

DEVRİMCİ emek

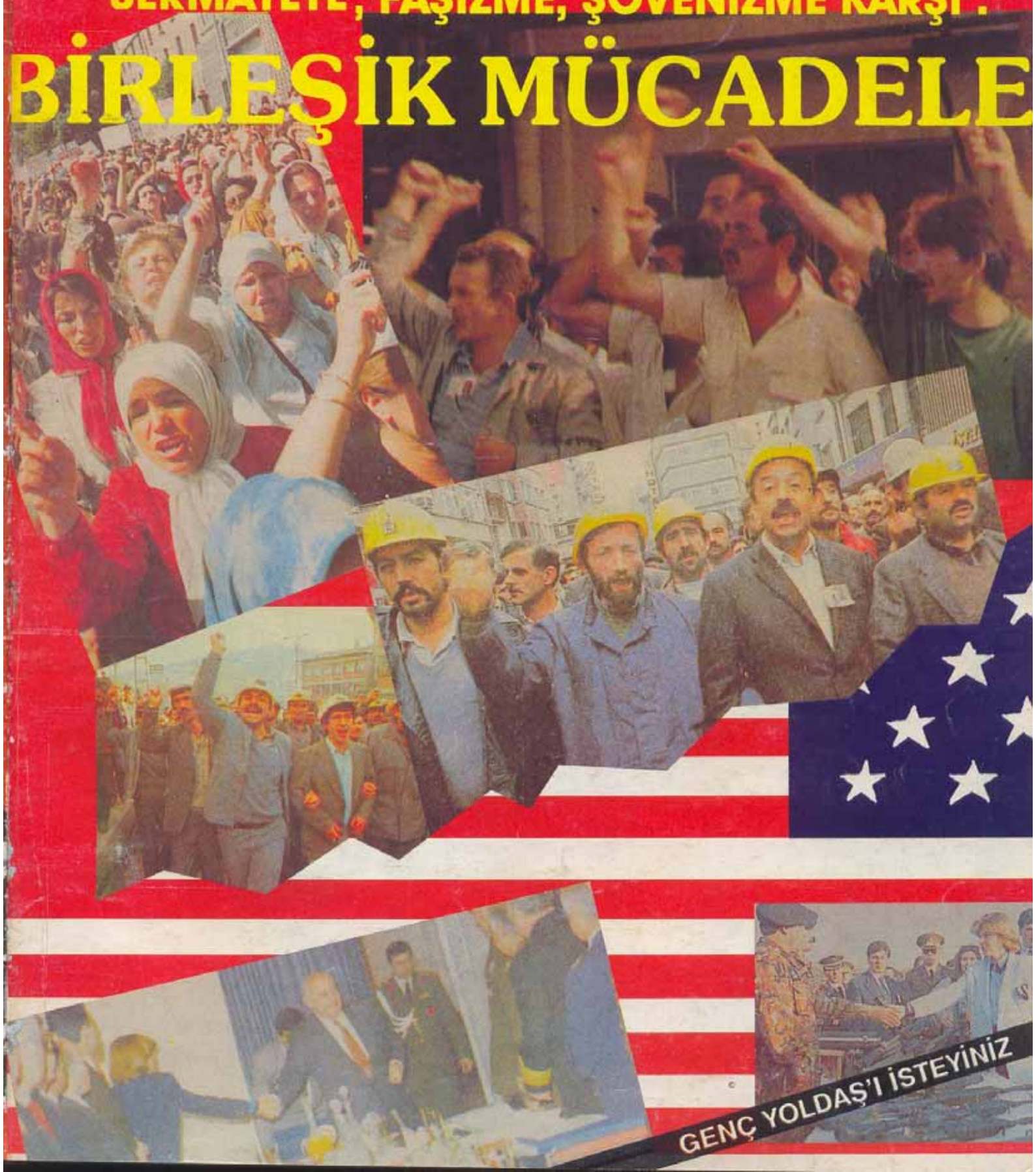
25

KDV DAHİL, YAKIN TL.

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..

SERMAYEYE, FAŞİZME, ŞOVENİZME KARŞI :

BİRLEŞİK MÜCADELE

GENÇ YOLDAŞ'I İSTEYİNİZ

Devrimci Emek

Aylık Sosyalist Dergi

Yıl:4/Sayı:25/Kasım - Aralık 1993

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına

M. Erhan İL

Genel Yayın Yönetmeni

M. Reşat GÜVENİLİR

Yazı İşleri Müdürü

M. Erhan İL

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 50.000 TL

1 Yıllık.....100.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM.

1 Yıllık120 DM

Hesap No

M. Erhan İL

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL

Küçüklanga Şubesi 08613/2

Adres**Merkez:**

İnebey Mah. Küçüklanga Cad.

Hürgel Apt. No: 19 K: 4

Aksaray / İSTANBUL

Tel: 529 94 46

İzmir Şubesi:

850 Sok. 3. Beyler

Yaparsoy İşhanı No: 31/404

Konak / İZMİR

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000

Bern 1 Ann

İSVİÇRE

Baskı

Aydınlar Matbaacılık

Şirinevler/İSTANBUL

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.**İÇİNDEKİLER**

Ortadoğu ve Filistin Devrimi.....	2
Türkiye'de Oportunizmin Evrimi ve Sosyal - Demokrasinin Doğuşu	7
Gündem	24
Sovyetler Birliği'nde Sosyalizm Üstün Gelecektir	26
4 TDKP'linin Öldürülmesi Olayı veya İttifak Güçleri Doğru Yerde Aramak.....	28
Okurlardan.....	30
İşçi - Sendika	36
Kamu Emekçileri.....	38
Haber - Yorum.....	43
Bildiri.....	48

Uzun bir aradan sonra yeniden buluşmanın kıvançıyla merhaba.

Yine oldukça yoğun geçen bir süreyi geride bıraktık. Gündem her gün değişiyor. Ve biz proleter komünistler bu yoğun tempo içinde, dönemin bütün zorluklarına karşın görevlerimizi yerine getirmeye çalışıyor ve bunun bir parçası olan yayınıımızı da zaman zaman elimizde olmayan nedenlerden kaynaklanan gecikmeyle de olsa sizlere ulaştırıyor ve bunun onurunu kıvançını sizlerle paylaşıyoruz.

Faşizm tüm baskı ve katliamlarına karşın mücadelenin yükselişini durduramayınca idamların uygulamasını yeniden gündeme getiriyor. Burjuvazinin ahun parlamentoda idamların onanması hazırlıkları başladı ve bunun ilk adımı olarak C. Uzundiz'in idamı Adalet Komisyonu (!) tarafından onanarak genel kurula sevk edildi. İnsan olmanın gereklerini yerine getirip insanlık için bir yüz karası olan idamlara karşı çıkılmalı, toplumun her kesiminin böylesi bir vahşet karşısında tepkilerini örgütlü biçimde ortaya koymaları sağlanmalıdır.

Kürdistan'da yaşananlar bir süredir ısrarla dikkatleri yoğunlaştırmaya çalıştığımız toplu katliamların başlangıcıdır. Kürt ulusal uyanışı ve mücadelesi karşısında tekelci sermaye ve onun yönetim aygıtı faşist devlet bu sürecin hızlanacağını ve önümüzdeki bir kaç ay içerisinde toplu katliamların kitle kırımlarının daha da artacağını en yetkili ağızlarından açıkça ifade etmektedir. Bu da yetmemekte, Erzurum'da olduğu gibi başını bizzat valinin çektiği sivil faşist çetelerin örgütlendirilmeye, silahlandırılmaya başlaması bu hazırlıkların tamamlandığını göstermesi açısından önemlidir. İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelesinin vardığı boyutlara bir ivme katarak onu daha da tımandıran özelleştirmeler ve işten atmalar karşısında burjuva sendikaların içine düştüğü açmaz ortada. Buna bir çözüm bulmak için işçi sendikaları ile kamu çalışanları sendikalarının düzenledikleri İstanbul Şubeler Platformu'nun toplantısı, sonuna bir çözüm bulmasa da, yıllardan beri savunduğumuz işçilerin mücadele birliğinin gerçekleşmesi açısından bir adımdı ve mücadele birliğinin artık işçiler arasında tartışıldığını gösterdi.

Okulların açılmasıyla yeniden hızlanıp tımanışa geçen öğrenci gençlik hareketi artık üniversite sınırlarını aşmış anti-demokratik uygulamaların dayanılmaz hale geldiği liselerde de hızla yükseliyor. Liseli gençlik, buradan hareketle devrim mücadelesine aktif bir katılım sağlıyor.

Eski SSCB'de ve özellikle Rusya'da yaşananlar, iktidar kavgasının esas biçimlerine bürünmeye başladığını gösteriyor. Rusya'da başlangıç noktası parlamento-Yeltsin kavgası gibi gözükse de bir iktidar çatışması sürüyor. Karşı-devrimcilerle komünistlerin arasına kan girdi. Rus halkı bunu asla affetmeyecektir. Bu kavga, bu savaş zaman zaman düşüşler ve yükselişlerle sürececek ve komünistler iktidarı yeniden ele geçireceklerdir.

Dergimiz hakkında açılan kapatma davaları devam ediyor. Diğer ilerici, devrimci, sosyalist yayın organları hakkında açılan kapatma davaları da sürüyor. Özgür Gündem gazetesi için verilen kapatma kararı protesto ediyoruz. Okurlarımızın da kendi yayınlarına ve gazetelerine sahip çıkmaya devam etmelerini istiyoruz.

Değerli okurlarımız, bize yazdığınız mektuplar, dayanışma mesajları ve haber-yorumlar için hepinize teşekkür ediyoruz. Bu mektup ve yazılarınızın devamını bekliyoruz. Bize sorulan soruların hepsine dergi sayfalarında cevap verme şansına sahip değiliz. Ancak sizlerle irtibat kurabilmemiz için adres veya telefon numaraları verirseniz sizlere daha kolay ulaşabilir, sorularınıza daha kısa sürede yanıt verebiliriz. Gösterdiğiniz duyarlılık için yeniden teşekkür ediyoruz.

Abonelerimizin bir bölümünün abonelik süresi dolmuş bulunuyor. Aboneliği yeniletmeye ve yeni aboneler bulmaya çağınıyoruz hepinizi. Dergimiz çeşitli engeller nedeniyle bütün bayilerde bulunamıyor. Abonelik sistemiyle hem zamanında hem de eksiksiz biçimde yayınlarımızı edinebilirsiniz. Bu nedenle abonelik için bütün okurlarımızı yeniden harekete geçmeye abone olmaya, aboneliklerini yenilemeye ve yeni yeni aboneler bulmaya çağınıyoruz.

* Yeni sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle.

DEVRİMCİ
emek

ORTADOĞU VE FİLİSTİN DEVRİMİ

Orta doğu dünyanın pek çok köşesi gibi kapitalizmin egemen olduğu bir alandır. Burada gelişim düzeyleri birbirinden farklı olan birden çok ülke ve o kadar da halk yaşar. Ortadoğu'da en yoğun olarak yaşayan ulus Araplardır. Bu anlamda Ortadoğu "sorunu" belli bir anlamda "Arap sorunu" olarak bilinir. Burada tek bir ulus olan Arap ulusu onlarca devlete ve ülkeye bölündü. Bu durum emperyalizmin egemenliği koşullarında, gene emperyalizmin çıkarları doğrultusunda gerçekleşti. Arap ulusu devletlere bölünmekle kalmadı, bölünen devletler uzun süre birbirleriyle "düşman" oldular. Bizi burada ilgilendiren yön, Ortadoğu'daki gelişmelerin bölünmüş, parçalanmış da olsa Arap devletlerini yakından ilgilendirdiğidir. Somutlarsak Mısır, Libya, Fas, Tunus, Kuzey Afrika devletleri olmakla birlikte kendilerini her zaman Ortadoğu'nun bir parçası olarak görmüş ve öyle davranmışlardır. Filistin sorunu ile ilgilenmeyen Arap devleti yoktur. İşte bunun için Ortadoğu'daki tarihsel gelişmeler belli bir ölçüde Arap sorunu olarak meydana gelmiştir.

Tarihsel olduğu kadar, sosyal bir gerçekliktir ki Ortadoğu'da Arapların yanında başka uluslar da yaşar. Bunlar, Kürtler, Yahudiler, Farslar ve eğer Türkiye'yi de bu bölgeden sayarsak Türkler ve diğer halkalarımız da Ortadoğu halkları arasında sayılırlar. Böyle olunca Ortadoğu denilen bölge onlarca devleti, ulusu ve halkı kapsıyor.

Herkesin bildiği şeyi, bölgenin ekonomik olarak zengin rezervlere sahip olduğunu belirtmeyeceğiz. Burada üzerinde durulması gereken şey bölgede egemen olan kapitalizm ve yol açtığı sonuçlardır. Kapitalizm Ortadoğu'da tüm alanlarda ve ülkelerde aynı düzeyde gelişmemiştir. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası Ortadoğu'da işliyor. Her bölge ülkesi birbirinden farklı gelişmişlik düzeyine sahiptir. Ekonomik ve politik gelişimde eşitsizlik, kapitalizmin yasadır ve bu yasa kendini Ortadoğu'da da göstermiştir. Bu anlamda "Ortadoğu sorunu" diye bütünlük gösteren bir sorun yoktur ve olmamıştır hiç bir zaman. Her kapitalist ülkenin "sorunu" diğerlerinden farklı olmuştur. Gene kapitalizmin farklı ülkelerdeki farklı gelişimi sonucu, tüm Ortadoğu bölgesini kapsayan bir "toplular devrim" de tam bir ütopyadır. Bir tarafta Ortadoğu halkları ve

diğer tarafta emperyalizm diye bir durum yoktur. Emperyalizm bu bölgede ne dış güçtür ne de tüm ülkeler karşısındadır. Her ülkenin emperyalizmle ilişkileri birbirinden farklılık gösterir. Emperyalizmin bölge ülkelerindeki egemenliği yalnızca kendi gücüne dayanmıyor; aynı zamanda bölgedeki işbirlikçi burjuvalara dayanıyor. Emperyalizmin egemenliği kapitalizmin bölgede egemenliğine ve işbirlikçi burjuvaların varlığına ve egemenliğine dayanıyor. O halde burada söz konusu olan yalnızca anti emperyalizm değildir, devrim konusu olan aynı zamanda anti-kapitalizmdir. Arap devrimcilerinin söylediği gibi devrim mücadelesi aynı zamanda da "dıda-recai" dir, yani gericiliğe karşıdır, buradaki gericilik Arap burjuva gericiliğidir. O halde bölgede "toplular devrim" olmayacağı gibi "toplular bir mücadele" de söz konusu değildir. Devrim mücadelesi farklı ülkelerde farklı gelişim gösteriyor.

ARAP MİLLİYETÇİLİĞİ

Bu yüzyılın ortalarından itibaren Ortadoğu'yu etkileyen politik akımlardan ilki Arap milliyetçiliğidir. Arap milliyetçiliği tüm milliyetçi akımlar gibi burjuva milliyetçiliğidir. Mısır'da "Nasırılık" biçiminde ortaya çıkan politik hareket tam bir Arap milliyetçiliğidir. Arap milliyetçiliği ya da Arap ulusal uyanış hareketi yalnızca Nasır hareketi ile sınırlı değildir. Libya'daki Ahmet Muhtar hareketi de Arap ulusal hareketidir. Arap milliyetçiliği giderek kendini tüm Arap ülkelerinde gösterdi. Ancak Arap milliyetçiliği tüm Arap ülkelerinde toplular bir uyanış yaratmadı. Burjuva milliyetçilik ya da kendi pazarına sahip çıkma hareketi Arap ülkelerinde farklı gelişim ve biçimler gösterdi. Burjuva milliyetçiliğin Suriye ve Irak'taki adı BAAS hareketidir. BAAS hareketi her iki ülkede on yıllardır iktidardadır. Arap burjuva hareketi ta işin başında emperyalizmle ilişki içerisinde ve gerici temelde ortaya çıktı. Burada ki Arap gericiliğinin bir burjuva gericilik olduğunu söyledik. Gericilik yalnızca bu ülkelerin müslüman oluşlarından ileri gelmiyor. Tarihin evrimine karşı direnen burjuva üretim ilişkilerinden kaynaklanıyor. Burjuva gericiliği doğası gereği her tür gericiliği de içerir. Buralardaki burjuva milliyetçilik hareketi işin başında kitleleri

çoşturmakla birlikte, ülkelere bağımsızlık getirmedi. Ülkelerin bağımsızlığı görecelidir. Esas olan yan ise emperyalizme bağımlılıktır.

Arap burjuva milliyetçiliği emperyalizmle ilişki içerisinde gelişmekle birlikte, uzun yıllar kitleler üzerinde iz bıraktı. Nasırcılığın halen Filistinliler içerisinde "yaşamasi" bu izlerin etkisini gösteriyor. Türkiye'de burjuva gericiği olan Kemalizm nasıl kitleler üzerinde on yıllarca iz bıraktıysa aynı biçimde, Arap gerici burjuva politik hareketleri de kitleler üzerinde halen devam eden izler bıraktılar. Arap burjuva gericiği olan milliyetçilik ve bunun somutlandığı devletler emperyalizme karşı değil, Arap halklarının devrimci eylemine karşıdır. Arap milliyetçiliği emperyalizmi değil, halkların mücadelesini vuruyor.

DEVİRİMCİ ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİ

Tüm Ortadoğu halklarını derinden sarsan ulusal kurtuluş hareketi, modern ulusal kurtuluş hareketi olan Filistin devrimidir. Filistin hareketi geleneksel Arap hareketlerinden tamamen farklı gelişim gösterir. Bu farklılık kendini şu sloganlarla gösterir: Emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı! mücadele. Bunun için Filistin hareketi ulusal-devrimcidir. Ortadoğu'da Filistin devriminin de etkisiyle ulusal-devrimci hareketler giderek tüm alanlara yayıldı. Dofar ulusal kurtuluş hareketi, Umman ulusal kurtuluş hareketi, körfez ülkeleri ulusal kurtuluş hareketleri ve Lübnan'da

ki devrimci ulusal hareketler on yıllardır Ortadoğu'daki mücadeleye damgasını vuruyor.

Mücadele düzeyinde olduğu gibi örgütlülük düzeyinde de ulusal kurtuluş hareketleri bölgenin en etkin örgütleridir. Bilindiği gibi bunların içinde en etkin olanları Filistin örgütleridir. Filistin örgütleri kurtuluş örgütleri statüsü içindedirler. Komünist partisi de olmakla birlikte Filistin'de en etkin olan ulusal kurtuluş örgütleridir.

KOMÜNİST HAREKETLER

Ortadoğu'da komünist hareket 60'lı yıllardan sonra ortaya çıkan ulusal kurtuluş hareketlerinden daha uzun bir tarihi geçmişe sahiptir. Bunlardan Irak Komünist Partisi, Suriye Komünist Partisi, Suudi Arabistan Komünist Partisi uzun bir geçmişe sahiptirler. Tamamlamakta olduğumuz yüzyılda komünist hareket Ortadoğu'nun tarihinde kesin bir olgu oldu. Komünist partiler on yıllarca mücadele yürüttüler. Uzun bir tarihi geçmişe sahip olmakla birlikte ve önemli mücadele birikimine sahip olmakla birlikte komünist partileri gelişmenin gerisinde kaldılar. Bir çoğu bugünkü burjuva diktatörlüklerinin destekçisi oldu. Suriye'de, Suriye Komünist Partisi, Hafız Esat'ı nasıl iktidara taşıdıysa aynı biçimde Irak'ta Irak Komünist Partisi Saddam Hüseyin'i iktidara taşıdı. IKP, Saddam'ı iktidara taşıırken, O'nu Ortadoğu'nun "Kastro'su" diye ilan etti. Saddam Ortadoğu'nun "Kastro'su" olmadı ve olamazdı. Ne Saddam "Kastro" oldu ne de Irak "Küba" oldu. Olan

şey Saddam'ın önderliğindeki burjuva hareketidir, burjuva diktatörlüğüdür.

Bölge komünist partileri burjuva partilerinden örgütsel olarak bağımsız kaldılar ancak politik olarak hepsi burjuvazinin egemenliği altında kaldı. Burjuva egemenliklerinin hegemonyasını kırmak ve parçalamak için mücadele etmek yerine, kendileri bu hegemonyanın altına girdiler. Bu da Suriye Komünist Partisinde görüldüğü gibi büyük bir çürüme getirdi. Suriye Komünist Partisi düzen içi parlamenterist bir partidir. Çoğu kez, BAAS iktidarı karşısında örgütsel bağımsızlığını bile koruyamıyor. Suriye yönetimi ne zaman bunalıma düşse ve bu bunalımı değerlendirecek bir ortam ortaya çıksa o zaman BAAS partisi hemen harekete geçip, komünist partiyi bölüyor. Böylece BAAS burjuva egemenliği güvence altına alınmış oluyor. Açıktır ki bölgedeki komünist partilerin tümü SKP gibi değildir, ancak onlar da bir komünist partiden beklenen tutumu ortaya koymuyorlar. Bunların içinde de en etkin olan ve savaşçı özelliğe sahip olan Lübnan Komünist Emek Örgütü'dür. LKEÖ on yıllardır Lübnan'da Siyonizm'e ve gerici güçlere karşı savaş veriyor. Bu devrimci örgüt Lübnan'ın İsrail tarafında işgali sırasında son derece yürekli bir mücadele ortaya koydu.

Ortadoğu'nun devrimci dinamizmi buradaki çürümüş komünist hareketin dışında devrimci karakterli komünist örgütlenmeler yaratmaya müsaittir. Lübnan Komünist Emek Örgütü tipi devrimci örgütlerin sayısının çoğalması ve mücadeleye damgasını vurması kaçınılmazdır. Oysa ki on yıllardır, komünist partileride etkileyen kurtuluş hareketleri oldu. Buradaki devrimci kurtuluş hareketleri deyim yerindeyse mücadelenin motoru oldular. Küçük burjuva devrimci hareketlerinin geldiği nokta ve kapitalizmin gelişimi yeniden işçi sınıfını öne çıkartıyor. Ortadoğu yeniden proletaryanın sesleri ile çalkalanacaktır.

FİLİSTİN SORUNU

Ortadoğu'da son otuz yılda tüm gelişmeler Filistin sorunu etrafında gelişti. Filistin sorunu böylece Ortadoğu'nun odağına yerleşti. 67 Arap-İsrail savaşı ve 73 savaşı hep Filistin sorunu etrafında gündeme geldi. Esas olarak otuz yıldır Ortadoğu'yu derinden sarsan şey Filistin devrimidir. Son olarak emperyalizm, Arap burjuvazisi ve İsrail siyonizminin çıkarları doğrultusunda imzalanan anlaşma ile de Filistin sorunu çözülmedi ve "sorun" olmaya devam ediyor.

Olan şey Filistin sorununun biçim değiştirmesidir, özü ise çözülmeden duruyor.

Filistin sorununun ve mücadelesinin özet gelişimi:

Bilindiği gibi her şey Siyonizm'in emperyalizm ve BM'in denetiminde Filistin Arap topraklarına yerleşmesi ve buradaki Siyonist devleti kurması ile başladı. Siyonizm'in işgali ile birlikte büyük bir Filistin kitlesi kendi topraklarından sürüldü. Arkasından 67'de yeni bir işgalle de Filistin'in tamamı işgal edilmiş oldu ve gene on binlerce insan sürgün edildi. Tüm işgal sonucu Filistin Arap halkının esas nüfusu kendi topraklarından sürüldü on yıllardır milyonlarca Filistinli kendi topraklarından uzakta sürgün yaşamı sürdürüyor. İsrail'in işgaline karşı daha önce çeşitli direnme eylemleri olmakla birlikte esas olarak örgütlü Filistin hareketi 65'ten sonra başlar, Siyonizm'e karşı ilk ciddi eylem 67'de içerde başlar ve El-Fetih bu hareketin çocuğu olarak ortaya çıkar. Filistin hareketi direnme temelinde kendi topraklarında gündeme gelince, bu gelişme Siyonizm'i, emperyalizmi olduğu gibi Arap gericiliğini de endişelendirir. Filistin direnme hareketinin tüm Filistin'e ve Arap ülkelerine yayılmasını engellemek için El-Fetih hareketinin liderliğine Yaser Arafat getirilir. Arafat tüm devrimci Filistinlilerin söylediği gibi emperyalizm ve Arap gericiliği tarafından Filistin hareketini bloke etmek için dışarıdan bu hareketin önderliğine getirilmiştir. Burada söz konusu olan bir Arap devrimcisinin Filistin'in kurtuluşu için harekete katılması değildir; olan şey bir uzlaşmacının hareketin önderliğine getirilmesidir. Yaser Arafat önderliğinin tüm uzlaşmacı çabalarına rağmen El-Fetih mücadeleye uzun bir dönem damgasını vurdu. Daha sonra ise kaçınılmaz olan parçalanma gündeme geldi. Şunu söylemek gerekir ki Filistin direniş hareketi 70'li yıllardan sonra esas olarak ülke toprakları dışına kaydı. Filistin hareketinin bölünmesi toplumsal olarak aynı temeller üzerinde gerçekleşti. Yalnızca bir farkla ki Arafat önderliğindeki El-Fetih dışındaki devrimci örgütler temelde küçük burjuva güçlere dayandılar. Arafat önderliği ise büyük ölçüde Filistin burjuvalarına dayanıyor.

El-Fetih daha sonraki tüm örgütlerin anasıdır. Devrimci örgütler El-Fetih'in bağrında yeşerdiler ve ayrıldılar. El-Fetih en son olarak Ebu Musa önderliğindeki İNTİFADA (ayaklanma) örgütünü bağrından çıkardı. Böylece Habbaş önderliğindeki Halk Cephesi, Havatme önderliğindeki

Demokratik Cephe, Ahmet Cibril önderliğindeki Filistin'in Kurtuluşu İçin Genel Komutanlık, Ebu Nidal, önderliğindeki Cephe Nidal El-Fetih'in bağrında doğdular ve giderek farklı örgütlere dönüştüler. Bunların dışında Filistin Komünist Partisi de bulunuyor. Bu örgütlerin büyük çoğunluğunun oluşturduğu FKO tüm ulusal hareketin en geniş cephe birliği oldu. Filistin kurtuluş hareketi, burjuvazisinden, küçük burjuvazisine ve proleterine kadar tüm ulusal güçleri kapsadı. Aynı zamanda bu sınıflar arasında sürüp giden iç mücadele söz konusudur.

Filistin örgütleri mücadele hedefleri bakımından da birbirinden farklılık gösterir. Arafatçılar ve Arap devletlerinin çoğu da aynı görüştedir; Siyonizm'in 67'de işgal ettiği topraklardan çekilmesi burada özerk bir Filistin yönetiminin kurulması. Her ne kadar Arafat bağımsız Filistin'den söz ettiyse de esas politikası bu gün geldiği yer olmuştur. Devrimci Filistin örgütleri ise Siyonizm'in yıkılması Filistin topraklarında bağımsız ve demokratik bir Filistin devletinin kurulması, Yahudi halkının bu devletin altında yaşaması ve tüm demokratik haklarının güvence altında olması. Böylece her politika kendi hedefleri doğrultusunda çözüm yolu aradı. Arafat Filistin devrimine ihanet edip Filistin davasını satarken; buna karşı devrimci örgütler, devrimci hedefleri doğrultusunda ilerliyorlar.

Filistin halkı mülteci olarak hemen hemen her Arap ülkesinde yaşar, bu gün Ürdün nüfusunun esas çoğunluğu Filistinlidir. Bu durum bir taraftan Filistin devriminin tüm Arap ülkelerine yayılmasını getirirken, öte yandan, Filistin mücadelesine tüm Arap devletlerinin karışmasını da getirdi. Öyle ki Filistin hareketine karışmayan Arap devleti yoktur. Her Arap devleti Filistin sorununu kendi çıkarları yönünde kullanmaya kalkmıştır. Gericici Arap devletleri yalnızca Filistin hareketini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya kalkışmakla kalmıyor, devrimci-ulusal hareketini emperyalizm adına da kontrol altında tutuyorlardı. Arap devletlerinin temel korkusu ise Filistin devriminin tüm Ortadoğu'ya yayılmasıydı. Bunu önlemek için zaman zaman büyük kıyımlar bile yaptılar. Bunların bilinenleri Ürdün devletinin yaptığı "Kara Eylül" katliamı ve Suriye'nin yol açtığı Tel-Zaatar katliamıdır. Filistinlilerin belirttiği gibi şimdiye kadar Siyonizm'den çok Arap devletleri tarafından kıyıma uğradılar. Arap devletlerinin yaptığı katliamlarda ölenlerin, Siyonizm'in yaptığı katliamlarda ölenlerden daha

çok olduğu tüm Filistinliler tarafından bilinir. Pek çok Filistinli gerillanın göğsünde Arap yarası vardır. Eğer Arap devletleri olmasaydı, eğer onların engelleri olmasaydı Filistin devrimi çoktan zafere ulaşırdı. Bunu çok iyi bildikleri için Filistinli devrimciler verdikleri mücadelenin aynı zamanda Arap gericiliğine de karşı olduğunu belirtirler.

Tüm Filistin devrim mücadelesinin gelişimine bir göz attığımızda göreceğiz ki Filistin devrimi tüm Ortadoğu halkları üzerinde derin izler bırakmıştır. Bu devrim Ortadoğu'nun isyan ateşi, meşalesi oldu. Emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliği hep birlikte bu isyan ateşini söndürmek için çok uğraştılar ancak başaramadılar. Filistin devrimi yoluna devam ediyor.

Dünya devrim tarihine "Taşlı Ayaklanma" diye geçecek olan Filistin İntifada'sı şimdiye kadar verilen silahlı mücadelenin çocuğu olarak doğdu. Silahlı mücadele Filistin devriminin hep kaldıracı oldu. Gerilla mücadelesi veren FEDAİLER'in verdiği silahlı mücadele olsun, halkın milisler biçimindeki mücadelesi olsun, Filistin devrimi esas olarak zora dayanmıştır ve zora dayanarak zafere ulaşacaktır. Fedai mücadelesi tüm Ortadoğu'da kesin bir olgu oldu. Fedai Filistin demektir. Türkiye ve Kürdistanlı devrimciler olarak fedai mücadelesinin derin anlamını, büyük devrimci karakterini ve kararlılığını gözlerimizle gördük ve içinde yaşadık. Buna dayanarak söylüyoruz ki bu halk, bağrından bu fedailerini çıkaran bu yiğit halk, önünde sonunda zafere ulaşacaktır. Bu zafer aynı zamanda tüm Ortadoğu'nun zaferinin başlangıcı olacaktır.

KÜRDİSTAN SORUNU

Filistin sorunu gibi Ortadoğu'nun en önemli ve öne çıkan sorunlarından biri de Kürdistan sorunudur. Filistin sorunu çözüldüğü için Kürdistan sorunu öne çıkmadı. Bir kere Filistin sorunu çözülmeyi, diğer taraftan Kürdistan sorunu kendi iç dinamiklerine dayanarak öne çıktı. Hiç şüphesiz arada ilişki ve etkilenme vardır ancak belirleyici olan iç dinamiktir.

Kürt ulusal hareketi Ortadoğu'nun en eski ulusal hareketlerinden biridir. Bu hareketin kökleri geçen yüzyılın ortalarına dayanır. Ancak Kürt ulusal hareketi esas gelişmesini içinde bulunduğumuz yüzyılın içinde gösterir. Kürdistan parçalanmadan önce Kürt ulusal hareketi tüm Kürdistan'ın alanlarında görülürken, parçalanmadan sonra hareket tek tek parçalarda meydana geldi. Tüm bölünmüşlüğe rağmen her

parçadaki ulusal hareket diğerlerini etkilemiştir. Kuzey Kürdistan'da Şeyh Sait önderliğindeki hareket, Zilan ayaklanması, Koçgiri ayaklanması ve Dersim ayaklanması, Doğu Kürdistan'daki ayaklanma ve 1946'da Doğu Kürdistan'da kurulan Mahabad Cumhuriyeti; hepsi bölgedeki ilhakçı devletler tarafından ezildiler. Kürdistan'da arka arkaya gelen yenilgilerin ardından 65'li yıllara kadar yaprak kıvıldamadı. 65'ten sonra Barzani'nin KDP'sinin mücadelesi ve 71'deki özerklik anlaşması tüm Kürdistan parçalarını derinden etkiledi. Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusal hareketi en yoğun mücadele dönemini 12 Eylül'den sonra gösterdi. Kuzey Kürdistan'daki mücadelenin öne çıkması ile Kürdistan sorunu Ortadoğu'nun en önemli sorunlarından biri olarak öne çıktı ve Kürdistan sorunu bundan sonra da çözülene kadar Ortadoğu'nun öne çıkan sorunlarından biri olmaya devam edecektir.

Filistin hareketinden farklı olarak tüm Kürdistan parçalarını kapsayan bir Kürt ulusal hareketi yoktur. Bunun nedeni Kürdistan'ın parçalanması ve her parçanın farklı devletlerce ilhak ve işgal edilmesi her parçadaki ekonomik durumun egemenliği altındaki ülkenin ekonomilerine göre biçimlenmesidir. Tüm parçalardaki hareketler arasında bir ilişki olmakla birlikte bu ilişki ortak bir mücadeleye dönüşemiyor. Bunun koşulları da yoktur. Bir kere her parçadaki ulusal hareket farklı önderlik ve hedefler temelinde gelişiyor. Örnek olarak İran ve Irak'taki Kürt ulusal hareketi burjuva önderlik tarafından yürütülüyor ve hedefi bağımsızlık değil, özerkliktir. Her iki parçadaki hareketin sloganı şudur: "İran'a demokrasi Kürdistan'a özerklik", "Irak'a demokrasi Kürdistan'a özerklik" bunun anlamı açıktır. Bu devletlerin egemenliği altında kalmaya devam etmek demektir. Çünkü özerklik'in anlamı budur. Kuzey Kürdistan kapitalizmin gelişmişliği açısından diğer parçalardan daha ilerdedir. Mücadele de hem hedef bakımından ve hem de önderlik bakımından ilerdedir. K. Kürdistan'da ki ulusal-devrimci hareket Kürt ulusunun özgürlüğünü istemektedir ve bunun için mücadele vermektedir. Ancak Kürt örgütlerinin geldikleri nokta olan "TC ile Federasyon" noktası şimdiye kadar verilen devrimci çizgiden uzaklaşma demektir. Çünkü Federasyon önerisi her şeyden önce TC'yi var sayıyor. Bu da TC ile uzlaşma demektir. Parçalardaki mücadele kendi yolunda ilerliyor.

Kürt ulusunun kendi parçalanmışlığına son vermek ve birleşmek hedefi var. Ancak diyoruz,

bunun nasıl olacağı şimdiden belirlenemez. Bir kere her parçanın kurtuluşu, söz konusu ilhakçı ülkenin halkları ile birlikte olacaktır. Öte yandan bu kurtuluş kapitalizmin her parçada farklı gelişmiş olmasından ötürü, farklı zaman ve yollarda olacaktır. Belki de tek bir Arap ulusunun onlarca devlete bölünmesi örneği gibi, Kürt ulusu da her parçada bir devletle sonuçlanabilir. Belki de sosyalist Kore ve Kapitalist Kore gibi nitelik olarak farklı devletlere bölünebilir. Bunların tümü mümkündür. Bunun için Kürdistan'ın birliği sorunu önceden nasıl olacağı belirlenemez. Bir gerçek var ki altını çizelim: Kürt ulusu ancak sosyalizm temelinde birleşebilir. Yalnız sosyalizm bunu başarabilir.

Konumuz Ortadoğu genelinde Kürdistan sorunu olduğu için daha fazla detaylara inmeyeceğiz. Bu konudaki temel yaklaşımlarımız biliniyor. Şunu kesinlikle söyleyebiliriz: Kürt ulusu özgür olmaya karardır ve daha şimdiden mücadeleciler halklar içerisinde yerini almıştır.

DEVİRİMCİ DAYANIŞMA

Ortadoğu'da eş zamanlı bir devrim söz konusu değildir, ama halklar arasında ortak devrimci dayanışma söz konusudur. Bu dayanışma şimdiye kadar Filistin devrimi etrafında oldu. Filistin devrimi esas olarak Filistinli Arapların mücadelesi olarak gelişmekle birlikte, bu mücadeleye bölgedeki tüm uluslardan devrimciler katıldılar, savaştılar, öldüler, sakat kaldılar ve esir düştüler. Böylece Filistin devrimi Küba Devrimi gibi çok uluslu oldu. Filistin devrimine çok şey verildi, Filistin devrimi de dünya devrim sürecine ve halklara çok şey verdi. Şimdi bu dayanışma Kürdistan'da yaşanıyor.

Türkiye ve Kürdistanlı devrimciler olarak, Türkiye ve Kürdistan'ın birleşik devriminin zaferi için olduğu gibi, Filistin ve tüm Ortadoğu halklarının özgürlüğü için devrimci mücadelemizi ve devrimci dayanışmamızı pratik olarak ortaya koyacağız.

Emperyalizmin ve burjuva diktatörlüklerin yenilgisi ve Ortadoğu halklarının zaferi kaçınılmazdır.

KAHROLSUN EMPERYALİZM!

KAHROLSUN KAPİTALİZM!

KAHROLSUN FAŞİZM

KAHROLSUN GERİCİLİK

YAŞASIN ORTADOĞU HALKLARININ

DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ!

Uğur GÜNDÜZ

TÜRKİYE'DE OPÖRTÜNİZMİN EVRİMİ VE SOSYAL-DEMOKRASİNİN DOĞUŞU

Her politik akım gibi, sosyal-demokrasi de kendi tarihsel akışı içinde uğradığı değişiklikler, evrensel ve yerel özellikleri ortaya konulup, net ve kesin çizgileriyle belirlenmedikçe bilimsel olarak tahlil edilemez. Doğa ve toplumsal olayların çözümlenmesinde olduğu gibi, bir politik akım olarak sosyal-demokrasi-nin çözümlenmesinde de izlenmesi gereken biricik, doğru, tutarlı ve bilimsel yöntem, tarihsel materyalist yöntemidir. Bu yöntemle çözümlenmediği sürece sosyal-demokrasiye ilişkin tartışmaların bundan sonra da önümüze geleceği kesindir.

TARİHSEL GELİŞİMİ İÇİNDE SOSYAL DEMOKRASİ

Sosyal-demokrasinin tarihsel materyalist bir çözümlenmesi, her şeyden önce onun tarihi akışı içinde geçirdiği evrimi, aşama ve değişiklikleri ele almamızı zorunlu kılar. Bu zorunluluk, bizi, kısa da olsa sosyal-demokrasinin tarihine ve marksizmden hangi noktalarda ayrıldığına, hangi sınıflara dayandığına bakmaya götürüyor.

Sosyal-demokrasi, tarihte, proletaryanın politik bir akımı olarak doğdu. İşçi sınıfının, tarih ve siyaset sahnesine, kendi adına, kendi için bir sınıf olarak çıkmasıyla birlikte, politik akım olarak sosyal demokrasinin doğduğunu görebiliriz. Her ne kadar Marx ve Engels, daha 1847'ler de hazırladıkları manifestoyla komünist adını koymuşlarsa ve "komünist" kavramını en doğru kavram olarak kabul etmişlerse de, daha onların zamanında bile işçi sınıfı partileri sosyal-demokrat adıyla ortaya çıkmışlardı. Bunlardan en ünlüsü ve başta geleni, 1869'da kuruluş kongresini toplayan Alman Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'dir. Bu parti, her ikisi de marksist olan, Marx ve Engels'le çok sıkı bağları olan Bebel ve W. Liebnicht tarafından yönetiliyordu. Bu tarihten itibaren kurulan hemen tüm işçi sınıfı partileri bu adı aldı. Böylece sosyal-demokrasi, işçi sınıfının politik akımlarının adlarında kullandığı bir kavram oldu. Oysa, daha öncesinde Marx ve Engels birlikte hazırladıkları manifestoya, Komünist Parti Manifestosu adını vermişlerdi. 1875'lere gelindi-

ğinde Marx, işçi sınıfı partilerinin, "sosyal-demokrat" olarak adlandırılmasının bilimsel bakımdan doğru olmadığını göstermiş, Engels, Marx'ın işaret ettiği bu yanlışlığı tekrar göstermiştir. Sosyal-demokrasi, daha çok, eşitlik-özgürlük-kardeşlik sloganı etrafında biçimlenmiştir. Bu slogan, feodalizmin yıkılıp, kapitalizmin egemenliğini ilan ettiği süreçte ortaya çıkmış ve kendi koşulları içinde tarihsel anlamda olumlu bir rol oynamıştı. Ama, bu olumlu rol sadece kendi koşulları içinde geçerliydi. Tarihsel evrimin ilerleyen aşamalarında ve sosyalizmin bilimsel temellerine oturtulduğu koşullarda bu slogan artık doğru olmaktan çıkmıştı. Sloganın kendisinin dar kapsamlı ve belli bir tarih kesitinin ürünü olması onun baştan aşıl-maya mah-kûm olması anlamına geliyordu. Sosyalizmi, eşitlikimparatorluğu olarak gören dar anlayışların yıkılması ve bilimsel sosyalizmin geliştirilmesi özgürlük-eşitlik-kardeşlik sloganını tarihin içine gömmüştü.

Sosyal-demokrasi adlandırılması, işçi sınıfı partileri tarafından uzun bir süre kullanıldı. Rus Sosyal-demokrat

Sosyal-demokrasi, onu bugüne getiren evrimine yani marksizmden ayrılıp on yıllar sonra tekelci sermayenin politik bir akımı olmasına kadar uzanan sürecin başlangıcı, dönemin proletarya partileri olan sosyal-demokrat partiler içinde maksizmin çarpıtılması ve oportünizmin ortaya çıkmasına dayanır. Hemen hemen tüm sosyal-demokrat partilerde ortaya çıkan oportünist eğilim, gederek bir çizgi halini alıp aynı parti içindeki marksist akımlardan ayrılmıştır. İşte bu bölünme, on yıllar sonra iki ayrı sınıfın politik akımı olma noktasına yükselecek ve günümüzün sosyal-demokrasisi ortaya çıkacaktı.

İşçi partisi (RSDİP), Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi (ASDİP), bu adlandırmayı taşıyan partilerden sadece bir kaçıdır. Sosyal demokrat kavramına karşın bu partiler gerçekte birer marksist partiydi.

Sosyal-demokrasi, onu bugüne getiren evrimine, yani marksizmden ayrılıp onyıllar sonra tekeli sermayenin politik bir akımı olmasına kadar uzanan sürecin başlangıcı, dönemin proletarya partileri olan sosyal-demokrat partiler içinde marksizmin çarpıtılması ve oportünizmin ortaya çıkmasına dayanır. Hemen hemen tüm sosyal-demokrat partilerde ortaya çıkan oportünist eğilim, giderek bir çizgi halini alıp aynı parti içindeki marksist akımlardan ayrılmıştır. İşte bu bölünme, onyıllar sonra iki ayrı sınıfın politik akımı olma noktasına yükselecek ve günümüzün sosyal-demokrasisi ortaya çıkacaktır.

Kapitalizmin emperyalist aşamasında, Lenin'in çok net çizgilerle doğuşunu gösterdiği işçi aristokrasisi, işçi sınıfının politik akımları içinde oportünizmin toplumsal dayanağını oluşturur. Kapitalizmin bu aşamasını göremeyen Marx ise, başka koşullarda ve başka biçimlerle aynı sonuca ulaşmıştı zaten. Marx, 1848 devrimlerinin yenilgisi sonucu işçi sınıfı saflarında yaşanan çöküntü ve kapitalizmin sınaî canlılığı karşısında sosyal-demokrasinin bazı üyeleri için"..... daha çok iş ve ücret biçimindeki geçici rüşvete kapıldılar ve kısa vadeli hesapların içine girdiler" diyerek, işçi sınıfı içinde oportünizmin toplumsal dayanağına işaret eder.

İşçi sınıfı partileri içinde oportünizmin toplumsal dayanakları sadece işçi aristokrasisi değildir. Onunla birlikte, işçi sınıfı dışından gelip, işçi sınıfının politik hareketine katılan unsurlar da işçi aristokrasisinin aynı işlevine sahip olup, bunun kökü 1847'li yıllara değin uzanır. Engels, aynı yıllar için sosyalizmin bir orta sınıf hareketi, komünizmin bir işçi sınıfı hareketi olduğunu söyler. Ütopik sosyalistlerin yanısıra, "sermayeye ve kâra hiçbir zarar vermeden her türlü sosyal bozukluğu onaracağını ilan eden sosyal şarlatanlar, her iki halde de işçi sınıfı hareketi dışında olan ve eğitilmiş sınıflardan medet uman kimseleri (Engels, Komünist Manifesto'nun 1888 tarihli İngilizce baskısına önsöz) sosyalizmin temsilcileri olarak gösterirken, komünistleri bunlardan politik devrimlerin yetersizliğine inanmak ve toptan bir sosyal değişimin zorunluluğunu ilan etmekle ayırır. Bu ikinciler, tüm eksikliklerine rağmen yine de komünizmi

temsil ediyorlardı.

Burada bir noktaya dikkat çekmek gerekiyor; işçi sınıfının politik hareketi olarak sosyal-demokrasi ile tarihsel akış içinde tekeli sermayenin politik akımı haline gelen sosyal-demokrasiye dönüşecek olan oportünizm arasında, temel ayrım iktidar sorununa yaklaşımda ortaya çıkmıştır. İktidar sorunu, komünist hareketin tüm tarihi boyunca, marksizmle oportünizm arasındaki temel ayrım noktası olmuştur, bugünde olmaya devam etmektedir. Bu nokta günümüz oportünizmi ve reformizmini anlamak açısından öneminden birşey kaybetmiş değildir.

Engels, oportünizmi tanımlarken buradan hareket ederek şunları söylüyor:

"Günün geçici sorunları karşısında büyük temel düşüncelerin bu unutulmuşu, geçici başarılar uğruna girilen bu yarış ve sonal sonuçları göz önünde tutmadan çevrede verilmekte olan savaşım, bugününün sonuçlarına feda edilen hareketin geleceği, bütün bunların belki de namuslu nedenleri vardır. Ama bunlar oportünizmdir ve oportünizm olarak kalacaktır".(1)

Türkiye ve Kürdistan'da varlığını sürdüren sol siyasal akımların oportünizmini görmede bize yardımcı olacak olan Engels'in bu uyarısına böylece dikkat çektikten sonra şimdi tekrar işçi sınıfı hareketi içinde oportünizmin toplumsal dayanaklarına dönebiliriz.

Kapitalizmin emperyalist aşamasında, öncesinde, oportünizmi

İşçi sınıfının politik hareketi olarak sosyal-demokrasi ile tarihsel akış içinde tekeli sermayenin politik akımı haline gelen sosyal-demokrasiye dönüşecek olan oportünizm arasında, temel ayrım iktidar sorununa yaklaşımda ortaya çıkmıştır. İktidar sorunu, komünist hareketin tüm tarihi boyunca marksizmle oportünizm arasındaki temel ayrım noktası olmuştur, bugün de olmaya devam etmektedir. Bu nokta günümüz oportünizmi ve reformizmini anlamak açısından öneminden birşey kaybetmiş değildir.

n işçi sınıfı dışından gelen unsurları ile «sınai canlılık döneminde daha çok iş ve daha fazla ücret biçimindeki rüşvete kanak unsurlara» dayandığını Marx göstermişti. Lenin, emperyalizm aşamasında, emperyalist burjuvazinin sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerden elde ettiği kârın çok ufak bir kısmını, kendi işçi sınıfının ufak bir azınlığına vererek bir işçi aristokrasisi yarattığını ortaya koymuştu. Emperyalist burjuvazinin işçiler arasından "rüşvet" yoluyla yarattığı bu ufak azınlık, Lenin'in adlandırmasıyla, bu işçi aristokrasisi, işçi sınıfı içinde oportünizmin toplumsal dayanaklarından birini ve en önemlisini oluşturdu.

İşçi sınıfı içinde oportünizmin bir diğer toplumsal dayanağı, kapitalist gelişimin hergün artan sayıda işçi sınıfı saflarına kattığı eski küçük burjuva unsurlardır. Kapitalist sermaye birikimi, küçük mülk ve sermaye sahiplerini hergün iflas ettirirken bunları işçi sınıfı saflarına katar. Üretim araçlarındaki gelişme ve işbölümündeki uzmanlaşma da işçi sınıfının saflarını eski "küçük burjuvalarla" dolduran etkenlerdir. Bu yeni işçiler, objektif olarak proletaryanın bir parçası haline gelmişlerse de, alışkanlıkları, beklentileri, kültürleri, olayları ve gelişmeleri algılayışları, kısacası tüm düşünce sistemleri bir süre için daha küçük-burjuva olarak kalmaya devam eder. İşçi sınıfının içinde en geri eğilimleri temsil eden bu unsurlar, oportünizmin bir diğer toplumsal dayanağını oluştururlar. Çünkü, bunların kafaları geçmişte takılı kalmıştır ve eskiye dönmenin, eski küçük dünyalarını yeniden yaratmanın büyük özlem ve umudu içinde bulunurlar. Özellikle, kapitalizmin tarımda gelişimi köylü sınıfı mülksüzleştirdikçe, eski köylü, yeni işçi olanlar, köylülüğün tüm gelenek, kültür, yaklaşım biçimlerini vb. sınıfın saflarına taşırlar. Çoğu kez ise, böylesi unsurlar köyle bağlantısını koparmaz, bağlarını korur ve güçlendirmeye çalışır. Türkiye'de Zonguldak bölgesinde bunun çok tipik bir örneğini gözlemlemek mümkündür. Zonguldak kömür işçilerinin önemli bir kısmının köyle bağlantıları güçlüdür. Kömür madenlerinden artan zamanlarının çoğunu köyde, kendi ya da yakınlarının topraklarında çalışarak geçirirler. Bu ek çalışma, işçilerin geçim kaynaklarından birini oluşturuyor. Köyle, köy yaşamı ve kültürüyle bu derece yakın bağları olan bir işçinin, bu özellikleri işçi sınıfı saflarına taşıyacağı kendiliğinden anlaşılıyor (Ama bu özelliğin, gelişecek bir devrim hare-

ketinde işçi-yoksul köylü ittifakının önemli bir etkene olacağını burada geçerken belirtmek istiyoruz. Nitekim, 1990 sonlarındaki madenci grevi ve yürüyüşü en büyük desteği yörenin köylülerinden almıştı).

Böylesi ek geçim yollarına sahip ve başka bir sınıfın kültürünün yoğun etkisi altında olan unsurlar, sınıfın içinde oportünizmin ve reformizmin dayanakları olma özelliğini taşırlar. Yığınların en geri ve bayağı düşüncelerine seslenen, en az direnme çizgisini yığınlar empoze etmeye çalışan oportünizmin düşünceleri, saydığımız özelliklere sahip işçiler arasında kendine oldukça uygun bir zemin bulur. Sınıf çelişkilerini keskinleştiren, burjuvaziyle sınıf işbirliği yollarını tıkayan, sınıf çıkarlarının nerede yattığı üzerindeki sis perdesini yırtan devrimci dönemler dışında, genel olarak komünist hareket tarihi boyunca, oportünist örgüt ve partilerin marksist-leninist partilerden daha etkili olmalarının gerçek bilimsel nedeni budur. Bu bilimsel olguyu tüm devrim tarihleri boyunca, genel olarak görmek olasıdır. Ama bu olguların geçerliliği sınıf mücadelesinin nispeten barışçı biçimlerde sürdüğü dönemlerle sınırlıdır.

İşçi sınıfının politik hareketi olarak sosyal-demokrasinin içinde oportünizm, tarihin ileri aşamalarında tekelci sermayenin politik akımı durumuna dönüşmek üzere, doğumunun ilk evresinde işte bu toplumsal kesimlere dayanmıştır. Tarihte sosyal-demokrat partilerin merkezlerinin neden genel olarak oportünist çizgide kaldığını, komünist hareketlerin ise yine genel olarak, ayrışma yoluyla doğduğunu işte bu bilimsel olgularla açıklayabiliriz.

OPORTÜNİZM MARKSİZMİ ÇARPITMAYA HANGİ NOKTALARDAN BAŞLADI?

Tekelci sermayenin politik akımına dönüşen oportünizmin, marksist hareketin ilk dönemlerinde marksizm içi bir akım olduğunu gördük. Marksizmin içinden doğan, giderek onun dışına düşen ve evriminin ileri aşamalarında sermaye sınıfının politik akımına dönüşen oportünizm, marksizmi belli başlı temel noktalarda çarpıtarak ortaya çıkmıştır. Erfurt programının eleştirisinde Engels'in iktidar sorununa nasıl vurgu yaptığını ve oportünizmin bu sorunda marksizmle ayrıştığını yukarıda aktardık. Bu örneğe ileride tekrar dönmek üzere Lenin'in işaret ettiği farklı iki noktaya gelmek istiyoruz. Lenin'e göre oportünizm, marksizmi iki temel noktada çarpıtmıştır. Birincisi

devlet sorunu, ikincisi enternasyonalizm sorunudur.

Devlete yaklaşım sorunu, marksizmin sınıflar savaşımına ilişkin öğretisinin en temel konularından birini teşkil eder. Çünkü, Marx'ın kendisi de, kendi öğretisinde esas olanın sınıflar savaşımı olmadığını, toplumların tarihinde sınıflar savaşımını keşfetmenin kendine ait olmadığını, ama bu savaşımın proletarya diktatörlüğüne zorunlu olarak varacağını ve varması gerektiğini, kendi öğretisinde esas olanın bu olgu olduğunu ortaya koyar. Marx, insanlığın "devletsizlik" aşamasına, bir başka tanımla, tam komünizm aşamasına ancak proletarya diktatörlüğü aşamasından geçerek varabileceğini bilimsel olarak kanıtlar. Marx'a göre, kapitalizmden komünizme geçişe bir siyasal geçiş biçimi eşlik eder ki bu proletarya diktatörlüğünden başka birşey değildir.

Oportünizm, bu temel konuda, marksizmi çok çeşitli biçimlerde çarpıtır. Bazen zora dayalı devrimin gereksizliğini savunarak, bazen marksizmin her türlü devlete karşı olduğunu ileri sürerek, bazen devletin sınıfsal karakterini ve fonksiyonunu gizleyerek ya da sessizlikle geçiştirerek vb. biçimlerde marksizmin devlete ilişkin öğretisini çarpıtmıştır. Ama hangi biçimde olursa olsun, tüm çarpıtmaların birleştiği noktayı Lenin şöyle tanımlıyor:

«Devlet, demokratik cumhuriyette de, bir sınıfın bir başka sınıfı bastırma makinesinden başka birşey değildir. Kautsky bu gerçeği biliyor, kabul ediyor, paylaşıyor onu ama... büyük sorunun içinden, proletaryanın bastırması gereken sınıfın hangisi olduğunu, proleter devleti kurduktan sonra proletaryanın bu işi neden ve hangi araçlarla yapması gerektiği sorununun içinden de ustalıkla sıyrılıyor.

«Vandervalde, marksizmin bu temel tezini biliyor, kabul ediyor, paylaşıyor ve (kitabın 72. sayfasında) sözünü ediyor ama... (kapitalist baylar için) "hoş olmayan" şu: **sömürücülerin direncinin bastırılması**, konusunda da ağzından tek bir söz çıkmıyor.»(2)

Lenin'in, günümüzün sosyal-demokrasisinin başı olan Kautsky ve onun yol arkadaşı olan Vandervalde için söyledikleri oldukça öğretici ve çarpıcıdır. Kautsky, marksizmin devlete ilişkin öğretisinin bir çok tezini biliyor, kabul ediyor, hatta savunuyor. Ama sorun, burjuvazinin esas olanı elden kaçırmamasına, kaybetmesine ve egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın, burjuvazinin direncini bastırıp kırmasına gelince susmayı tercih ediyor. Demek ki günü-

müz oportünistlerinin devlete ilişkin marksist tezlerin çoğunu –ama biri hariç– kabul etmeleri onların oportünist karakterini ortadan kaldırmıyor. Kaldırmak bir yana, sınıf uzlaşmacı yüzünü örten örtüyü daha da kalınlaştırdığı, proletaryanın sınıf bilinci nispeten geri unsurlarında bilinç bulanıklığı yarattığı için daha tehlikeli bir hal alıyor. Günümüz oportünistleri de devlete ilişkin birçok marksist tezi kabul ediyor, ama sorunun esas olanı, yani burjuvazinin direncinin kırılıp bastırılmasını gerçekleştirecek olan proletarya diktatörlüğünün kabulüne gelince, orada susmayı, eveleyip-gevelemeyi tercih ediyorlar.

Günümüz sosyal-demokrasisinin önceli olan oportünizm, henüz marksizmden tam bir ayrışma yaşamaya noktasına gelmemişken, Marx ve Engels'in adını sürekli anar, onlara atıflarda bulunur, marksist geçinmekte hiçbir sakınca görmez, ama sorun iktidar konusuna, burjuvazi için kesinlikle kabul edilemez olana, siyasal iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesine gelip dayandığında, marksizmi her türlü burjuva ve küçük burjuva siyasal akımlardan ayıran bu derin çukur önüne geldiğinde, sakat bir beygir gibi durur kalır. Oysa bir devrimciyi bir reformistten ayıran şey, tastamam bu olgudur. Marksizmden neyi çalarsa, neyi savurur gözüdürse gözüksün, marksist olma iddiasındaki bir siyasal akım, iktidar sorununda açık, net, belirgin bir tavır alamıyorsa, süt kâsesi etrafında dolanan bir kedi gibi iktidar etrafında dolanıp duruyor, ama bir türlü ona el atamıyorsa, o siyasal akım oportünist olmaktan ve evriminin ileri safhalarında burjuvazinin siyasal akımı olan sosyal-demokrasiye dönüşmekten kurtulamayacaktır. Çünkü, doğa ve toplumdaki her olgu gibi hareket halindeki bu siyasal akım da, kendi iç evrimi ve tarihsel akışı içinde gerçek müttefiki olduğu burjuvazinin yanında yerini alacaktır, almak zorundadır.

Oportünizmin, tarihin her evresinde ve her ülkede, özü aynı olmak koşuluyla, aynı biçimler ve aynı argümanlarla ortaya çıktığını ve bundan böyle de aynı biçimlerde ortaya çıkacağını düşünmek, bilimsel olmayan aldatıcı bir düşünce olacaktır. Temel çizgileri yada başka bir deyişle, özü aynı olmak üzere, oportünizm, toplumsal ve siyasal yaşamın farklı alanlarında ve tarihin farklı dönemlerinde kendine özgü biçimlerle ortaya çıkar. Bu öz, sınıf uzlaşmacılığıdır, burjuvazi için asla kabul edilemez olandan yan çizme ya da onu, yani iktidar sorununu şöyle yada böy-

le geçiştirmekdir, nihayetinde kendi burjuvazisinin yanında yer almaktır.

Kendi burjuvazisinin yanında yer almanın en belirgin ve tipik örneği, 1914 emperyalist dünya savaşı karşısında alınan tutumla ortaya çıktı. II. Enternasyonal oportünistleri, bu büyük olay gelip çatığında gerçek yüzlerini ortaya koymak zorunda kaldılar. Daha önce söyledikleri tumturaklı lafları bir tarafa atarak, kendi emperyalist burjuvazilerini çeşitli bahanelerle, destekleme yoluna gittiler. Marksizmin en temel düşüncelerinden biri olan enternasyonalizm, marksist geçinen II. Enternasyonalin dönek önderleri tarafından ayaklar altına alındı. Enternasyonalizm düşüncesi, dönek oportünistlerin elinde alçakça bozuldu, çarpıtıldı ve emperyalist burjuvazinin işine gelecek biçimde "düzeltildi". Marksizmin bu temel düşüncesinin, böylesine utanmazca "düzeltilmesi"nin altında yatan olgu, yine sorunun gelip iktidar sorununa dayanmasında yatıyordu.

1914 bunalımı patlak vermeden iki yıl önce, II. Enternasyonal önderleri, çıkacak bir dünya savaşında marksist tutumun ne olması gerektiğini ortaya koyan belgelerin altına çekinmeden imza attular. O zaman, bu belgelerde çıkacak savaşın bir iktisadi ve siyasi bunalıma yol açacağı, tüm ülkelerin devrimci proletaryasının bu iktisadi ve siyasi bunalımdan, kendi burjuvazilerini devirmek ve siyasal iktidarı ele geçirmek için yararlanmaları gerektiği açıkça belirtiliyordu. Proletaryanın sınıf çıkarları, çıkacak savaşın hemen bir iç savaşa dönüştürülmesini ve bu yolla iktidarın fethine çalışılmasını gerektiriyordu.

Söz ile eylem arasında zaman farkının varlığını koruduğu, sözü eylemin hemen izlemediği koşullarda dönek Kautsky ve diğer oportünist önderler böylesi devrimci belgelerin altına imza atmakta bir sakınca görmediler. Ama iki yıl sonra patlak veren bunalım, bu oportünistlerin sahte yüzlerini açığa çıkardı. Bütün bunalımların devrimci bir yanı vardır. Bu yan, iki yüzlülükleri, sahtekârlıkları açığa çıkartma biçiminde belirir, herkesi gerçek yerine oturtur. Lenin'in ifadesiyle:

"Büyük savaşın yarattığı bunalım örtüyü kaldırdı, uzlaşmaları silip süpürdü, uzun zamandan beri irin toplayan çıbanı patlattı ve oportünizmi kendi burjuvazi bağlaşığı gerçek rolü içinde gösterdi." (3)

Demek ki, oportünizm, her zaman ve bütün yönleriyle kendini ortaya koymaz. Bununla birlikte, gerçek

yüzünü, burjuva bağlaşığı olan gerçek rolünü gizleyemeyeceği dönemler vardır ki, bu dönemler, bunalım dönemleridir. Bunalımların böylesi devrimci bir yanları vardır. Bunalım dönemleri, oportünizmin manevra alanını daraltır, söz ile eylemi yakınlaştırır, birleştirir ve siyasal akımı ait olduğu sınıfın saflarına fırlatıp atar.

Oportünizmin günümüz sosyal-demokrasisine doğru evriminde beslendiği en önemli kaynaklardan birisi yasallıktır. Lenin'in deyimiyle "oportünizm yasallığın meyvesidir". Sınıf mücadelesinin göreceli olarak barışçıl biçimlerle sürdüğü dönemler oportünizmin bir başka beslenme kaynağıdır. Oportünizm, burjuva yasallığından yararlanmak üzere yola çıkar, ama koşullar, sınıf mücadelesinin sertliği yasa-dışı-ğa geçmeyi gerektirince, artık bunu gerçekleştiremez. Dünya ve Türkiye komünist hareketinin tarihi bunun örnekleriyle doludur. Durgunluk ve yenilgi dönemleri, sınıf uzlaşmacı, reformist düşüncelerin zemin bulduğu dönemlerdir. Bu yüzden böylesi dönemlerde oportünist akımların güçlenmesi şaşırıcı olmaz. Örgütsüzlük, kendiliğindencilik, yığınların en geri duygularına seslenme, teslimiyet ve en az direnme çizgisi izleme gibi oportünizmin tüm pratik özellikleri yenilgi ve dağılma dönemlerinde yığınların düşüncelerinde, psikoloji ve eğilimlerinde uygun zemin bulur.

Geçmişte ve günümüzde işçi sınıfı ve emekçi yığınların kitle örgütlerinin, neden II. Enternasyonal partilerinin, Türkiye'de ise sağ oportünist akımların etkisi altında olduğunun bilimsel açıklamasını burada aramak gerekir. 1914 bunalımına kadar Alman Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin, 1917 Şubatına kadar -hatta Şubattan bir süre sonra daha- Rusya'da Menşeviklerin, Türkiye'de ise 1980 öncesinde TKP'nin yığın örgütleri üzerinde en etkin güçler olmaları sadece birkaç örneği oluşturuyor. Günümüz sosyal-demokrasisinin bu öncüleri, sınıf mücadelesi, devrimci takükleri ve devrimci eylem biçimlerine geçişi gerektirince, polisin yığın örgütlerini dağıtma girişimleri karşısında ya proletaryanın devrimci amaçlarını yığın örgütlerinin korunmasına feda ettiler, ya da sessiz kalarak hiçbir direnme göstermediler, direnme cesaret ve kararlılığını gösteremediler. Bugün ise, ideolojisizliği, örgütsüzlüğü ve şekilsizliği ile "nev'i şahsına münhasır" bir özellik taşıyan Devrimci Yol çevresinin bütün bu olumsuz özelliklerine kar-

şın kitle örgütlerinde etkin olması aynı gerçeklikle açıklanabilir. Örgütleri ve belli bir ideolojik birlikten yoksunluğu kendi taraftar ve kadrolarını dahi isyan ettiren bu çevrenin, özellikle kamu sendikaları üzerindeki etkinliği ilk bakışta, bilimsel bir çözümleme yapılmadığında şaşırıcı gelebilir. Gerçekte ise şaşırıcı birşey yoktur ortada. Kamu çalışanlarının siyasal yönden en geri kesimlerine seslenen, –ki bunlar mücadeleye duyarlı kitle içinde daima çoğunluğu oluştururlar– onları devrimci bir çizgiye çekmeye değil, ısrarla korudukları düzenle uzlaşma, düzen içinde daha iyi bir yaşam elde etme –bu tastamam bir reformizmdir– biçimindeki kendiliğinden bilinçlerine seslenerek, geri yığınların bu bayağı duygu ve düşüncelerini gıdıklayarak etkin olmaya çalışanların çabalarında, eğer buna başarı denirse, başarılı olmaları kaçınılmazdır. Öncü devrimci işçilerin tüm özveri, cesaret ve devrimci taktiklerine karşın sarı sendikacıların sendikalarda ve işçi yığınları üzerinde etkin olmaları başka nasıl açıklanabilir ki?

Türkiye ve Kürdistan'daki sol akımların ideolojik ve politik yönelimlerine ileride tekrar değinmek üzere, sosyal–demokrasinin ideolojik ve politik evrimine tekrar dönmek gerekiyor. Buraya kadar anlattıklarımızla, işçi sınıfının politik bir akımı durumunda iken sosyal–demokrasinin teorik–ideolojik ve politik yönlerden belli başlı temel konularda marksizmden nasıl ayrıştığını ortaya koymaya çalıştık.

Bu yeni yönelimiyle, II. Enternasyonal'e egemen olan oportünist sosyal–demokrasi, I. Dünya savaşının yarattığı iktisadi ve siyasi bunalım koşulları içinde bütün yönlerden iflas etti. 1914 yılı, marksizm adına hareket eden sosyal–demokrasinin iflas yılı oldu. Savaş koşulları ve o koşullarda bu partilerin izledikleri taktik ve politikalar, sınıf uzlaşmacı, sosyal–şoven yüzlerini açığa çıkardı. Bu partilerin içinde yer alan komünist güçlerin ayrışması ve kendi bağımsız örgütlenmelerini yaratmaları II. Enternasyonalin oportünist partilerini arındırdı. Bu süreçten sonra yasallığa kayarak sermaye sınıfı ile aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladılar. Süreç bu yönde işlemekle birlikte, daha o tarihlerde bu partilerin açıktan, doğrudan ve saf biçimde burjuva partilerine dönüştüğünü ileri sürmek doğru olmayacak. Ancak, toplumsal ve siyasal olaylar karşısında geliştirdikleri tüm politikalar, sınıf işbirlikçi, uzlaşmacı ve kendi burjuvazilerinin çıkarlarını gözetici karakterlerinden dolayı, burjuvazi-

nin işçi sınıfı içindeki toplumsal desteği konumuna düşmüşlerdi.

II. Enternasyonalin iflasından sonra Lenin önderliğinde kurulan III. Enternasyonal'in faşizme karşı geliştirdiği taktiklerde en büyük engel, bu partilerden geliyordu. Bu nedenle III. Enternasyonal'in komünist partileri, sonradan düzelttikleri bir tutumla, II. Enternasyonal'in sosyal–demokrat partilerini faşizmin toplumsal dayanağı olarak değerlendirmişlerdi. III. Enternasyonal, değerlendirmesinin yanlış olduğunu anlayarak düzeltti, ama; geçmişin marksist partilerinin, oportünist önderlerin elinde yavaş yavaş burjuva partilerine dönüştüğü bir gerçek olarak ortada duruyordu. Oysa, aynı dönemde, bu oportünist partiler, işçi ve emekçi yığınlar içinde oldukça etkin bir konuma sahiptiler. Birçok ülkenin işçi ve çalışan sınıfları onların sosyalist söylemlerine, marksist geçmişlerine aldanarak sosyalizmi bu partilerin kurabileceğini düşünabiliyor, onlara destek veriyor, onların etkisi altına girebiliyordu. Söz konusu dönemin sosyal–demokrat partilerini –ki çoğunun adı sosyalist partiydi– Türkiye İşçi Partisine (TİP) benzetmek yerinde birşey olur.

İşçi sınıfı partileri olarak doğan, ideolojik–teorik gıdalarını marksizmden alan sosyal–demokrat partilerin kendi iç gelişimleri içinde önce marksizmden, sonra da işçi sınıfından koparak teknelci sermayenin politik hareketleri olma durumuna gelmeleri, II. emperyalist paylaşım savaşının hemen sonrasına rastlar. Bu tarihten itibaren Avrupa sosyal–demokrat partileri, artık emperyalist teknelci sermayenin politik hareketleri olarak yaşamlarını sürdürürler.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA SOSYAL–DEMOKRAT PARTİ YOKTUR,

CHP SOSYAL–DEMOKRAT PARTİ DEĞİLDİR

Günümüzde, emperyalist teknelci sermayenin açık bir politik hareketine dönüşen sosyal–demokrasinin tarihsel gelişimi içinde geçirdiği ideolojik–teorik ve örgütsel değişimin ana çizgilerini ortaya koyduk. Bu çizgilerin en belirgin yanları, sosyal–demokrat partilerin geçtiğimiz yüzyılın ortalarında işçi sınıfının marksist partileri olarak kurulmuş olmalarıydı. Onların bu doğası, onyıllar boyunca damgasını üzerlerine vuracak ve işçi sınıfının, emekçi halkın, küçük üreticilerin, esnaf ve zanaatkarların çıkarlarını savu-

nan bir görünüme girmelerini zorunlu kılacaktı. İçten içe değişen sınıf özlere karşın görünümleri bu biçimde onyıllar boyunca sürdü. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyetini gerçekleştirme, sömürünün her biçimini ortadan kaldırma, insanın insanı sömürmediği bir toplum kurma, emeğin üzerindeki baskı ve sömürüyü ortadan kaldırarak insanın gelişimini sağlama, demokrasiyi gerçekleştirme vb. slogan ve düşünceler; sosyal-demokrat partiler tarafından uzun bir zaman aralığı boyunca savunuldu, bugün de savunuluyor. Sınıflararası uzlaşma ve ezilen yığınların mücadelesini parlamenter bir çerçeveye sıkıştırma, kapitalizmin "kötü yanlarının" düzenlenebileceği vb. düşünceleri, ezilen ve sömürülen yığınlar arasında yaymak da sosyal-demokrat partilerin bir başka önemli özelliğini oluşturuyor.

Türkiye ve K. Kürdistan'da "sosyal-demokrat" parti olarak CHP'nin (Cumhuriyet Halk Partisi), sosyal-demokrat partilerin ne ideolojik kökleriyle, ne toplumsal dayanaklarıyla, ne sınıfsal karakterleriyle, ne de herhangi başka bir yanlarıyla benzerlik veya ortaklığı yoktur. CHP, ya da, ilk adıyla CHF (Cumhuriyet Halk Fırkası) daha baştan itibaren burjuvazinin bir partisi olarak doğmuştur. Kökleri, TC devletinin kuruluşundan öncesine; Anadolu-Rumeli Müdafai Hukuk Cemiyetine (A-R MHC) kadar uzanır ve esasında bu örgütün 2. Meclis'teki meclis grubu olarak doğar. İttihat ve Terakki Cemiyetinin mirasçısı olan A-R MHC, CHF'nin (bundan böyle CHP diyeceğiz) ana gövdesi olması nedeniyle CHP'yi ittihat ve Terakki Cemiyetinin devamı olarak kabul etmek de mümkün.

CHP, Avrupa sosyal-demokrasîsi gibi birakalım marksist kökenli olmayı, anti-komünist ve şovenist çizgilerle bezenmiştir. Genç Türk devletinin tüm gerici-katliamcı uygulamaları bu partinin yönetim ve onayıyla gerçekleşmiştir. Anti-komünizm, TKP önderlerinin bu parü yöneticileri tarafından öldürtülmesiyle perçinlenmişti. Şeyh Said İsyanının bastırılması ise ırkçı-şoven karakterini derinleştirmiştir. İlk tüzüğün 3. Maddesinde CHP'ye sadece Türk uyrukluların girebileceği koşulu getirilmiştir. Takrir-i Sükûn Kanunu sayesinde dönemin en kanlı, şovenist ve baskıcı yönetimini kurmuştur. Örneği ancak Fransız Burjuva Devrimi sonrasında görülen yargılama ve ölüm cezaları 1925 yılı boyunca uygulandı. Türkiye ve Kürdistan'da tam bir beyaz terör estirildi. En ufak bir mu-

halefet hareketine izin verilmediği gibi, muhalefet yürütenler, başta Kürtler ve komünistler olmak üzere burjuva muhalifler aileleriyle birlikte çeşitli entrika, yalan ve oyunlar sonucu öldürüldü, ölüm cezasına çarptırıldı, yakınlarıyla birlikte idam edildi. Takrir-i Sükûn dönemi bu uygulamaların revaçta olduğu ve günlük pratik olarak icra edildiği dönemdir. Söylemeye gerek yok ki, tüm bunlar CHP'nin yönetim ve denetiminde oldu.

Avrupa sosyal-demokrasîsi marksist partiler olarak doğarken, Türkiye'de Komünist Parti, CHP'nin yanında ve ona karşı biçimde doğdu. Bu gerçek, CHP'nin anti-komünist şekillenmesinde önemli bir rol oynadı. Ülke yönetimine egemen bir parti olarak, Sovyet devriminden etkilenen işçi sınıfı ve emekçi yığınları düzen içinde tutmanın baskı mekanizmalarını oluşturdu. Kapitalizmi yıkmak veya reformlarla olumsuz etkilerini hafifletmek gibi bir amacı olmadığı gibi, Türkiye'de kapitalist yolun egemen kılınmasının aracı oldu. 1923 İzmir İktisat Kongresi, Mustafa Kemal'in burjuva karakterinin bir belgesidir.

Bugün, "sosyal-demokrat" geçinen SHP, DSP ve CHP'ye kök olan CHP, 1940'lı yıllarda Milli Şef döneminin egemen tek partisiydi. 40'lı yıllar, Türkiye ve Kürdistan'da, savaş koşulları bahane edilerek sömürünün hayasızca gerçekleştirildiği yıllardır. Hiçbir ücret ödenmeden işçilerin çeşitli yerlerde çalışmalarını yasayla gerçekleştirdi. Ticaret ve sanayi sermayesi devletin tüm mali vesiyasigücünden faydalanarak palazlandı. İşçi sınıfının en ufak bir örgütlenmesine izin verilmedi ve her örgütlenme girişimi kanla

CHP, Avrupa sosyal-demokrasîsi gibi birakalım marksist kökenli olmayı, anti-komünist ve şovenist çizgilerle bezenmiştir. Genç Türk devletinin tüm gerici-katliamcı uygulamaları bu partinin yönetim ve onayı ile gerçekleşmiştir. Anti-komünizm, TKP önderlerinin bu parti yöneticileri tarafından öldürülmesiyle perçinlenmiştir. Şeyh Said isyanının bastırılması ise ırkçı-şoven karakterini derinleştirmiştir.

bastırıldı. Bu dönemin tutuklama kampanyaları ve "Sansaryan Han" işkenceleri hâlâ anlatılır. Komplolar, entrika ve tezgâhlarla komünist ve ilericilerin tutuklanması CHP yönetiminin marifetleridir. Faşist gençlik, CHP tarafından kullanılarak ilerici kesimlerin üzerine saldırıldı. Tan Matbaasının yakılması, CHP ve Cumhuriyet Gazetesinin kışkırtması sonucu ırkçı-dinci çevreler tarafından yapıldı. Nihayet, Hitler faşizmiyle ittifak kuran TC devleti, işte bu partinin şekillendirdiği devlettir.

CHP'nin tarihini anlatma durumunda değiliz. Burada ki amacımız, CHP'nin marksizmle, işçi sınıfıyla, anti-kapitalizmle vb. en ufak bir ilgisinin olmadığını, dolayısıyla, Avrupa sosyal-demokrasisiyle hiçbir benzerliğinin söz konusu olmadığını bir kez daha hatırlatmaktır.

Peki, CHP'nin sosyal-demokratlığı hakkındaki yanlışlara nereden ileri geliyor? Bu sorunun yanıtı Türkiye Komünist Hareketinin 1925'lerden itibaren oluşmaya başladığı politikalara kadar uzanır. Dönemin TKP'si Mustafa Kemal ve çevresinin gerici-katliamcı burjuva karakterini bir türlü teşhis edemedi. Onu ve genç Türk burjuvazisini anti-emperyalist değerlendirerek, desteklemeyi komünist politika olarak anladılar. 1925 Şeyh Said ayaklanmasını Mustafa Kemal'in görüşleri doğrultusunda değerlendirerek karşı çıktılar. Ve Mustafa Kemal'i desteklediler. Bu olay, aynı zamanda, şovenizmin komünist harekete bulaşması anlamına geliyordu. TKP'nin Kürt halkı karşısındaki bu şoven politikası daha sonra CHP destekçiliği biçiminde sürdü. Kemalizmin küçük burjuva ve anti-emperyalist bir akım olarak değerlendirilmesi, sol hareket içinde CHP kuyrukçuluğunun, diğer ifadeyle burjuva kuyrukçuluğunun teorik gerekçesi oldu.

Oysa CHP'nin uzun yıllar boyunca sosyal-demokrat parti olma iddiası yoktu. Bu kavramı da kullanmıyordu. CHP, ilk defa, 1960'lı yılların sonlarında, yığınların sola doğru güçlü eğilim göstermelerinden dolayı, bu potansiyeli devrimci hareketin saflarından çekip almak amacıyla "solcu" gözükmeye çalıştı ve zamanın "milli şef'i, gerici diktatör İsmet İnönü "Ortanın Solu" kavramını ortaya attı. Ne tarihsel ne de felsefi hiç bir anlamı olmayan bu demogojik kavramı, sınıf sezgisi güçlü Türk burjuvazisinin yeni oyunlarından birisiydi. Türk burjuvazisi, söz konusu yıllarda, emekçi yığınların düzen karşıtı eğilimlerini emmenin gerekliliğini kavramıştı. Bu nedenle, önce "Ortanın

Solu" kavramını ortaya attı. Bu slogan yığınları aldatmaya yetmeyip CHP'nin kitle desteği erimeye ve devrimci hareketler güçlenmeye devam edince, bu defasında, İnönü'yü CHP Genel Başkanlığından indiren Bülent Ecevit, daha radikal bir üslup ve sloganlarla ortaya çıktı. 12 Mart faşizminden sonra, emekçi yığınların sol harekete karşı sempatisinin arttığını gören Ecevit, bu potansiyeli burjuva kanallara akıtılabilmek için en radikal görünen, yığınların duygu, düşünce ve özelemlerine seslenen sloganları kullanmaya başladı. "Toprak işleyenin, Su kullananın", "Faşizmin kökünü kurutma", "Demokratik Halk İktidarı" vb. sloganlar Ecevit'in dilinden düşmez oldu. Tüm bu demogojik üslupla birlikte 1973'te 50 yılı aşkın geçmiş olan CHP, ilk defa "sosyal-demokrat" olduğu iddiasını ortaya attı.

CHP'nin bu iddiası, onyıllardır burjuvazinin kuyrukçuluğunu yapan ve tam da 73-74'lü yıllarda güç kazanmaya başlayan TKP tarafından; parlamenter mücadelenin temsilcisi TİP tarafından, bu partiden ayrılan değişik oportünist grup ve partiler tarafından sessizce ve hemen kabul edildi. CHP'nin bu iddiası ve Bülent Ecevit'in demogojik çıkışı sayesinde burjuva kuyrukçuluğunu, işçi sınıfı ve emekçi halkı burjuvazinin yedeğine çekme görevlerini şimdi daha rahat yapabiliyorlardı. Bunun için teorik dayanakları da hazırdu artık; Komünist Enternasyonal, faşizme karşı sosyal demokrasiyle ittifak yapılabileceğini ve yapılması gerektiğini ortaya koymamış mıydı(!). Ama, Bülent Ecevit ve CHP'yi destekleyenler, TKP, TİP ve uzantıları olan gruplarla sınırlı değildi. CHP'ye "oligarşinin partisi" sıfatını yakıştırmakla birlikte, THKP-C kökenli birçok grup ve siyasi hareket de fiili olarak CHP'yi destekliyordu. Bu destek, kemalizmi anti-emperyalist küçük burjuva akım olarak değerlendiren anlayışın ürünüydü aslında. Her ne kadar açıkça ifade edilmese de, THKP-C kökenli grupların güçlü olduğu öğrenci yurtlarında CHP oylarının %100'e yakın çıkması çarpıcı bir kanıttır. Aynı kökenli grupların militanlarının seçimlerde CHP propagandası için çalıştıkları sıkça görülen ve artık kanıksanan bir gerçekliktir. 12 Eylül sonrası, birçok eski militanın SHP'lileşmesi, geçmişte CHP'ye duyulan bu yakınlığın, CHP'yi sınıf düşmanı olarak görmemenin bir sonucuydu. CHP'nin ve devamı olan partilerin "Sol" parti olduğu yanlışlaması, devrimci hareket militanlarının bilinç altına öylesine yerleşmiş ki, geçmiş-

te CHP'nin, bugün SHP'nin il ve ilçe teşkilatlarında çalışmak, delege olmak, hatta yönetici seçilmek olağan bir durum sayılmaktadır. Örnek olması açısından, Devrimci Yol'cuların kendi ifadelerinden iki aktarma yapmak istiyoruz:

"Birçok eski arkadaş yaşamını ticarete ve SHP'de şekillendirirken bizlerden de kopmamakta, yeni edindikleri politik kültür, düşünme ve davranış biçimlerini doğal olarak da saflarımıza taşımaktadır"

Bir başka örnek;

«Siyasal kimliğini "Devrimci Yolcu" olarak tanımlayan insanlar, kır gerillacılığından SHP il-ilçe yöneticiliğine, mültecilikten dergiciliğe, sendikacılıktan "örgütçülüğe" kadar uzanan çok geniş bir siyasal zeminde faaliyet göstermişlerdir.»

Burada haksızlık yapmamak için, bu gerçeğin Devrimci Yol'a özgü olmadığını, devrimci hareketin pek çok grubunun aynı süreci yaşadığını belirtmek durumundayız. En "sol" geçinen grupların SHP'de cirit attıkları, seçim kampanyaları ve kongre süreçlerinde çok aktif rol oynadıkları bilinen bir gerçektir. Eğer devrimci hareketin "nev'i şahsına münhasır" bir özelliğinden söz edeceksek bu gerçeklik başta gelir. Burjuvaziye karşı silahlı mücadele yürütenler de burjuva partisinin il-ilçe teşkilatlarında faaliyet yürütenler de aynı örgüt çatısı altında yer alabiliyorlar. Bu olgu, tekelci sermayenin gerici-şoven partileri olan SHP, DSP ve CHP'ye ilişkin "sol" parti yanlısının sürmesine; bunlarla devrimci hareket arasında net, kesin ve kalın bir çizginin çekilmemesine neden olmaktadır.

Görüldüğü gibi, Türkiye ve Kürdistan'da ne tarihsel, ne de siyasal anlamda bir sosyal-demokrat akım oluşmamıştır. Türkiye'de, CHP'nin kendine sosyal-demokrat demesi, tarihsel ve siyasal özelliklerinden dolayı değil, sınıf mücadelesinde çalışan sınıfların devrimci potansiyelini düzenin sınırları içinde tutma çabasıyla dolaylıdır ve demagogik özelliklidir. Hitler faşizminin "sosyalizm"(!) ile ne kadar yakın ilişkisi varsa, gerici burjuva partisi olan CHP'nin sosyal-demokrasiyle o kadar ilişkisi vardır. Bundan öte değildir. Nitekim sosyal-demokrat kavramını ortaya atan Ecevit bugün bu kavramı terk ederek "demokratik sol" kavramına sarılmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan iç savaşın güçlü çalkantuları Ecevit'in şoven-ırkçı yüzünü daha net çizgilerle ortaya koyarken, iç savaş hükümetlerinin bir ayağını oluşturan

SHP'nin de karşı devrimci ve şoven yüzünü açığa çıkarmaktadır.

TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DA SOSYAL-DEMOKRASİ YENİ DOĞUYOR!

Bu bölüme kadar, Avrupa'da ortaya çıkan biçimiy-le ne tarihsel ne de siyasal anlamda benzeşen bir sosyal-demokrat akımın Türkiye ve Kürdistan'da ortaya çıkmadığını gözler önüne sermiş bulunuyoruz. Aynı şekilde, sosyal-demokrat diye bilinen ve oportünizm tarafından bilinçli bir çabayla bu biçimde lanse edilen Cumhuriyet Halk Partisi'nin ve onun günümüzdeki türevleri olan SHP, DSP ve CHP'nin gerçekte sosyal-demokratlıkla ne tarihsel, ne programatik, ne de örgütsel hiçbir bağlarının olmadığını; sosyal-demokrat sıfatının demagogik ve emekçi yığınları aldatmaya yönelik amaçlarla kullanıldığını gördük.

Türkiye ve Kürdistan'ın, Avrupa ülkelerine göre bir hayli gecikmiş biçimde kapitalizm sürecine girdiği biliniyor. Bu gecikmişlik, Türkiye ve Kürdistan'ın siyasal yapısı, sınıflar mücadelesi ve siyasal akımların oluşum/şekillenme süreçleri üzerinde güçlü etkilerde bulunmuştur. Konumuz açısından bu etki sosyal-demokrasi akımının tarihsel ve siyasal özünü uygun olarak, ama kendi koşullarının güçlü izlerini taşıyarak gecikmiş olarak ortaya çıkıp şekillenmesi biçiminde kendini göstermektedir.

Türkiye işbirlikçi tekelci kapitalizmi ve bu temel üzerinde yükselen sınıf mücadelesi süreci, Avrupa kapitalizmine öz itibarıyla benzeyen, ama kendi ulusal özelliklerini de taşıyan bir sosyal-demokrat akımı yaratmaya başlamıştır. Daha doğrusu; sınıf mücadelesinin güçlü sancıları içinde marksizm saflarından ayrılan akımlar, yeni yeni, batılı anlamda sosyal-demokrat olma sürecine girmişlerdir. Ama Türkiye kapitalizminin Avrupa kapitalizmini geriden izlediği gibi, Avrupa sosyal-demokrasisini geriden izleyerek... Dolayısıyla, bir benzeştirme yöntemine başvururken bir yanlış anlamayı şimdiden önlemek için, Türkiye ve Kürdistan'da ortaya çıkmakta olan sosyal-demokrat akımların bugünün Avrupa sosyal-demokrasisine değil; 1920'li yılların Avrupa sosyal-demokrasisine denk geldiğini; bu tezimiz değerlendirilirken bu noktanın göz önünde tutulması gerektiğini düşünüyoruz. Diyalektik yöntemin temel ilkesi olan süreçlerle düşünmeyi sürdürerek, bugün rüşeym halinde olan ve 1920'li yılların oportünist partilerine denk düşen

Türkiye'nin yeni sosyal-demokrat akımının, gelecekte Avrupalı kardeşlerinin yürüdüğü aynı yolu, kendine özgü biçim ve koşullarda yürüyeceğini ileri sürüyor. Bunun ipuçlarını şimdiden görmek mümkün.

Türkiye ve Kürdistan'da sosyal-demokratlaşma sürecine girmiş ve bu sürecin değişik noktalarında bulunan siyasal akımları tek tek ele alıp, geçirdikleri süreci inceleme yoluna gitmeyeceğiz. Şimdilik buna gerek görmüyoruz. Sadece Marx, Engels ve Lenin'in, oportünizme dair söyledikleri temel belirtilerin şaşırtıcı biçimde bu akımlarda nasıl ortaya çıktığını göstermekle yetineceğiz. Ama gereğini duyarsak, ileride bu akımları teker teker ele alarak sosyal-demokrasie değin nasıl bir ideolojik ve örgütsel evrim geçirdiklerini gösterme yoluna gidebileceğimizi belirtebiliriz.

Sosyal-demokratlaşma sürecine giren ve bu süreci tamamlayan TBKP'den başlamak gerekiyor. Bilindiği gibi TBKP, TKP ile TİP'in birleşmesiyle doğmuş bir partidir. Bu bileşenlerden TİP, Türkiye sol hareketi içinde doğuşundan beri yasalıcılığın başını çeken bir partidir. Devrim amacı olmadığı biliniyor. Buna bağlı olarak, iktidar ve proletarya diktatörlüğü, sermayenin egemenliğini ortadan kaldıracak ve onun direnişini kırarak marksist önermelerle bir ilgisi olmadığı da biliniyor. TKP ise, her ne kadar 80'li

yılların ikinci yarısına kadar yasadışı bir parti olarak kalmışsa da, sınıf uzlaşmacılığının, yasalıcılığın, kısacası oportünizmin ana odağı olmuştur. TKP'nin ya-

sa-dışılığı burjuva hukukunun bir zorunluluğu sonucu ve bu zorunluluk ortadan kalkar kalmaz burjuvaziye anlaşmalı biçimde TBKP olarak yasallaştı. TİP gibi temel hedefi kapitalist sistemin kötü yanlarını düzelterek daha yaşanabilir kılmak olan TKP'nin, marksizm-leninizmin yazımızın başında aktardığımız temel ilkeleriyle hiçbir ilgisi olmadı. Marksizm kökenli olan ya da en azından bu iddiayı taşıyan bu iki akım, süreç içinde marksizmle olan zayıf bağlarını da tümenden keserek sosyal-demokrat bir akıma dönüştüler. TBKP'den arta kalan SBP, marksizme yaptığı vurguya karşın, gerçekte devrimci marksizm ile hiçbir ilgisi olmayan bir oluşumdur. Özellikle Kürt ulusal sorununda Türk tekelci sermayesinin yanında tavır alan bur parti Avrupa sosyal-demokrasisinin 1920'li yıllardaki konumundan bile geridir. Marksizmi oportünizmden ayıran temel sorunların başında iktidar sorunu olduğunu yukarıda ifade etmiştik. Dolayısıyla, bu düzeni bir devrimle yıkıp, devrimci bir iktidarla taçlandırmayı amaçlamayan hiçbir siyasal akım, marksizm içi kalmış kabul edilemez. Tekelci kapitalist sistemi restore ederek, hatta "Demokratik Cumhuriyet"e dönüşmesi gerektiğini savunarak (bkz. TBKP Genel Yönetim Kurulu Çalışma Raporu) tipik bir sosyal-demokrat akıma dönüşmüştür. TBKP, sosyal-demokratlaşma sürecine dair onun izinden yürüyecekleri önemli dersler ve SBP (Sosyalist Birlik Partisi) gibi bir tortuyu bırakarak dağıldı. Dağılmakla birlikte, sosyal-demokratlaşma yolundaki akımlar için derslerle dolu bir deney oldu. Deney olması, peşi sıra geleceklerin aynı yolu izlemeyecekleri, ama aynı sonuca başka yollardan ve günümüze kadar ki süreçten dersler çıkarmış olarak varacakları anlamına gelir.

Lenin'in deyişiyle, yasallıktan beslenen oportünizm, TBKP ve onun artığı olan SBP ile sınırlı değildir. Yasallıktan beslenip sosyal-demokratlaşma sürecine giren başka akımlar da var. TİP kökenli STP (Sosyalist Türkiye Partisi) bu akımlardan birisidir. STP, günümüzün Avrupa sosyal-demokrasisinin henüz ilk oluşum yıllarını, diğer ifadeyle, marksizmden ilk kopuş süreçlerini çağrıştıracak biçimde bol bol Marx'tan söz eder, Lenin'e atıfta bulunur, Stalin'e da-

Türkiye işbirlikçi tekelci kapitalizmi ve bu temel üzerinde yükselen sınıf mücadelesi süreci, Avrupa kapitalizmine öz itibarıyla benzeyen, ama kendi ulusal özelliklerini de taşıyan bir sosyal-demokrat akımı yaratmaya başlamıştır. Daba doğrusu; sınıf mücadelesinin güçlü sancuları içinde marksizm saflarından ayrılan akımlar, yeni yeni, batılı anlamda sosyal-demokrasi olma sürecine girmişlerdir.

hi toz kondurmaz. Ama tüm bunlara karşın iş gerçekten bir devrimci faaliyete, devrim için gerekli hazırlıkların yapılmasına, faşist devleti ve tekelci sermayenin egemenliğini parçalayacak güçlerin derlenip toplanmasına, deyim uygunsu, bir ordu düzenine sokmaya ve sermayenin egemenliğine gözü pek saldırılar gerçekleştirmeye gelince, STP'yi ortalıkta bulamazsınız. Bundan olacak, 12 Eylül faşizmi en ufak bir devrimci faaliyette bulunmuş genç insanlara dahi en ağır baskı ve cezaları yağdırırken, STP ileri gelenlerinin kapısını çalan kimse olmamıştır. Devrim günleri, bir pratik adımın on düzine programa bedel olduğu günlerdir ve böyle günlerde STP'yi kimse yanında göremez.

Yasallık konusunda TBKP, "Bizi Bugüne Getiren Dinamizm, Birlik-Yasallık-Yenilenme Politikasıdır" diyor. Bundan şüphe duyulmamalıdır. TBKP, onun tortusu SBP ve TİP'in kalıntısı STP -ki bu parti sosyalist devrimi teorik planda savunmaktan geri kalmıyor- ve diğer yasal partileri besleyen yasallık zemini. Lenin'in yasallık konusundaki düşünceleri ise biliniyor. Şöyle diyor Lenin:

"Oportünizmin bir rastlantı sonucu, tek tek bireylerin bir günahı, bir düşüncesizliği, bir ihaneti değil, ama bütün bir tarihsel dönemin toplumsal ürünü olduğunu söylemekte herkes birleşiyor. Bununla birlikte, herkes bu gerçeğin anlamı üzerinde yeterince düşünmüyor. *oportünizm yasallığın meyvesidir.* 1889-1914 döneminin işçi partileri burjuva yasallıktan yararlanacaklardı (bu söz bizim yasalci oportünist partilere ne kadar da uygun düşüyor. yn) Bunun patlak verince, yasa-dışı gizli eyleme geçmek gerekiyordu (oysa, bu geçişi birçok savaş kurnazlığıyla birleştirilmiş en büyük bir gözük peklilik ve en büyük bir kararlılıktan başka türlü gerçekleştirmek olanaksızdır). (6) (abç)

Yasallık batağında buluşan başkaları da var. "Kurtuluş" çevresi bunlardan biridir. Bir diğeri TKEP çevresidir. Sırada, bunların yasallık serüveninin nasıl sonuçlanacağını dört gözle ve büyük bir merakla bekleyenler var. "Kurtuluş" çevresinden söz etmeye gerek görmüyoruz. Bu siyasal çevrenin uzun zaman aralığına yayılan bir kendi kendini likide etme çabasında ol-

duğu biliniyor. Geldiği nokta, artık hiçbir yasa-dışı eylem ve faaliyette bulunmama noktasıdır. Sol çevrelerde espriler de yapılıyor; yasa-dışı sayılır diye hava karardıktan sonra hiçbir eylemde bulunmama kararları var diye. TKEP'in yasallık sorununa nasıl yaklaştığı, daha doğrusu yasallaşmada nasıl kararlı olduğu en yetkili ağızları tarafından açıklanmıştır. "Bu Teslim Töre'nin görüşüdür, bizi bağlamaz" açıklamasının hiçbir ciddiyeti, kaale alınır yanı yoktur. Birçok nedenden ötürü ciddiye alınmaması gerekir. TKEP çevresi, bütün yönleriyle yasallık hazırlığındadır, tek engel, koşulların hazır olmamasıdır. SBP başkanı Sadun Aren'in TKEP'le ilgili ilk açıklaması doğrudur ve bizler bu bilgiye açıklamanın yapıldığı tarihten çok daha önce sahiptik. Burada, kimsenin hakkını yememek için Teslim Töre'nin yasallaşmayla ilgili düşüncelerini 1988 sonlarından bu yana açıkça, yazılı ve sözlü olarak açıkladığını; bugün "bunlar O'nun kişisel görüşleridir" diyenlerin beş yıldır bu gerçeği bilecek -ve çoğu bu düşüncüyü paylaşarak- onunla birlikte yürüdüğünü parantez içinde belirtmiş olalım.

TBKP'nin tortusu SBP, TİP'in kalıntısı STP, "Kurtuluş" ve TKEP'i izleyen bir başka çevre Devrimci Yol'dur. Bir Devrimci Yol'cunun ağzından çıkan şu sözleri aktarmak ilginç, ama Devrimci Yol'un yönelişini göstermesi açısından önemli olacaktır. Şöyle diyor Devrimci Yolgeleneğinden Adnan Bostancıoğlu;

"Evet, bugün, ya-

Yasallık batağında buluşan başkaları da var. "Kurtuluş" çevresi bunlardan biridir. Bir diğeri TKEP çevresidir. Sırada, bunların yasallık serüveninin nasıl sonuçlanacağını dört gözle ve büyük bir merakla bekleyenler var. "Kurtuluş" çevresinden söz etmeye gerek görmüyoruz. Bu siyasal çevrenin uzun zaman aralığına yayılan bir kendi kendini likide etme çabasında olduğu biliniyor. Geldiği nokta, artık hiçbir yasa-dışı eylem ve faaliyette bulunmama noktasıdır.

ni 1990'lar Türkiye'sinde, sosyalistlerin siyasal mücadeleyi açık ve demokratik bir biçimde yürütmeleri, nesnel bir zorunluluktur. Tersine bir mücadele anlayışının yani *gizli örgütlenmenin, merkezine zora dayalı mücadele biçimlerini koyan siyaset tarzının şartları ortadan kalkmıştır.*" (7) (abç)

Yazar, aynı yazısının bir başka yerinde bu düşüncesini tamamlayan şu ifadeyi kullanır:

«İsteyen buna düpedüz "yasallık" diyebilir; doğrusu bundan da bir rahatsızlık duymam.» Rahatsızlık duymayacağından biz de kuşku duymuyoruz. Şimdi, bu sözlerin sahibinin Devrimci Yol'un düşüncelerini yansıtmadığını, dahası, Devrimci Yol diye bir örgütsel yapının olmadığı ve Devrimci Yol çevresi arasında bir ideolojik politik birlikten söz edilemeyeceği, dolayısıyla, aktarılan düşüncelere bakarak Devrimci Yol çevresi hakkında bir yargıya varılamayacağı ileri sürülebilir. Doğrudur. Devrimci Yol çevresi arasında ideolojik-politik birliğin olmadığı, şimdilik "ortak soru" sorma noktasında birleştikleri -ki ortak soru sorabildikleri bile yine bu çevreden bazılarıncı şüpheli

"Yasallık" kavşağından sonra, bu çevrelerin buluştukları bir diğer önemli nokta, Engels'in deyimıyla "Günün geçici sorunları karşısında büyük temel düşüncelerin unutulması" reformlar uğruna mücadelenin iktidar mücadelesine bağlanmaması, başlı başına ve kendi iç bütünlüğü olan bir mücadele olarak ele alınması, geçici başarılar uğruna hareketin geleceğinin feda edilmesidir. İktidar konusundaki yaklaşımları ele alırken bundan böyle SBP ve STP'den söz etme gereği duymayacağız Bu iki çevre sosyal demokratlaşma süreçlerini önemli oranda tamamlamışlardır.

görülüyor - ama ortak yanıt noktasında birleşip birleşmeyeceklerinin belirsiz olduğu, nihayetinde, Devrimci Yol diye bir merkezi yapının olmadığı kendilerinin ifade ediliyor. Bununla birlikte, bu çevrede ortak

eğilimler olduğunu ve zaten bu ortak eğilimlerin büyümesi geniş bir çevreyi bir arada tuttuğunu düşünüyoruz. Yukarıdaki sözler ortak eğilimlerden bir tanesidir. Örneğin;

"Devrimci Yol camiası yıllardır belirsizlik içinde yaşıyor" diyen Erkan Aslan ilerleyen sayfalarda: "Hal böyle iken Devrimci Yol çevresi bugün siyasal mücadelenin ana görevlerinde yoğunlaşmak yerine, daha fazla *yarı siyasal, sosyal, kültürel faaliyetlerde yoğunlaşıyorlar.* Bu faaliyetler içerisinde ana görev iyice görünmez hale geliyor" (8) (abç) diye devam ediyor.

Yazısının bütününden Devrimci Yol'un sadık bir militanı olduğu anlaşılan Erkan Aslan'ın bu ihtiyatlı sözlerinin Türkçe'si, bir likidasyonun, bir apolitikleşmenin yaşandığı ve çevre insanların genel olarak sosyal, kültürel faaliyetlere (bu sosyal-kültürel faaliyetlerin ne oluşu belli değil) eğildikleridir.

Devrimci Yol'un ya da başka bir çevrenin eleştirisini yapma amacında değiliz. Sadece geçirdikleri evrim; Marksizm karşısında nereden nereye geldiklerini ve geldikleri yerin gerçek kavramsal ifadesinin ne olması gerektiğini göstermeye çalışıyoruz. Ve buraya kadar gösterebildiğimiz gibi, *biçimleri* değişik olmakla birlikte bir çok örgüt, yapı veya çevre "yasallık" noktasında birleşmiş durumdadır. Örneğin, adına ne denirse densin ve hangi gerekçeyle savunulursa savunulsun, adını andığımız çevreler dahil, daha pek çok çevrenin, "Yasal Parti" kurulması gerektiği görüşünde birleştiklerini kaydedelim. Bu gerçeği günde ortalama onbeş-yirmi kişinin öldürüldüğü, insanların sokak ortasında kaçırılıp katledildiği, tekeli sermayenin kanlı bir savaşın hazırlıklarını devlet eliyle büyük bir hızla sürdürdüğü bir ortamda, siyasal durumun bizden talep ettiği görevlerle bu siyasal akımların yönelişi arasında nasıl bir geniş açının olduğunu göstermek için, geçerken anımsattık...

"Yasallık" kavşağından sonra, bu çevrelerin buluştukları bir diğer önemli nokta, Engels'in deyimıyla, "Günün geçici sorunları karşısında büyük temel düşüncelerin unutulması" reformlar uğruna mücadelenin iktidar mücadelesine bağlanmaması, başlı başına ve kendi iç bütünlüğü olan bir mücadele olarak

ele alınması, geçici başarılar uğruna hareketin geleceğinin feda edilmesidir. İktidar konusundaki yaklaşımları ele alırken bundan böyle SBP ve STP'den söz etme gereği duymayacağız. Bu iki çevre sosyal demokratlaşma süreçlerini önemli oranda tamamlamışlardır.

Devrimci Yol, TKEP ve bunları birkaç adım geriden izleyen başka siyasi hareketler daha ince yöntemlerle, daha masumane biçimlerle aynı şeyi yapıyorlar. Hangi istem öne sürülüyorsa sonuna "Hemen Şimdi" ifadesini kullanarak, aciliyeti olan ve bugünün işini yarına bırakmayan davranış izlenimi uyandırarak bu işi yapıyorlar. Örneğin, devrim mi istiyorlar öyleyse sloganımız "Devrim, hemen şimdi", barış mı istiyorlar, sloganımız "Barış, hemen şimdi", sosyalizmi istiyorlar o zaman da sloganımız "Sosyalizm, hemen şimdi" olmalıdır. Eh! böyle şeyleri "şimdi" istemek varken bilinmez(!) bir tarihe ertelemenin âlemi de olmaz zaten. Ne var ki, güneş altında parıldayan sarı renkli her şeyin altın olmadığını, çoğu zaman böyle şeylerin rengini biraz kazıdığında beş para etmez teneke olduğunu herkes anlar.

Bugünün işini yarına bırakmama, "...., hemen şimdi" sloganıyla cilâlanmış anlayışın kopkoyu bir reformizmi, iktidar sorununu, Lenin'in deyimiyle, hani şu burjuvazi için asla kabul edilemez olanı rafa kaldıran bir anlayışı içerdiği hemen görülür. Önce sosyalist insanı daha kapitalizm koşulları altındayken yaratma doğru öncülünden hareket eden bu anlayışın sahipleri, giderek sosyalist toplum ilişkilerini de kapitalist toplum içinde yaratma politikalarına ulaşırlar. Sosyalist ilişkileri şimdiden yaratma anlayışı, siyasi iktidarın fethedilmesini önce sıradan bir olguya, sosyalist toplum yaratma sürecinin bir aşamasına indirgerler, ama zaten o arada sosyalist toplum önemli oranda yaratılmış olacağından ileride iktidarın fethine de gerek kalmayabilir(!). Aslında, mevcut kapitalist toplumu tedrici olarak değiştirme anlayışından başka birşey olmayan bu düşüncenin özü, kapitalizm koşulları altında sosyalist adacıklar yaratma çabasıdır. Bu, katıksız oportünizmdir. Avrupa sosyal-demokrasisi de işte bu kökten gelmektedir. Sosyalizm boyasına batırılmış, her türlü kötülükten arın-

mış, "sermayeye ve kâra hiç zarar vermeden" sosyalist adacıklar yoluyla ideal burjuva toplumu yaratma politikasıdır bu. Oysa, siyasi iktidarın fethedilmesi, marksizm ile her türlü oportünizm arasındaki ayrım noktası olma özelliğini hep taşıdı, taşımaya devam ediyor.

Tarihsel materyalizm, geçmiş sınıflı toplumlardan farklı olarak kapitalist toplumda sosyalizmin sadece nesnel koşullarının oluşabileceğini, ama sosyalist toplum ilişkilerinin kapitalist toplumun bağrından doğmayacağını öğretir. Sosyalizme kadar, her yeni üretim tarzı ve toplumsal yapı, bir öncekinin bağrından doğmuştur. Feodalizm köleci toplumun, kapitalizm feodal toplumun bağrından. Ama sosyalizm, ancak siyasal ve toplumsal devrimle iktidarın fethinden sonra kurulabilir. Bu basit marksist gerçeği, marksizmle yeni tanışan her genç bilir. Elbette, Marx, Engels ve Lenin'in adını sıkça anan oportünistler de bilir. Bilmesine bilirlere ama, bilimsel sosyalist teorîyi geliştirme adına tozlu raflarda unutmayı tercih ederler. Bunu yapanlardan birisi, geçmişi marksist olan bugünün EMEK çevresidir. EMEK çevresinin kendi evrimi içinde nereden nereye geldiğini görebilmek

için aynı çevrenin iki yazarı arasındaki birtartışmadan aktarma yapmak istiyoruz; Kenan Kalayon, önce Teslim Töre'den aktarıyor:

«Teorik olarak başkâ tür lüsöylense de, pratikte sosyalizm mücadelesi;

Sosyalist ilişkileri şimdiden yaratma anlayışı, siyasi iktidarın fethedilmesini önce sıradan bir olguya sosyalist toplum yaratma sürecinin bir aşamasına indirgerler, ama zaten o arada sosyalist toplum önemli oranda yaratılmış olacağından ileride iktidarın fethine de gerek kalmayabilir(!). Aslında, mevcut kapitalist toplumu tedrici olarak değiştirme anlayışından başka birşey olmayan bu düşüncenin özü, kapitalizm koşulları altında sosyalist adacıklar yaratma çabasıdır.

ber şeyi geleceğe erteleyen, daha kapitalizm altındayken üstlenilebilecek görevleri yeterince yerine getiremeyen, *gelecek toplumun örgütlenmesini bugünden başlatmayan* bir mücadele olmaktan kurtulamadı. Bu bakımdan, geleceğe bugünden hazırlanmak şiarının altı doldurulamadı. "Sosyalizm kapitalizm altında gelişme olanakları bulamaz" anlayışı, sosyalizm, kapitalizm altında gelişen nesnel zeminlerinin, teorik, politik ve pratik olarak değerlendirilmemesine yol açtı». (abç) (T. Töre, Marksizm ve Sorunlarımız'dan aktaran K. Kalyon)

Okurun, altını çizdiğimiz ifadelere dikkatini çekecek ve benzer ifadeleri Devrimci Yol çevresinden bir yazarın yazısında göstereceğimizi belirterek şimdi Kenan Kalyon'un Teslim Töre'ye yönelik eleştirisine gelelim:

"Demek ki, asıl kastedilen bugünün işini yarına bırakmanın mecaz anlamı, yani sosyalizm, daha açığı, sosyalist üretim ilişkilerinin, kapitalizm altında gelişme olanakları sorunudur. Sorunun bu olduğu hemen ardından gelen bir vurguyla zaten belli olu-

Kenan Kalyon'un kendi yol arkadaşına karşı ihtiyatlı bir dil kullanmasını anlarız, ama kendi adımıza böyle bir zorunluluk duymadığımız için, altını çizdiğimiz sözlerin daha açık anlamını yazacağız. Bu sözlerin anlamı, devrimden vazgeçmedir, kapitalist toplumun tedricen sosyalizme doğru gelişeceği ve sosyalizme devrimsiz, barışçıl biçimde geçilebileceğidir. Zaten Kenan Kalyon'da, yazısının başka bir yerinde Teslim Töre'nin "esasta devrimler dönemini kapattığını yerine kapitalizmin tedrici dönüşümünü getirdiğini yazıyor.

yor." (9)

Böylece, Kenan Kalyon, yol arkadaşları Teslim Töre'yi iyi anladığını ortaya koymuş oluyor. Sonra, tekrar Teslim Töre'nin şu sözlerini aktarıyor:

"Bugün kapitalist ülkelerde alt yapıda nesnel olarak sosya-

lizmin zeminlerinin gelişmesi, üst yapıda da dolaylı bir etkinliğin sağlanmasını olanaklı kılmaktadır." (Teslim Töre, Marksizm ve Sorunlarımız'dan aktaran Kenan Kalyon)

Ve eleştirisine devam ediyor:

«İşte size ima yollu, üst yapıda "dolaylı etkinlik" gibi çetrefil ve dolambaçlı anlatıma sığınarak, sonraki bütün tashihleri ve dengeleyici ifadeleri gereksiz ve geçersiz kılan ve kitabın (Marksizm ve Sorunlarımız kitabını kastediyor, yn.) ana fikrini ortaya koyan pasaj... *Öyle ya, üst yapıda dolaylı etkinliğin herhangi bir sınırı var mıdır? Hem bu dolaylılık, neden alt yapıda nesnel zeminlerin gittikçe gelişmesine koşut olarak doğrudanlığa dönüşmesin?*»(10) (abç)

Kenan Kalyon'un kendi yol arkadaşına karşı ihtiyatlı bir dil kullanmasını anlarız, ama kendi adımıza böyle bir zorunluluk duymadığımız için, altını çizdiğimiz sözlerin daha açık anlamını yazacağız. Bu sözlerin anlamı, devrimden vazgeçmedir, kapitalist toplumun tedricen sosyalizme doğru gelişeceği ve sosyalizme devrimsiz, barışçıl biçimde geçilebileceğidir. Zaten Kenan Kalyon'da, yazısının başka bir yerinde Teslim Töre'nin "esasta devrimler dönemini kapattığını, yerine kapitalizmin tedrici dönüşümünü" geçirdiğini yazıyor.

Daha önce de söylediğimiz gibi bu yazıdaki amacımız oportünizmin bir eleştirisini yapmak değil, evrimin hangi noktasında olduğunu gösterebilmektir. Başka şeylerin yanısıra, devrimler dönemini de kapatması, sözünü ettiğimiz çevrenin sosyal-demokratlaşma yolunda hızla ilerlediğini gösteriyor. Yine anımsatmakta fayda var: bunlar Teslim Töre'nin kişisel görüşleridir yollu işin içinden sıyrılmaya çabalarının hiçbir değeri yoktur, kimseyi kurtaramaz. Teslim Töre'nin çevresi, kendinin bu görüşlerini yıllardır bilerek birlikte yürümeye devam ediyorsa bunun tek anlamı vardır: öyle ya da böyle, Teslim Töre'nin görüşleri genel kabul görüyor ve söz konusu çevrenin politik belirlemeleri Teslim Töre'nin görüşleri etrafında şekilleniyor. Bu çevrenin sıkıştığında ve politik çehresinin ortaya çıkacağını anladığında sorumluluğu Teslim Töre'nin üzerine atma alışkanlığını bildiğimiz

için bu uyarıyı yapma gereği duyuyoruz.

THKP/C kökeninden gelip, 80'li yıllar öncesinde devrimci harekette önemli bir etkiye sahip olan Devrimci Yol çevresi de marksizmin temel teorik-ideolojik yaklaşımlarından uzaklaşmaya başladıktan sonra oportünizm batağında hızla ilerlemeye başladı. Aynı gelenekten gelen "Kurtuluş" çevresi üzerinde durmaya gerek görmediğimizi belirtmiştik. "Kurtuluş" çevresinin tabanı zaten ancak sosyal-demokrasinin kitle temeli olabilecek bir formasyona sahiptir. İdeolojik erime ve örgütsel dağılma süreci iki-üç yıl öncesinden en üst düzeyde yaşandı ve bir daha toparlanma fırsatı olmadı. Sosyalist demokrasi tartışmaları içinde, ideolojik yenilenme adına, marksizmden taşıdığı olumlu ne varsa üzerinden attı. "Kurtuluş" çevresinin sadece THKP/C geleneğiyle değil, marksizmle de hiç bir bağı kalmadığı görünen köy gibi ortada olduğu için, bu çevrenin STP ve SBP'den sonra sosyal-demokratlaşma yolunda en öndeki akımlardan biri olduğunu belirterek geçeceğiz.

Şimdi, Emek çevresinden Kenan Kalyon'un "esasta devrimler dönemini kapatmak"la ve "Gorbaçov'culuk"la eleştirdiği Teslim töre ile Devrimci Yol çevresinin görüşleri arasındaki şaşkıncu benzerliğe gelebiliriz. Biraz önce, Teslim Töre'ye ait olup altını çizdiğimiz ve benzer görüşleri Devrimci Yol çevresinden bir yazarın yazısından göstereceğimizi söylediğimiz düşünceyi aktarıyoruz:

"Politik perspektifimiz, alternatif dünya yaşam anlayışımızı bugünden tüm toplumsal alanlarda, kültürel, insani değerler olarak ön ilişkiler ve gelişen nüveler olarak oluşturmayı amaçlamalıdır. Politik perspektifimiz, sosyalizmi iktidar sonrası oluşturma sorunu olarak gören bir anlayışı değil; devrimcilik-sosyalistlik adına ortaya çıktığı andan başlayarak, toplumsal mücadelenin tüm boyutları içinde oluşturma anlayışını içermelidir." (11)

Benzerlik, yorum gerektirmeyecek kadar açık. Bu yüzden, benzerliği okuyucunun önüne koymakla yetineceğiz. Aynı düşüncenin başka ifadelerle dile getirilmiş biçimini Devrimci Yol çevresinden Erkan Aslan'ın yazısında bulmak mümkün. Ne var ki, okur açısından sıkıcı olmamak kaygısıyla dileyenin, adı ge-

çen kitapta yayınlanan Erkan Aslan'ın yazısına bakabileceğini belirterek geçeceğiz.

Bir diğer ilginç benzerlik, hem Emek çevresinden Teslim Töre hem de Devrimci Yol çevresinden Mahmut Memduh Uyan'ın aynı uyarıyı yapmış olmalarıdır. Aşağıya, her ikisinin uyarılarını aktarıyoruz: Önce Teslim Töre'nin uyarısı;

«Bu yaklaşımda, **"kapitalizm altında sosyalizm yaratma"** önerisinin yapıldığı sonucu çıkarılmamalıdır. Hayır. Kapitalizm altında sosyalizmi kurma ya da sosyalist adacıklar oluşturma gibi bir yaklaşıma sahip değilim» (12)

Şimdide Devrimci Yol çevresinden M. Memduh Uyan'ın savunma niteliğindeki uyarısı;

«Biz kapitalist toplum içinde tüm yönleriyle sosyalizm kurula-caktır gibi bir düşünce savunmuyoruz.»

Olmaya cak duaya amin demek kabinden olduğu için bu savunma pek önemli değil. Çünkü sorunun özü, kapitalist toplum içinde sosyalizmin kurulup kurulamayacağı değil. Bu o kadar

İster Devrimci Yol ve "Kurtuluş" olsun, ister TKEP olsun devrimci zoru içselleştiren bir geleneken geliyorlardı. Ne var ki, ilk ikisi bilimsel marksist teorik temele sahip olmadığı; üçüncüsü, yani TKEP yıllar boyu savunageldiği marksist-leninist çizgiyi terkettiği için, marksizim-leninizmle aralarındaki açığı giderek açılmakta. Marksizmden iyice uzaklaştıkları nokta sosyal-demokrasiye en çok yaklaştıkları nokta oluyor. Bu süreci bugün yaşıyorlar. Kürt halkının ileri boyutlara, sermaye egemenliğini temellerinden sarsan düzeye yükselen mücadelesi karşısında, yasal sosyalist partilerin yanı sıra bu üç çevrenin izlediği politika, sosyal-demokrat, burjuva-liberal bir çizgiye doğru geldiklerini gösteriyor.

açık bir gerçek ki, tartışmaya değmez. Yukarda ki düşünceyle asıl gizlenmek istenen şey, politik iktidarın silahlı zor yoluyla ele geçirilmesinin kaçınılmaz olduğu, diğer bir deyimle, siyasal ve toplumsal bir devrim kaçınılmaz olduğu fikridir. Tam da II. Enternasyonal bataklığı önderlerinin yaptığı gibi. Kautsky'nin yürüdüğü yol, on yıllar sonra Türkiye'de işte böyle ve bu çevreler tarafından yürünüyor, bol bol, Marx'tan, sosyalizmden, insanlığın geleceğinden söz et, ama sıra burjuvazinin asla kabul edemeyeceği şey olan iktidarın fethine gelince sessizce geçiştir. Oportünizmin yenilik ve geçmişten dersler çıkarma adına ileri sürdüklerinde, Avrupa sosyal-demokrasisinin on yıllar önce öne sürdüğü bayatlamış düşünce kırıntularından başka birşey yok.

İster Devrimci Yol ve "Kurtuluş" olsun, ister TKEP olsun devrimci zoru içselleştiren bir gelenekten geliyorlardı. Ne var ki, ilk ikisi bilimsel marksist teorik temele sahip olmadığı; üçüncüsü, yani TKEP yıllar boyu savunageldiği marksist-leninist çizgiyi terkettiği için, marksizm-leninizmle aralarındaki açığı giderek açılmakta. Marksizmden iyice uzaklaştıkları nokta sosyal-demokrasiye en çok yaklaştıkları nokta oluyor. Bu süreci bugün yaşıyorlar. Kürt halkının ileri boyutlara, sermaye egemenliğini temellerinden sar-

Nereden nereye sorusuna yanıt verebilmek için, 70'li yılların sonlarında bu çevrenin, soyut ve burjuva hümanizmasına dayalı bir barış istiyor diye TKP'yi reformist olmakla suçladığını kaydedelim.

Çünkü diyordu bu çevre, barış ancak devrimci bir savaşla, burjuva egemenliğinin kapitalist düzenin, faşist devletin yıkılmasıyla gerçekleşebilir.

Marksist-leninist olduğu zamanlar işte böyle konuşuyordu ve ne güzel konuşuyordu.

san düzeye yükselen mücadelesi karşısında, yasal sosyalist partilerin yanı sıra bu üç çevrenin izlediği politika, sosyal-demokrat, burjuva-liberal bir çizgiye doğru geldiklerini

gösteriyor. Bilindiği gibi, II. Enternasyonal oportünizmin burjuva-liberal bir akıma dönüşünün dönüm noktası, I. emperyalist paylaşım savaşının yarattığı iktisadi ve siyasi bunalımdan kapitalist egemenliği yıkmaya yönünde faydalanmaktan vazgeçmek oldu. "Bizim" oportünist akımlarımız da, Kürt ulusal sorununun yarattığı iktisadi ve siyasi bunalımdan devrimci amaçlarla, sermaye egemenliğini yıkmak amacıyla faydalanmanın yollarını arayacakları yerde, sorunun burjuvazi için en kabul edilebilir çözümü için, "barışçı ve siyasi çözüm" için çırpınmaktalar.

Üstelik, devrimci ereklere bu utanmazca vazgeçiş en devrimci üsluplarla süsleyerek yapıyorlar.

"...Kürt düşmanlığının kışkırtılmasının önüne geçilmesi, bu yolla devrimci-demokratik bir gelişmenin önünün açılması..." (abç) (13)

Kafası aptalca bir şovenizmle doldurulmamış hiçbir liberal burjuvanın bu sözlerin altına imza atmaktan çekinmeyeceği üzerine bahse gireriz. STP veya SBP gibi TİP ve TBKP geleneğinden gelip, yasallık bağtağında yüzenlerin coşkuyla katılacakları bu sözleri, silahlı mücadeleyi bir zamanlar benimsemiş, hatta zaman zaman yaşama geçirmiş olan Devrimci Yol geleneğinden gelmiş birinin ağzından duymak ilk bakışta şaşırtıcı gelebilir. Ama, Devrimci Yol'un ideolojik-politik ve örgütsel evrimini yakından izleyenler için hiçte şaşırtıcı değildir. Sadece bu konuda değil, daha pek çok konuda Devrimci Yol "camiası" ideal burjuva toplumu yaratma düşünceleriyle STP, SBP, Kurtuluş vb. yapılarla buluşmaktadır. Kürt sorununun barışçı ve demokratik bir çözümünün varacağı tek yer; ideal burjuva toplumdur. Bu nokta, günümüz oportünistlerinin, buna TKEP ve Kemal Burkay dahil, buluştıkları kavşaktır. Teslim Töre'nin ideal burjuva toplumu peşinde koştuğu kendi yol arkadaşları tarafından dile getirilmektedir zaten. Emek çevresinin, marksist terminolojiyi kullanan burjuva liberaler konumuna düştüğünün bir başka örneği, Emek dergisinin ideolojik çizgisinde yayın yapan Toplumsal Dayanışma dergisinde görülüyor. Kürdistan'da süren savaşın marksist bir çözümlemesi ve bu çözümlemeden devrimci sonuçlar çıkar ma; devrimci amaçlarla nasıl yararlanmak gerektiğine dair yollar araştır-

Bunalımın hızı ve derinliği sürecin ilerlemesinde temel belirleyici etken olacaktır. Bu yüzden, sürecin hızı ve bitiş zamanı üzerinde şimdiden konuşmanın gereği ve anlamı yoktur. Önemli de değil. Önemli olan içine girilen sürecin temel özelliklerinin kavranmasıdır. TBKP'nin tarihe karışması bazı sol güçleri vakum gibi sağa çekmiştir.

tercih ediyor Toplumsal Dayanışma ve şöyle yazıyor:

"Bu savaşın hiçbir maddi rakamla ifade edilemeyecek acısını yaşayanlar, insanların kaybedenler yine aynı değil mi? Bu savaşa karar verenler ve yürütenler ya çocuk sahibi değiller, ya da çocuklarını değil savaşa, normal askerlik hizmetine bile göndermiyorlar". (14)

İşte size devrimci(!) ajitasyon örneği. Sanki karşıımızda marksist geçinen biri değil de, burjuva hümanizminden birazcık nasibini almış ve savaşın acıları karşısında yaşlı gözlerini mendille silen yaşlı bir kadın konuşuyormuş gibi... Sonra Toplumsal Dayanışma buyuruyor: "Barış, Hemen Şimdi" diye. Ah şu kapitalizmin kötülükleri olmasa, şu savaş kışkırtıcıları olmasa -şu savaş kışkırtıcıları çocuklarını "normal askerlik hizmetine" gönderseler belki de bu işten vazgeçerler, kim bilir- barış ve huzur bozulmasa ne iyi olacaktır.(!)

Nereden nereye sorusuna yanıt verebilmek için, 70'li yılların sonlarında bu çevrenin, soyut ve burjuva hümanizmasına dayalı bir barış istiyor diye TKP'yi reformist olmakla suçladığını kaydedelim. Çünkü di-yordu bu çevre, barış ancak devrimci bir savaşla, burjuva egemenliğinin, kapitalist düzenin, faşist devletin yıkılmasıyla gerçekleşebilir. Marksist-leninist olduğu zamanlar işte böyle konuşuyordu ve ne güzel konuşuyordu, (Belli ki, savaş, başına "devrimci" sıfatı getirildi diye yıkıcı etkilerinden arınmış olmuyor,

mak yerine, savaşın insanlar üzerindeki yıkıcı etkisikarşısında liberal burjuva aydınların ayakışır biçimde, salya-sümük, burnunu çeke çeke sızlanmayı

savaş savaştır). Yine de bu çevre zamanında, henüz marksizmden uzaklaşmamışken savaş sözcüğünden dehşete kapılmış gibi ürkmüyordu.

Buraya kadar, tablonun temel çizgileri ortaya çıkmış durumdadır. Bütün bunalımlar gibi Türkiye ve Kürdistan koşullarında yaşanan bunalım da, kimilerini yıkıyor, kimilerini ise canlandırıyor, harekete geçiriyor. Oportünizmi ise kendi gerçek burjuva bağlaştığı rolüne oturtuyor. Bu, Türkiye'de, modern ve bilimsel anlamda sosyal-demokrasinin doğuşu demektir. Türkiye ve K. Kürdistan sol hareketi bu maceraya girmiştir. Bunalımın hızı ve derinliği sürecin ilerlemesinde temel belirleyici etken olacaktır. Bu yüzden, sürecin hızı ve bitiş zamanı üzerinde şimdiden konuşmanın gereği ve anlamı yoktur. Önemli de değil. Önemli olan içine girilen sürecin temel özelliklerinin kavranmasıdır. TBKP'nin tarihe karışması bazı sol güçleri vakum gibi sağa çekmiştir. Onun yeri dolduruluyor. Taşlar yerinden bir kez oynadı ve şimdi yeniden yerleşme süreci başlamıştır. Elbette tüm bu politik hareketlenme, iktisadi ve siyasi bunalımın beslediği devrimci bir zemin üzerinde gerçekleşmektedir. Komünist hareket, günün siyasi görevlerini belirleyen bu süreci hesaba katarak hareket etmelidir.

Taylan IŞIK

KAYNAKLAR:

- 1) Marx - Engels; *Gotba Erfurt Programı*, syf: 10
- 2) Lenin; *Proleter Devrim ve Dönek Kautsky*, syf: 115
- 3) Lenin; *age*, syf: 182
- 4) *Devrimci Yol; Tartışma Süreci Yazıları*, syf: 69
- 5) *Age*, syf: 75
- 6) Lenin; *Proleter Devrim ve Dönek Kautsky*, syf: 172
- 7) Adnan Bostancıoğlu; *Tartışma Süreci Yazıları -2*, syf: 77
- 8) Erkan Aslan; *age*, syf: 70
- 9) Kenan Kalyon; *Emek Dergisi*, Sayı: 29, syf: 38
- 10) *Age*, syf: 39
- 11) M. Memdub Uyan; *Tartışma Süreci Yazıları -2*, syf: 30
- 12) Teslim Töre; *Marksizm ve Sorunlarımız*, syf: 82
- 13) Caner Soylu; *Tartışma Süreci Yazıları -2*, syf: 17
- 14) *Toplumsal Dayanışma*; Sayı: 10, Ağustos 93

BİRLEŞİK

Lice katliamı faşist TC'nin ilk vahşeti değildir, son vahşeti de olmayacağı açıktır. TC'nin Halepçesi olarak tarihe geçen Şırnak katliamı ardından Silopi, Doğubeyazıt, Sivas ve pek çok yerde yapılan katliamlar faşist devletin Kürt halkına ve demokratlara karşı giriştiği katliamların açık örnekleridir. İlhakçı ve işgalci TC, ulusal – sınıfsal kurtuluş savaşı veren Kürt halkının bu haklı savaşını önlemek ve özgürlük güçlerini yoketmek için yıllardır giriştiği savaşın boyutlarını ve alanlarını genişletti. Faşist kuvvetler Kürdistan'a karşı saldırı üzerine saldırı düzenliyorlar. Saldırıları sonucu Kürt halkı önemli kayıplar verdi. Ancak, kayıplar olmadan, bedel ödenmeden özgürlüğün kazanılamayacağını çok iyi bilen Kürt emekçileri, herşeye karşın haklı davalarında kararlı ve emin adımlarla ilerliyorlar. Devrim ordusu şimdi dalga dalga ilerliyor.

Birleşik devrim mücadelesi Kürdistan'da yoğunluk gösterirken, bu mücadelenin Türkiye dinamizmi de hareket halindedir ve süreklilik göstermiştir. Proletaryanın ve emekçilerin emek cephesinde mücadele sesleri yükseliyor. İşçi ve emekçilerin mücadelesi, öğrenci gençliğin mücadelesi ile yeni bir boyut kazandı. İşçilerin, emekçilerin ve devrimci gençliğin devrim ordusu yeni ve zorlu bir mücadele mevzisine yöneliyor. Mücadele dolu güzel günler yaşıyoruz. Günler, kavga haberleri ile ilerliyor. Bu güzel mücadele, bu yiğitler mücadelesi bizi o büyük GÜN'e götürüyor. Büyük gün çok yakındır.

Türkiye ve K. Kürdistan'da on yıllardır süren sınıflar mücadelesi, girmesi gereken iç – savaş sürecine çoktandır girdi. İç – savaş bizde sınıflar mücadelesinin aldığı yüksek biçimdir. Sınıflar mücadelesi iç – savaş düzeyinde tüm sertliği ve yoğunluğu ile yaşanıyor. Her kim ki yaşanan sürecin bir iç – savaş olduğunu göremezse ve sermaye babalarının ve faşist devletin iç – savaş ilanından kaçarsa o kimse devrim hainidir. Yaşanan olayın bir iç – savaş olduğunu belirlemesi yüreklice kabul edilmeli. TC'nin yıllardır K. Kürdistan'da sürdürdüğü, savaştır, iç – savaştır. Faşizmin kentlerde devrimcilere karşı giriştiği katliamlar bir iç – savaştır. Faşist devletin yaptığı binlerce operasyon iç – savaşın birer parçasıdır. Sermaye, ekonomik krize rağmen sürekli olarak silahlanıyor. Mevcut devlet güçleri yetmezmiş gibi, yeni faşist "özel ordu" kurdu. Pek çok alanda faşist "sivil" kitle devlet karafından silahlandırıldı. Sivas katliamı bunun çok açık bir örneği oldu. Tüm bunlar sermaye sınıfının işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı giriştiği savaştır, iç – savaştır. Bunu görmemek ahmaklıktır.

MGK'sı, hükümeti, meclisi, partileri, basını, sendikaları ve tüm anayasal kurum ve kuruluşları ile karşı – devrimin Lice Katliamı ile başlattığı "seferberlik", devrim güçlerine karşı geniş çaplı katliamların yeni bir halkası oldu. Karşı – devrim resmi güçlerinin yanında "sivil" gerici – faşist kitlesini de sokağa döktü. Karşı – devrim iyice azgınlığa ulaştı. Azgınlığa ulaşan faşizm kan içmeye devam ediyor.

Sermaye sınıfı ve faşizmin tüm telaşı nedendir? Neden : DEVRİMDİR. Devrim korkusu tüm sermaye güçlerini sardı. Yeni seferberlik bunun içindir. Faşizmin toplu katliamları, operasyonları, azgınlığı sonuç getirir mi? Kesinlikle hayır. Tersine mücadele yeni alanlara doğru dalga dalga yayılıyor.

ZAFER BİRLEŞİK MÜCADELE İLE KAZANILACAK

K. Kürdistan ve Türkiye'de sürekli olgunlaşan devrimci durum, devrimi bir gerçeklik haline getirdi. Devrim sorunu artık teorik bir sorun değil, pratik bir sorundur. Devrimin nesnel koşulları bir devrim için yeterli olgunluğa sahiptir. Bu koşullar, kapitalist düzenin kendisi tarafından her geçen zaman, gün be gün olgunlaştırılıyor. Bu devrimi başaracak olan emek ordusu ise kapitalist ekonomi ve toplumsal

MÜCADELE

ilişkilerin kendi mekanizmaları tarafından her geçen gün eğitiliyor ve bir araya getiriliyor. Devrimin temel güçleri sürekli olarak genişliyor. Devrimci durumu bir devrime dönüştürmek için tüm nesnel koşullar olgundur. Bu koşullar bize, iktidarı ele geçirme olanağı veriyor. Tarihin bize sunduğu bu olanağı, tarihi sorumluluk içinde davranarak kullanmasını bilmeliyiz. Diğer zamanlarda yapamadığımızı şimdiki devrimci durum koşullarında başarabiliriz. Devlet egemenlik sistemini yıkmak olanaklıdır ve bu görevi başarmalıyız. Madem ki toplumsal koşullar devrim için olgundur, madem ki koşullar devrimden yanadır, bize düşen de sermayeye ve devlete karşı pratik olarak ve doğrudan saldırıya geçmektir. Bu amaçla gözüpük askeri saldırılar düzenlemek, devrimci sokak gösterilerini düzenlemek, birleşmesi gereken tüm devrim güçlerini birleştirmek temel görevimizdir. Bu görevleri başarmak için dönemin talep ettiği örgütlenmelere yönelmeliyiz. Dönemin istediği devrimci örgütlenmeler : Devrimci komite – milislerdir. Devrimci Halk Komitelerinde ve Devrimci Halk Milislerinde birleşmek için ileri.

Açıktır ki proletaryanın zaferinin ön şartı gene proletaryanın kendi birliğidir, mücadele birliğidir. Halkların özgürlüğü ve kurtuluşu proletaryanın önderliğindeki mücadele ile kazanılabilir O halde tüm uluslardan proletaryanın en sıkı en merkezi birliği devrimin ön koşulu olduğu gibi; bu birlik aynı zamanda halkların da kurtuluşunun ön şartıdır. Proletaryanın Leninist Parti'de en sıkı ve merkezi birliği ve halkların mücadele birliği için koşullar uygundur. Tersine, koşullara ve gelişmeye aykırıdır.

Türk – Kürt ve tüm halkları kurtuluşa götürecektir devrim, birleşik karakterli bir devrim olacaktır. Kürt Ulusunun ulusal kendi kaderini kendisinin tayin etme hakkı birleşik devrimi dışlamaz; tersine birleşik devrim UKTH'nı içerir. Tüm mücadele ve tüm gelişme birleşik devrim yönündedir. Birleşik devrim karşı çıkanlar ne yaparlarsa yapsınlar, onlar kendi iradeleri dışında, birleşik devrim mücadelesi veriyorlar. Farklı cephelerde verilen kavga birleşik devrimin kendisinden başka bir şey değildir. Herkes ayrı ayrı mevzilerde ve ayrı cephelerde, ancak aynı yere vuruyor. Vurduğumuz yer faşist devlettir, sermaye egemenliğidir. Aynı ve tek düşman olan faşist devleti yıkmak ve halkların kurtuluşunu sağlamak için birleşik mücadele kaçınılmaz bir zorunluluktur. Burada yapılması gereken gerçekten savaşan, gerçek devrimci güçlerin mücadele birliğini sağlamaktır. Hepimiz ayrı mevzilerdeyiz, ayrı siperlerdeyiz ve ayrı cephelerdeyiz, ancak birleşik bir devrimin güçleriyiz. Birleşik devrimin ordusunu tek bir ordu gibi örgütleyelim. Böylece aynı devrim ordusunun tek bir ortak otorite tarafından yönlendirilen, tek bir otorite etrafında birleşmiş ordunun aynı yere vuran güçleri olarak siperlerde, mevzilerde ve cephelerde savaşmalıyız.

Hiçbir işçi, emekçi işin kolayına kaçmamalıdır. Uzun süreli bir iç – savaştan geçeceğiz. Bu süreç belki on yıl, belki yirmi yıl ve belki daha uzun sürebilir. Uzun süreli bir içsavaşı gözönünde bulundurmalıyız. Ancak gelişmeler ani bir nitelik sıçraması gösterebilir, bunun için de devrime şimdiden pratik olarak hazırlanmalıyız.

Her emekçi, hedef şaşırtan ve devrimden vazgeçen reformist güçlerin safını terketmeli ve onlara karşı mücadele içinde olmalıdır. Devrimi kazanmak için pratik olarak devrimci saflarda, mevzilerde, siperlerde savaşmaya devrimci denmez. Devrimi kazanmamız içsavaşı kazanmamıza bağlıdır. İç savaşta kazanmak ise militan savaşa bağlıdır.

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE SOSYALİZM ÜSTÜN GELECEKTİR

Ekim başında gerçekleşen Moskova ayaklanmasının Yeltsin'in gerici diktatörlüğü tarafından kanlı olarak bastırılmasıyla birlikte, devrimle karşı-devrim arasındaki mücadele yeni aşamaya, kanlı-kavgalı mücadele aşamasına ulaştı. Yeni bir dönüm noktasına yol açan Moskova Ayaklanmasının bir kritiğini yapalım.

Moskova ayaklanmasının ilk başlangıcını Halk Temsilciler meclisinin direnmesi oluşturur. Direnenler farklı politik yapılara sahiptirler. İçlerinde Hasbulatov-Rutskoy gibi "Gorbaçovcular" dan tutun da, komünistlere varana kadar geniş bir yelpazeyi temsil eden direnişçilerin, birlikte direnmekle birlikte, kesinlikle hedefleri bir değildi. O an ortaya çıkan koşullar, tüm Halk Temsilcilerini ortak bir direnişe götürdü. Direniş, kitlenin iki gün Moskova'ya egemen olan ayaklanması ile genişledi ve direnmeden çıkıp, saldırıya dönüştü. Tabii bu süreç içinde korkup kaçan temsilciler de oldu, bu bir bakıma iyi oldu, böylece geride daha kararlı kesim kaldı. Ayaklanma sadece bir gösteri ile kendini sınırlamayıp, polis barikatlarını yarıp, Yeltsin'in denetiminde bulunan Televizyon binasını ve Belediye başkanlığı binasını ele geçirmeye genişledi ve sertleşti.

Karşılaşma kısa süre içinde çok sert bir biçim kazandı. Binlerce insan bir kaç gün yığılca bir mücadele örneği gösterdi. Bunun yanında

Sovyetlerin bir çok cumhuriyetinde gönüllülerin Moskova'ya gelmesi ve sonuna kadar elde silah direnmesi santim santim, kat kat çarpışması övgüye değer bir davranış oldu. Bilindiği gibi ayaklanma karşı-devrim tarafından kanlı biçimde bastırıldı, yüzlerce insan katledildi. Ayaklananlar taktik bir yenilgi aldılar. Arkadan Yeltsin'in gerici diktatörlüğü tüm gerici yapısı ile kendini gösterdi.

Halk Temsilciler meclisi onurlu bir direnme örneği ortaya koyarken, halk kitleleri de yüreklince ve onurluca bir çatışma örneği gösterdiler. Direnme ve ayaklanma tüm halk kitlelerinin üzerinde derin bir iz bıraktı. Aynı zamanda verilen mücadelede yeni noktayı gösterdi. Oysa ki Gorbaçov'la başlayan karşı-devrim hareketi hiç bir ciddi direnme göstermeden politik yönetimi ele geçirdi. Hatta SBKP parti ve devlet yönetimini kendi eliyle Gorbaçovculara teslim etti, Yeltsin'de açılan yolda ilerledi, prestroykanın doğal sonucu Yeltsin'in karşı-devrimci yönetimi oldu. Geçen Ağustos eyleminin sonuçsuz kalmasından sonra ilk defa ciddi olarak kapitalizm yanlılarına karşı mücadele verildi.

Halkın ve Temsilcilerin silaha sarılması ve göğüs göğüse çarpışması bundan sonraki mücadelenin gelişimi açısından yaşamsal önemdedir. Bunun anlamı açıktır: Halk kitleleri ve komünistlerin gerici diktatörlüğü devirmek için silahlı mü-

cadelenin kesin olarak çok önemli rol oynayacağını kavramış olmaları bundan sonraki mücadelenin gelişiminde derin etki bırakacaktır.

Dünyayı ayağa kaldıran Moskova ayaklanmasının bu önemi nereden ileri geliyor. Bu önem komünistlerin yeniden tüm iktidarı ele geçirme olanaklarının doğmasından ileri geliyor. İlk defa gerçek bir iktidar mücadelesi başladı. Bir tarafta karşı-devrim, diğer tarafta devrimci güçler. İkisi arasında kıyasıya kanlı-kavgalı mücadele Sovyetlerdeki tüm mücadelenin çehresini değiştirecektir. Artık politik çevreler komünistlerin yeniden iktidara gelme olanağından söz ediyorlar. Buna bizim oportünistlerimiz de dahildir. Fazla değil daha dün sosyalizm bitti, her şey bitti diyen oportünistler ve her türden reformistler, Ekim Moskova ayaklanmasından sonra ağız değiştirerek her şeyin yeniden başladığını söylemeye başladılar. Sovyet ülkesinde tüm politik çevrelerin kabul ettikleri gibi sosyalizm yaşıyor.

Moskova ayaklanmasının bastırılmasında esas rol oynayan ordunun konumu üzerine kısaca duralım. Komünist partisinin çürüme, yozlaşma ve dağılma sürecini yaşadığı bir yerde ordunun bundan etkilenmemesi mümkün değil. Ordunun da yozlaşma gösterdiğinin somut örnekleri var. Geçen Ağustos askeri eyleminin tüm subaylarca desteklenmemesi yapılan hareketin sonuçsuz kalmasına yol açmış-

tır. Gene Ekim Moskova ayaklanmasının ordunun bazı birlikleri tarafından bastırılması, karşı-devrimin ordu içinde de belli etkilere sahip olduğunu gösteriyor. Kızıl ordunun tümünün karşı devrimden yana olduğu söylenemez. Ancak üst düzeydeki pek çok general ve savunma bakanlığının karşı-devrimin safında olduğu açığa çıkmıştır. Bu durum mücadelenin kızıl orduyu da kapsayacağını gösteriyor.

Öte yandan ayaklanma Moskova ile sınırlı kalmıştır. Komünistlerin etkili olduğu Leningrad, Sibiryaya sanayi bölgesi gibi önemli alanlar ayaklanmaya destek vermemişlerdir. Desteksiz kalan ayaklanma sonuçta boğazlanmıştır. Tek bir kentle sınırlı bir ayaklanmanın varacağı sonucu Moskova'daki ayaklanma göstermiştir: Ayaklanmanın yenilgisi, ayaklananların öldürülmesi. Daha önce de belirttik Sovyet proletaryası sınıfsal olarak öne çıkmadığı ve harekete geçmediği sürece karşı-devrim mevzilerini terk etmez. Proletaryanın tarihsel görevi tüm iktidarı toplum adına ele geçirmektir. Başka hiç kimse bunu başaramaz.

Meclis engelinden kurtulan iktidar, kapitalizm planlarını yaşama geçirmek için büyük bir sürat gösteriyor. Duma seçimleri bunun için hızlandırıldı. Şimdi kapitalistleştirme hedefine ulaşmak için yasa üzerine yasa çıkartılıyor. Yine daha önce belirttiğimiz gibi hükümet yasalarıyla ekonomi yasalarını ve üretim biçimini değiştirme ola-

Zafer Direnen Sovyet Halklarının Olacak!

nağı ekonomik olarak yoktur. Hükümet yasası çıkarmak başka bir şey, bunu yaşama geçirmek başka bir şeydir. Gerici diktatörlüğün çıkardığı yasalar, ekonomi yasalarına aykırıdır ve toplumun çoğunu karşısına almak demektir. Olan budur. Olacak olan budur. Hükümet aldığı kararları nasıl yaşama geçirecektir. Açıktır ki bunu zor yoluyla yapacaktır. Çünkü toplum kendisine ait olan mülkiyeti bir kaç kişinin yararına olmak üzere terk etmeyecektir. Bu da hükümet güçleri ile kitleler arasında kesin bir çatışma demektir. Bu çatışmayı bundan sonra tüm şiddetiyle görmek mümkün olacaktır.

Moskova ayaklanması, top atışlarının cehennem ateşleri içerisinde bastırıldı. Ayaklananlar kurşuna dizildi, tutuklandı, ancak Engels'in Paris Komünününün yenilgisinden sonra söylediği gibi, öyle bir gelişme noktasına ulaşmış bulunuyoruz ki düşman ne yaparsa yap-

sın bizim için çalışacaktır. Moskova ayaklanmasının bastırılmasından sonra Engels'in söylediği durum ortaya çıktı. Karşı-devrim giriştiği katliamla tüm toplumun gözünü açtı. Komünistler hiç şüphesiz bu durumdan dersler çıkartıyorlar. Moskova ayaklanması bastırıldı ancak daha güçlü ayaklanma tohumları tüm Sovyet kentlerine atıldı. Dünya burjuvazisi Moskova ayaklanmasının bastırılmasının keyfini yaşarken tüm dünyada burjuvazinin keyfini kaçırarak gelişmeler ortaya çıkıyor. Euro komünistlerinde artık kabul ettiği gibi, kapitalizmin bunalımı sosyalizmi yeniden öne çıkarttı. Şimdi sosyalizm mücadelesi kapitalizmin ana kıtasında, uzak doğusunda ve yeni dünyasında yükseliyor. Tüm bu gelişmelere dayanarak kesin olarak söyleyebiliriz ki; sosyalizm Sovyetlerde ve tüm dünyada üstün gelecektir.

Zafer AYDIN

4 TDKP'LİNİN ÖLDÜRÜLMESİ OLAYI VEYA İTTİFAK GÜÇLERİNİ DOĞRU YERDE ARAMAK...!

9 Ekim 1993 tarihinde Dersim'de meydana gelen ve dört TDKP üye ve taraftarının ölmesi, ikisinin de yaralanmasıyla sonuçlanan olay devrimci hareket içinde ciddi kaygı ve endişeyle karşılandı. Birden, herkesin aklına 1980 öncesinin «sol içi» çatışmaları geldi ve «ne oluyor?» sorusu sorulmaya başlandı. Devrimci harekete telafisi imkânsız zararlar veren «sol içi çatışmalar» dönemine geri mi dönülü-yordu?

ERNK Avrupa Örgütü'nün «... hiç bir sol güçle çatışmayacağız, sorunların konuşularak çözümlenmesinden yanayız...» yollu açıklamaları ve TDKP'nin «misilleme yapma»ma biçiminde ortaya çıkan tutumu endişeleri biraz olsun gidermeye ve geçmiş süreçten ders alındığına dair bir iyimserliğin doğmasına yol açtı. Ne var ki, bu açıklamalara rağmen PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi'nin bildirilerindeki üslûp ve içerik ile PKK, TDKP-TKP/ML arasında ortaya çıkan gelişmeler, sürecin halâ olumsuz olaylara gebe olduğunu gösteriyor.

Şüphesiz, nedeni ne olursa olsun, dört devrimci insanın öldürülmesi ve ikisinin yaralanması, onaylanması mümkün olmayan bir olaydır. Bu olaydan sadece karşı-devrimin, faşist devletin ve onun yarıdakısı durumundaki Perinçek çevresinin yararlanacağını görmek için derin bir öngörüye sahip olma-ya gerek yok. Her şey o kadar yalın ve açık ki; Aydınlık gazetesinin olayların üzerine körükle gitmesi, bu işten kimlerin yarar umduğunu yoruma yer bırakmayacak kadar açıklayıcı oluyor.

İlhakçı ve işgalci faşist devletin Kürdistan'daki konumu, tartışmaya yer bırakmayacak kadar açıktır. Tek kelime ile devlet Kürdistan'da tükenmiş, burjuva egemenliği sağlayamaz duruma gelmiştir. Şimdi, K. Kürdistan'ı tümünden kaybetmemek için her türlü katliama başvuracak ve devrim güçleri arasındaki en küçük çatlaktan yarar umacak hale gelmiştir.

Bu koşullarda, karşı-devrimin en çok ürküttüğü şey Türkiye ve Kürdistan devriminin birleşik karakteri ve Türkiye ile Kürdistan emekçi halklarının mücadele birliğidir. Türk burjuvazisinin sınıf egemenliğini ortadan kaldıracak olan şey, işte bu iki olgudur. Kürdistan devrimi daha şimdiden T.C.'nin Kürdistan'daki varlığını sıfır noktasına getirmiştir. Kürdistan'da devletin, hukuki, siyasal, mali vb. hiçbir fonksiyonunun kalmadığı burjuva güçler tarafından itiraf ediliyor. Devletin tek varlığı askeri alanda sürmektedir ki o bile artık tartışma konusu yapılmaktadır.

Tüm bu elverişli koşullara rağmen Kürdistan devrimi nihai bir zafere ulaşamıyorsa, bu, Kürdistan devriminin zaafından değil, Türkiye devriminin aynı düzey ve hızla gelişmemesinden kaynaklanmaktadır. Türkiye devriminin, Kürdistan devriminden

geri kalması, burjuva sınıf egemenliğinin ve ilhakçı devletin Kürdistan'da pamuk ipliğine bağlı varlığının şimdiki nedenidir. Bu gerçeklik, Türk burjuvazisinin Türkiye ve Kürdistan devriminin aynı mecedada, aynı zaman diliminde ve paralel gelişiminden ne kadar korkmakta olduğunu da anlatmaktadır.

Bu nedenlerden dolayı Türk, Kürt ve tüm ulusal topluluk halklarının mücadele birliğini sağlamak, mücadele birliğinin önündeki tüm engelleri hızla ortadan kaldırmak, komünist güçlerin ertelenemez görevi olmuştur. Burjuvazinin korktuğu bu olgu, Türkiye ve Kürdistan devrimi için yaşamsal bir önem kazanmıştır. Örülecek bir mücadele birliği, birleşik devrimin Türkiye ayağını güçlendirecek, burjuva sınıf egemenliğini ve onun zor aygıtını temellerinden sarsacaktır.

Devrimci ve komünistler, sorun ve olaylara bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşma zorunluluğundadır. Zorunluluk, Türkiye ve Kürdistan devrimine karşı sorumluluktan kaynaklanmaktadır. Bu sorumluluk, bizi, burjuva sınıf egemenliğine, onun zor aygıtı olan devlete karşı birleşebilecek tüm güçleri çeşitli örgütsel biçimler altında birleştirmeye, savaşı güçlerin mümkün olabilecek en sıkı birliğini gerçekleştirmeye götürüyor.

Karşı-devrim güçleri, Türkiye ve Kürdistan devrimi karşısında birleşmiş durumdadır. Eksik olan, devrim güçlerinin, karşı-devrime karşı birleşmesidir. Bu henüz gerçekleşmemiştir ve devrim cephesinin en büyük zaafı burada yatmaktadır. Devrimi zafere götürüp onu bir halk iktidarı ile taçlandırabilmek için bu zaafın, her türlü ufak tefek çıkarın üstünde bir anlayışla ele alınıp çözümlenmesi gerekmektedir.

İlhakçı-faşist T.C. devletine karşı dışı dış bir savaş yürüten PKK'nin, iki ülke devriminin bu en acil sorununu çözüme olanakları ve gücü mevcuttur. Kendini savaşta kanıtlamış bir Ulusal Kurtuluş Hareketi olarak PKK, devlete karşı savaşı güçleri birleştirme yolunda bir politika içine girdiğinde çabasının sonuçsuz kalmayacağını görmek için çok şey gerekmiyor. Ne yazık ki, geniş bir ittifak arayışı içindeki PKK, yanlış yer ve güçlerle bunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Güç ve eylem birliğini savaşı güçlerle sağlamaya çalışacağına Türkiye sol hareketinde reformizmi tescilli güçlerle; savaşla, silahlı savaşımı bir yana bırakalım, silahla dahi bir ilgisi olmayan ve olmayacağını açıklayan çevrelerle sağlamaya çalışmaktadır. Hatta bundan da öte PKK, Muhsin Yazıcıoğlu gibi elinden devrimci kanı damlayan bir faşist ile, Aydın Menderes gibi bir faşistle «barışçıl demokratik çözümlere» açık olmaları koşuluyla sıcak bakabileceğini açıklamaktadır. (Bunun için 7 Ekim 1993 tarihli Özgür Günden Gazetesinin Abdullah Öcalan ile yaptığı röportaja bakılabilir.)

PKK'nın günü birlik ve yanlış bir yaklaşıma dayalı işbirliği anlayışı bununla bitmiyor. Son birkaç haftadan bu yana ajan-provokatör olarak ilan etmeye başladığı Doğu Perinçek çevresiyle 1989-91 yılları arasında ilişkilerini iyileştiren yine kendisidir. Devletin işbirlikçisi, muhbir ve ajan-provokatör olarak teşhir ve tecrit olmuş Perinçek tayfasının etrafındaki tecrit çemberini kırmada, o dönemde girilen bu ilişkilerin azımsamayacak etkisi olmuştur. Oysa, Doğu Perinçek ve çevresi, 1980 öncesinde ne idiyse 1980 sonrasında da aynıydı. Muhbir ve devletin işbirlikçisi olduğuna, Sıkıyönetim Mahkemelelerinde kendini savunmanın bir kanıtı olarak kullanmıştır. Ortada, 13 Ekim tarihli Özgür Gündem de yazıldığı gibi bir «Perinçek Ahlâkı» vardır. Ama bu «Ahlâkın» çevresindeki tecrit çemberini kırmasında ve «sol» da yeniden rehabilite olmasında rol oynayanlar ortaya konmalıdır. Bugün Aydınlık Gazetesini teşhir kararı alan Devrimci Demokratik Güçbirliği'nde yer alan çoğu örgüt, çok değil bir yıl önce, 1992 1 Mayıs'ta komünistlerin tüm uyarılarına rağmen Doğu Perinçek'in bayrağı altında İstanbul Gaziosmanpaşa'da toplanmıştı. Bu da bir «Ahlâk»-tır.

Ne Doğu Perinçek'in teşhiri ne de onunla girilen ilişkilerin eleştirisi amacıyla değil, ama, konumuz gereği geçmişten ders alınması ve ittifak güçlerinin doğru yerde aranması gerektiğine inandığımız için bu konuya değinme zorunluluğu duyduk.

Evet, Türkiye ve Kürdistan devriminin bugün en âcil sorunu savaşan ve savaşma kararlılığında olan güçlerin savaş birliğini gerçekleştirmektir. Bunun yolu ne günü birlik politikalarla en olmadık şeylerden fayda ummak ne de, devrimci hareketi oyalamaktan, burjuvaziyle uzlaşma yolu aramaktan, en az direnme çizgisini savunmaktan başka bir işe yaramayan reformist çevrelerle birlik arayışından geçer. Bu çevrelerle gerçekleştirilecek her birlik, iki ülke devrimini ilerletmek bir yana, ayakbağı olmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Türkiye ve Kürdistan devrimi, geldiği aşamada, sol güçler arasında yeterli denilebilecek bir saflaşmayı yaratmıştır ve bu süreç halen devam ediyor. Bugünkü ortamı «Kaos gelecek» diye endişeyle karşılayanlarla, büyük devrim günlerinin müjdecisi olarak algılayanlar giderek saflaşıyor. İkinci kesimde yer alan güçlerin birliği, yaklaşan devrim günleri için yaşamsal bir önem taşıyor.

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında, Dersim'de PKK, TKP/ML ve TDKP arasında yaşanan gerginliğin ne kadar olumsuz ve devrim sürecini baltalayıcı olduğu daha net biçimde görülecektir. Bunu görmek, gerginliğin doğrudan tarafları açısından özellikle önemlidir. TC devleti, tarihinin en ağır bunalımını yaşarken, devrimci güçlerin tümünün iktidar hedefini başa koyması, devrimin temel sorunlarına eğilmesi gerekirken, devrimci güçlerin birliğini parçalayıcı politika ve tutumlara girmek affedilmez bir hata olacaktır. Kürdistan'da bir savaş ve kalkışma olduğunu Demirel dahil herkes itiraf ediyor. Bu sa-

vaşın ve kalkışmanın Kürdistan'la sınırlı kalmayacağından, çok geçmeden yangının Türkiye topraklarını saracağından en ufak bir kuşku duyulmamalıdır. İşte devrim için, böylesi elverişli koşullarda, iktidar sorunu yerine başka şeylerle uğraşmak, halkların mücadele birliğini örmek yerine onu dağıtmak, savaşan güçlerin eylem birliğini gerçekleştirmek yerine silahları birbirine çevirmek ne tarih, ne de emekçi halklar tarafından affedilecektir.

Şüphesiz sol, devrimci güçler arasında sorunlar vardır ve bundan sonra da bu sorunlar, çeşitli biçim ve düzeylerde varlığını sürdürecektir. Farklı örgütlerin bağımsız siyasal çalışmalarından ve aynı alandaki faaliyetlerinden kaynaklanan sorunlar, bundan böyle de olacaktır. Ne var ki; bu sorunlar diyalog, tartışma, eleştiri ve ikna yöntemleriyle çözülebilecek sorunlardır. Eleştiri silahı silahlı güçler arasında silahlı eleştiriye dönüştürülmemelidir. Hiçbir neden böyle bir davranışı yani silahlı eleştirinin kullanımını haklı gösteremez.

Elbette, aynı alanda farklı örgütlerin çalışması, güçlerin bölünmesi anlamında bir olumsuz rol oynayacaktır. Ama bu olumsuzluğu gidermenin yolu silahlı eleştiri değildir. Silahlı eleştiri, sadece düşmana karşı kullanılabilir bir yöntemdir ve düşmanın kim olduğu, tartışmayı gerektirmeyecek kadar ortadadır. Bu ortak düşman, burjuva sınıf egemenliğidir, bu egemenliğin baskı aygıtı, ilhakçı ve faşist devlettir. Oyleyse, sözünü ettiğimiz olumsuzluğu gidermenin tek yolu, güç ve eylem birliğidir. İktidar hedefini başa koyarak her şeyi ona bağladığımızda güç ve eylem birliğinin, güçlerin parçalanmasının getirdiği dezavantajı fazlasıyla telafi edeceği görülecektir.

Karşı-devrim cephesini birleştirerek ilerleyen devrim, devrim güçlerinin birliği için gerekli tüm koşulları bize sunmuş durumdadır. Gelişen devrim karşısında karşı-devrim cephesinin nasıl birleştiğini görmek için, faşist basından emniyet müdürlerine, burjuva partilerden yargı organlarının başkanlarına kadar tüm burjuva dünyasının ağız birliği etmişçesine devrim güçlerine saldırmalarına bakmak yeterlidir. Karşı-devrim cephesi böyle; ya devrim cephesi? Ne yazık ki, karşı-devrim cephesi karşısında kendi birliğini sağlamada burjuvazi kadar başarılı değil. Bu nedenle, Dersim olaylarında «kim haklı-kim haksız» biçimindeki dar yaklaşım yerine, bu tür olayların bir daha tekrarlanmamak üzere geliştirilen tutumun derhal terk edilmesi çağrısı yapmanın doğru olduğuna inanıyoruz.

Türk, Kürt ve tüm ulusal topluluk emekçi halklarına ve tarihe karşı sorumluluğumuz, halkların mücadele birliğini sağlamayı ve devrim güçlerinin birliğini örmeyi zorunlu kılıyor. Bu görevi yerine getirmeliyiz.

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN DEVRİM GÜÇLERİNİN SAVAŞ BİRLİĞİ!

DAHA ETKİN DAHA GÜÇLÜ BİR SAVAŞ İÇİN: TEKNİK KAPASİTEMİZİ ARTTIRMALIYIZ

Savaş, ancak en otoriter silahların kullanılmasıyla kazanılır. Elbette savaşı kazanmak için öncelikle kafa yapısı olarak zafere hazır olmak, zafer için gereken mücadelenin yolunu yöntemini doğru belirlemiş olmak gerekir. Ancak "düşünsel olarak hazır olmak" tek başına yeterli olmaz. Zafere ulaşmak için, düşünsel olarak hazır olmakla birlikte, bu düşüncelerin gereklerini yerine getirebilecek yeteneğe de sahip olmak zorunludur.

Yaşadığımız iç savaşın bu gün ki koşullarında komünist hareketin, nesnel ortamın kızıksıklığı karşısında yetersiz kaldığını gözlemlemekteyiz. Söz konusu yetersizliği giderme, proletaryaya pratik öncülük yapabilme noktasında önümüzde duran sorunlardan bir bölümünü "teknik sorunlar" başlığı altında toplayabiliriz. Bu başlık altında sınıf savaşımında teknolojinin kullanılmasının önemine ve teknik kapasitenin artırılmasının zorunluluğuna değineceğiz.

Özelde burjuvazi ile proletarya arasında geçen sınıf savaşımında her iki tarafında bir takım avantajları ve dezavantajları vardır. Ancak hemen belirtelim ki hiç bir avantaj ateşli silahların karşısına kılıçla çıkmaya kalkışanları galip getirmeye yetmez!

Bu amansız kavgada burjuvazi, egemen sınıf olmanın avantajlarını kullanır. Teknolojinin gelişmişliğine oranla her türlü imkâna sahiptir. Tüm bu olanakları kendi sınıf örgütü olan Burjuva Devlet Aygıtı için seferber eder. Bir anda en çok insanı öldürebilecek bombaları, en fazla bomba taşıyabilecek uçakları, en fazla uçak taşıyacak gemileri yaratmak için çok büyük bir yarış içindedir. En üstün teknoloji ile donatılmış istihbarat servislerini, en sağlam çelik yelekleri, hiç kimsenin kaçamayacağı cezaevlerini vs. yaratmak için gösterdiği çaba, burjuva sınıfın, savaş gerçeğini gerektiği gibi kavradığının ispatıdır. Tek başına burjuva basın – yayın faaliyetini gözden geçiresek bile, yapılan propagandanın içeriğinden ve muazzam boyutlarından hareketle sınıf düşmanımızın nasıl bir telaş içinde olduğunu kolayca anlayabiliriz. Burjuva sınıfın, teknik kapasitenin geliştirilmesinin bu savaş için ne derece önemli olduğunu kavramış olduğuna ilişkin daha pek çok örnek verebiliriz. Yüz milyonlarca insanın açlıktan ölmek için yaşama savaşı verdiği gezegenimizde hemen bütün burjuva devletler, bütçelerinin en önemli bölümünü silahlanmaya ayırıyorlar. Burjuvazinin yönelimi ortadadır. Karşısındaki proleter tehlikenin farkındadır ve savaşı gerektiği gibi ciddiye almaktadır.

Burjuvaziyi yenip kapitalizmi tarihin çöplüğüne at-

ma iddiasıyla ortaya çıkanlar, düşmanlarının gücünü görmezlikten gelemeler. Düşmanın gücünün derecesini doğru tespit etmek, bu güce karşı galip gelebilmek için zorunluluktur. Ancak burjuvazinin bu gücü farklı şekillerde algılanabilir.

Bazıları, burjuvazinin gücünü öyle bir kavrayışla ortaya koyarlar ki, dinleyen kişi sonuçta şöyle demek durumunda kalır; "anlaşıyor ki ne yapsak nafile..." Düşmanın gücü öylesine düz bir mantıkla ve öyle bir karamsarlıkla ifade edilir ki, dinleyiciler için, güç dengelerinin böyle olduğu bir savaşa girişmek, Don – Kışot'luk olarak algılanır. Olaylar, böyle düşünenler tarafından tam bir küçük – burjuva aceleciliğiyle ele alınmış ve insanlara olumsuz bir mesaj verilmiştir. Yaratıcılık ve engel tanımama gibi Bolşevik özellikler göz önünde bulundurulmamış ve bu özelliklerin, pratik süreç içerisinde gerçek anlamlarını bulacağı düşünülmemiştir. Sadece içinde bulunulan anın bir değerlendirmesi yapılmış ve doğal olarak, – düşman karşısında henüz güçsüz olduğumuzdan – ileriye görmeyen bu değerlendirme karamsar olmuştur. Dolayısıyla daima korunması gereken zafere inanç, ta en başta eriyip gitmiştir. Bunun da ötesinde, aynı mantığa sahip olanlar, devrimden sonra bile kapkara tablolar çizmeye devam ederler. Çünkü onlar, iradenin gerçek anlamını kavramamışlardır.

Bir diğer yanlış bakış da, olaylara, gerçeklerle bağdaşmayacak ölçüde iyimser bakmaktır. Böylesi bir yorumlayışta "zafere inanç" teması devamlı işlenir. Savaşkanlık, uzlaşmazlık gibi özellikler ileri boyutlara sıçramıştır. Her alanda, durup dinlenilmeden fedakâr ve gözü pek bir savaş yürütülüyordur. Ancak elde edilen kazanımlar olması gerekenden geri boyuttur. Bu noktada "eksikliğimiz nerede?" "Bunları nasıl giderebiliriz?" türünden sorulara cevap aranacağı yerde, her zaman ki "zafer bizim olacaktır" düşüncesiyle yetiniliyorsa, buradaki "zafere inanç" kavramının ayakları yere basmıyor demektir.

Zafer, elbette ki proletaryanın olacaktır! Ama ne zaman? Bu süreyi kısaltmak için gerekli düşünsel ve teknik donanımımızı geliştirmesek, daha uzun süre "zafere proletaryanın olacaktır" demeye devam etmek durumunda kalırız. Bizler, elbette ki iyimser olacağız. Ancak bu iyimserliği tarihin materyalist yorumundan edineceğimiz yerde gözlerimizi kapayıp "netice itibarıyla biz kazanacağız!" diye sayıklarsak, bu, hayalci bir yaklaşım olmaktan öteye gidemez ve hiç bir işimize de yara-

maz.

Doğru bakış, sorunları işine geldiği gibi değil somut gerçekliği içinde kavrayan ve bu sorunlara Bolşevik tarzda çözümler üreten bakıştır. Daha önce de söylediğimiz gibi savaş, karşıt iradeler arasında gerçekleşir. Savaşı kazanmak için karşıımızdaki iradenin, can düşmanımız olan burjuvazinin olanakları tarihsel gerçekliği içinde kavranmalı ve bunları etkisiz hale getirecek mücadele araç ve yöntemleri yaratılıp geliştirilmelidir.

Savaş gerçeğine bilimsel bakışı bu şekilde ifade ettikten sonra özel konumuz olan teknik kapasitenin geliştirilmesinin önemi üzerine daha ayrıntılı olarak durabiliriz.

Basın konusunu ele alacak olursak, Bolşevikler zamanında kullanılan yöntemlerin halen daha kullanıla geldiğini görürüz. O dönemde çarlık, kendi propagandasını gazeteler yoluyla yapmaktaydı. Bolşevikler de buna, kendi olanaklarıyla çıkardıkları gazetelerle cevap vermekteydi. Bugün ise bizler propagandamızı ağırlıklı olarak aynı yöntemle yürütmekteyiz. Bu alanda burjuvazi ise o döneme nazaran olağanüstü aşamalar kaydetti. Artık uzaya yerleştirdiği uydularla aynı anda bütün dünyaya yayın yapabilme yeteneğine sahip. Elbette ki bu yeteneğini, savaşı kendi çıkarlarına uygun hale dönüştürme doğrultusunda kullanıyor. Tek başına bu konunun örnek verilmesi bile yeterince yaratıcı olmadığımızı göstermeye yeter. Sorunu bu şekilde ortaya koyduktan sonra, sorunun çözümü için neler yapılması, olaya nasıl yaklaşılması gerektiği konusunda görüşlerimizi açıklayalım. Öncelikle, genel mantık şöyle olmalıdır: Ne ölçüde olursa olsun etkili olduğu sürece bir mücadele araç veya yöntemi terk edilmemelidir. Bunun yerine, söz konusu araç ve yöntemlerin geliştirilmesi, daha etkili hale getirilmesi için çaba sarf edilmelidir. Öte yandan yeni mücadele araç ve yöntemlerinin yaratılması için yoğun uğraş içinde olunmalıdır. Dergi, gazete ve her türlü basın organı daha kapsamlı hale getirilmeli, daima daha anlaşılır kılınmaya çalışılmalı ve bunların çıkış periyodu sıklaştırılmalıdır. Farklı alanlarda yeni yeni basın organları oluşturulmalı ve propaganda ağı daima genişletilmelidir. Bütün bunları başarmak için ise, yazı kadroları genişletilmeli, basın organlarına yazı, haber, fotoğraf vs. gönderilmesinin, bu organların daima daha geniş çevrelere ulaştırılmasının üzerine vurgu yapılmalıdır. Her leninist, kendisini kendi bulunduğu alanın gazete, dergi vb. muhabiri olarak görmelidir. Basın organlarının genişletilmesi ve daha etkili hale getirilmesinin yanı sıra, farklı bir yöntem olarak yayın yönteminin kullanılması üzerine de kafa yorulmalı, çaba sarf edilmelidir. Radyo, hatta TV yayını yapabilmek teknolojinin bugün ki gelişmişlik düzeyinde gerçekleştirilmesi zor şeyler olmaktan çıkmışlardır. Elektronik bilgisi olan insanlar, bu yöntemi

kullanabilmemiz doğrultusunda yönlendirilmelidir.

Propaganda araç ve yöntemleri olarak kullanıla gelen daha başka yöntemler de vardır. Bunlar kolaylıkla geliştirilebilecek ve çeşitlendirilebilecek türden yöntemlerdir. Örneğin serigrafi tekniği önemli bir yöntemdir. Bu yöntemi bilmeyen bir tek Leninist bile kalmamalıdır. Çok fazla teknik donanım gerektirmeyen bu yöntemle bir kişi, bir gecede yüzlerce bildiri vb. çıkarabilir. Bu yöntemin etkililiği, olaylara anında müdahalede sağladığı avantajda aranmalıdır. Bu yöntemi kullanarak, gelişen her türlü toplumsal muhalefet hakkındaki görüşlerimizi bir gün içinde kitleye ulaştırabiliriz. Her an yeni yeni olayların patlak verdiği günümüz Türkiye ve Kürdistan'ında bu yöntemin değeri ortadadır. Yine propaganda yöntemlerinden biri olan duvar yazılamaları geliştirilmeye müsaittir. Örneğin kimya konusunda bilgili bir insan, üzeri başka boyalarla kapatılamayan boya karışımları geliştirebilir. Ya da değişik araçlar kullanmak suretiyle silinemeyecek kadar yüksek yerlere yazı yazılabilir. Duvar yazılamalarında şablonla yazmak ya da baskı yapmak suretiyle zamandan kazanılabileceği gibi son derece düzgün yazı ve şekiller çıkarılabilir. Bu yöntemler kafa yorulduğu ve yoğunlaştığı ölçüde geliştirilebilir.

Bunları anlatmamızdaki amaç, reçete sunmak değil, fikir vermektir. Asıl kavranılması gereken, bu çabaların altında yatan nedendir. Şöyle ki; bütün icatlar ihtiyaçtan doğmuştur. O halde sormak gerekir: Bizi yeni yöntemler yaratma ihtiyacına iten neden nedir? İşte bu neden bilince çıkarılmalıdır. Bugün ki propaganda kapasitemiz bize yeterli gelmiyor ve bu kapasiteyi artırma gereği duyuyoruz. Şu an sahip bulunduğumuz propaganda kapasitemizle beş yıl önceki Türkiye ve K. Kürdistan koşullarındaki ihtiyaca cevap verebilir ve bugün duyduğumuz rahatsızlığı duymazdık. Ancak bugün ki ortam, beş yıl öncesine oranla çok daha hareketlenmiş durumda. Oysa koşulların bu hareketlenmesine, kızışmasına karşılık, bizim propaganda kapasitemiz aynı oranda genişlemedi. Dolayısıyla bugün gelişen olayları, yükselen toplumsal muhalefeti yönlendirmede yetersizliğimiz ortaya çıktı. Oysa yaşadığımız iç savaş koşullarında patlak veren en sıradanmış gibi görünen bir olay bile bir anda önündeki engelleri yıkıp çok büyük bir olay haline gelebiliyor. Tam da böylesi ortamlarda küçük—büyük ayrımı yapmaksızın her türden toplumsal olay, bizler için propaganda malzemesidir. Bu propagandalarla burjuvazinin ve reformizmin teşhiri yapılmalıdır. "... Eğer biz, görevimizin, her hoşnutsuzluk belirtisinden yararlanmak ve ne kadar küçük olursa olsun her protestö hareketini bir araya getirip bunları en iyi biçimde kullanmak olduğunu anlamazsak (ki çoğunlukla gerçek durum böyledir), ancak sözde "siyasetçiler" ve sosyal demokratlar (günümüz-

deki karşılığı komünist) oluruz..." (1) Propagandaya olan ihtiyacımız iki yönlüdür. Birincisi, Burjuvazinin ve Reformizmin ya da her türden sapmanın teşhiri, ikincisi ise politikalarımızın, amaçlarımızın kitlelere kavratılması ve benimsetilmesi. İşte bu ihtiyaçlar, bizi propaganda yapmaya itiyor ve bugün ki ortamda eskisine göre, kitlelerin politikalarımızı kavramaya daha yatkın olması, öte yandan burjuvazinin ve de her türlü sapma akımının daha çok açık verir hale gelmesi bizi, propaganda kapasitemizi artırmaya zorluyor.

Bizi, propaganda kapasitemizi artırmaya iten nedenler bu şekliyle kavranılırsa, inanıyoruz ki yeni propaganda araçlarının ve yöntemlerinin yaratılması zor olmayacaktır.

Üzerinde durulması gereken teknik konular propaganda araç ve yöntemleriyle sınırlı değildir. En küçük bir sokak çatışmasından, düzenli orduların savaşıma kadar her türlü savaş büyük ölçüde tekniğe dayanır. Savaş araç ve yöntemlerini yaratmak ve geliştirmek kadar bunları kullanmak ta teknik gelişmişliğe bağlıdır.

Savaşta önemsiz çatışma yoktur. Bazen en küçük bir çatışma bile, savaşın kaderini büyük ölçüde değiştirebilir. Buradan hareketle şunu söyleyebiliriz ki: savaş tekniğinin geliştirilmesi doğrultusunda her yeni buluş, her yeni yaratıcılık örneği, hayati öneme sahiptir. Bir sokak barikatının kuruluş biçiminden bir ateşli silahın kullanış biçimine ya da etkili bir patlayıcının üretilmesinden basit ama etkili bir kelepçe geliştirilmesine kadar her türlü savaş araç ve yöntemi bu amansız kavgada çok şeyi değiştirebilir.

Özellikle elektrik, elektronik ve kimya savaş tekniğinin geliştirilmesinde çok önemli bilgileri içerir. Bu konularda gelişmiş olan insanların bilgilerinden faydalanmak, öte yandan kendimizi de bu konularda geliştirmek, savaşımızda eşsiz avantajlar kazanmamıza neden olacaktır. Elektrik, elektronik ve kimya en fazla kullanılan konulardır. Ancak, insanlar kafalarını bununla meşgul ettikten sonra çok çeşitli konulardaki bilgi birikimi ve yeteneğin savaş tekniğinin geliştirilmesi doğrultusunda kullanılmasının mümkün olduğunu söyleyebiliriz. Tornacılık, kaynakçılık, dökümcülük, araba tamirciliği vb. alanları bu doğrultuda örnek olarak gösterebiliriz.

Söylediklerimizi toparlayacak olursak; bu savaşta düşmanımıza karşı büyük bir moral inanç üstünlüğümüz var. Ancak bu manevi ve düşünsel üstünlükler maddi silah ve yöntemlerin kullanılması esnasında kendini gösterir. Anlaşılacağı üzere, söz konusu silah ve yöntemler ne ölçüde gelişkin olursa, moral üstünlük de o ölçüde işe yarar. Hatta daha yerinde bir deyişle şöyle söyleyebiliriz: Teknik kapasitemizin aritmetik olarak artması, vb. bu tekniği kullanarak elde edeceğimiz

kazanımları geometrik oranda artıracaktır. Bütün mesele teknik çalışmanın önemini küçümsememek, profesyonel düşünebilmekten geçiyor. Karşımıza çıkan her şeye ilişkin, "bunu, nerede, nasıl kullanabilirim?" sorusu kafamızda canlanabilmelidir. Teknik konularda meraklı olduğumuz ölçüde bu sorulara yerinde cevaplar verebiliriz. Kendimizi bu doğrultuda yönlendirip, kafamızı bu şekilde yoğunlaştırdığımız sürece hiç bir işe yaramaz gibi duran sıradan bir alet bile çok etkili bir silah olabilir.

Unutmayalım ki, pankarttan, uzaktan kumandalı cihazlara kadar her türlü araç, bu araçlara ihtiyaç duyanlar tarafından yaratıldı ve geliştirildi. Burjuvazi, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak üzere yeni yeni icatlar yapmaya ve bu doğrultuda teknolojiyi geliştirmeye devam ediyor. Bizim yapmamız gereken ise, burjuvazi tarafından üretilen teknolojiyi sınıf savaşında kullanmanın yollarını aramak olmalıdır. Örneğin, burjuvazi kâr etmek için şaka aletleri denilen oyuncakları üretiyor. Oysa bu oyuncaklar «savaşım için neyi nerede, nasıl kullanabilirim?» diye kafasını yoran bir militan tarafından çok faydalı ve etkili "şakalar" (!) yapmak üzere kullanılabilir.

Bütün leninistler teknik kapasitemizin geliştirilmesi doğrultusunda bilinçli bir çaba içerisinde olmalıdır. Bu doğrultuda, özellikle teknik okullarda okuyan arkadaşlara büyük bir görev düşmektedir. Bu tür okullarda okuyan gençleri kazanmak için özel bir çaba sarf edilmelidir. Bu insanlar, teknik bilgilerinin kavgaya katmanın yolları üzerinde kafa yormalı, öte yandan bu bilgilerini büyük bir hızla genç yoldaşlara aktarmalıdır.

Teknolojiyi kullanmanın ille de paraya bağlı olduğu yargısına kapılmak yanlıştır. Birçok örnek arasından sadece Vietkongların yarattığı teknik mucizeyi hatırlatmak bile görüşümüzü doğrulamaya fazlasıyla yeterlidir. Vietkonglar, içinde buldukları onca olanaksızlıklara rağmen engel tanımamış ve yaratmışlardır. Teknik dehaları sayesinde geliştirdikleri savaş araç ve yöntemleriyle Yankilere kan kusturmuşlardır. Vietkonglar, tekniğin önemini gerektiği gibi kavramış ve onu ustaca kullanmayı başarmışlardır. Böyle yapmayı, üstün düşman güçleri karşısında eskimiş, hazır reçete şeklindeki yöntemlerle çıkmaya kalkışsalar tarih Vietkong devrimini yazmazdı.

Teknolojiyi gerektiği gibi kullanabilmenin önemi kavranmalı, kafalar bu yönde şekillenmeli ve yaratıcılık konusunda inatçı olunmalıdır. Teknik gelişim sayesinde yeteneklerimizi artırabilir ve bu yeteneklerimiz sayesinde yetersizliklerimizi ortadan kaldırıp ideolojik öncülüğümüzü pratik öncülüğümüzle tamamlayabiliriz.

(1) Lenin Ne Yapmalı? Syf.97 - 98

Doğan GÜNEŞ

LENİNİST KESİNTİSİZ DEVRİM VE TROÇKİZM

Son yıllarda, özellikle Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan geriye düşüşlerden sonra ve esas olarak bu geriye düşüşün nedenleri üzerinde yapılan tartışmalar, bu tartışmaların sonuç ve düşündürdükleri birbirinden çok farklı zeminler üzerinde yükseldi.

Özünde ve genel olarak yapılan eleştiri ve saptamalar çok orijinal ve yeni keşfedilen noktalar değildi. Kaba hatlarıyla iki eğilim oluşmuştur.

Bu şöyle;

I- Yaşanan sosyalizm sürecinin yaşaması ve bu noktaya gelmesi gerekiyordu. Yani bu geriye düşüş kaçınılmazdı.

II- Yaşanan sosyalizm süreci mümkün ve daha ileriye gidebilirdi ve halen de yaşamasının maddi temeli vardır.

Gerçekte birinci tezi savunanların bir bölümü, bu tezi, marksist bilgilerinin derinliğinin bir sonucu olarak saptadıklarını sanıyor, marksizme teorik katkı sanılarının sarhoşluğu içinde dolanıyorlar. Fakat bu durumları onların acınacak siyasal bilgi zayıflığının bir sonucudur.

TROÇKİ

VE TEK ÜLKEDE SOSYALİZM

Troçkistler ve artık Troçkizmi Bolşevizm dışı bir akım olarak algılamayan yani dünya devrimine bakışta ve Ekim Devrimi ve sosyalizmi değerlendirmede troçkistlerle paralel çizgiye oturan bazı siyasal çevrelere göre: "Lenin'de 1922'lere kadar tek ülkede sosyalizm düşüncesi yoktur. Lenin'de bu Avrupa proleter devrim süreci en azından bir dönem kapanınca oluşmaya başlıyor" denmektedir. Bu belirleme doğru değil ve kanaatime göre tamamıyla tahrifata dayanmaktadır. Çünkü:

1915'te kaleme aldığı "Emperyalizm" broşüründe Lenin (ki bana

göre Leninizmi tanımlamak gerekirse: Leninizm, marksizmin, kapitalizmin emperyalizm döneminin açılımıdır. Marksizmin emperyalizm dönemi ideolojisidir) marksizme en büyük katkılarından birini yaparak "eşitsiz gelişme yasası" nı formüle ederken kapitalizmin emperyalizm döneminde, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanarak (eşitsiz gelişme yasasının doğurduğu çelişkilerden yararlanarak) tek tek ülkelerde devrimin mümkün olduğunu koymuştur. Yani 1915'te tek ülkede devrimi mümkün gören Bolşevikler, devrimci durumun üzerlerine yüklediği görevlerin bilincinde olarak devrime hazırlanıyordu.

Yine yukarıda sözünü ettiğimiz çevrelerin öne sürdükleri "Lenin'de tek ülkede sosyalizm düşüncesi 1922'ye kadar yok" belirlemesi çok daha önemli olmak üzere yalanlayan belgeler var:

1918'de, Ekim Devrimi için ağır koşullar taşıyan Brest-Litovsk anlaşması Almanya ile yapıldığında Troçki buna karşı çıkıyordu. Troçki'ye göre anlaşma yapmak gereksizdi.

Bu şuradan kaynaklanıyordu:

Troçki ta 1905'ten beri formüle ettiği sürekli devrim anlayışında "Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin yaşaması Avrupa'da proletaryanın iktidarı ele geçirmesine bağlıdır. Avrupa'da proletarya iktidara gelmeden Sovyetler Birliğinde sosyalizmin yaşaması olası değil. "Troçki'nin bu belirlemeleri troçkistlerin 1905'ten bu güne savundukları düşüncelerdir. İsteyen bu konuda Kardelen Yayınları'nca çıkarılan Troçki'nin Sürekli Devrim kitabını okuyabilir.

Buna karşılık Lenin, 1918'de, Brest-Litovsk anlaşmasının ağır koşullarında Troçki ile girdiği polemiklerde (Arkadaş Yayınları'nca çı-

karılan Devrimci Lafazanlık Üzerine adlı kitap tamamıyla bu polemikleri içeriyor, merak edenlere önerilir.):

Ekim Devriminin geleceğinin, Avrupa'da gelişmesi olası devrimlere terk edilemeyeceğini, eğer Avrupa'da proleter devrimler gelişirse de, bizim, Ekim Devrimini yaşatma koşullarını aramamız gerektiği belirlenmesini yapar ve nitekim Bolşevik Parti Ekim Devriminin geleceğini sağlar.

1918'lerde Almanya'da her an bir devrim beklenmektedir. Bildiğimiz gibi sosyal demokratlar hükümetler ancak Kausk'nin partisi proletaryaya ihanet etmiş, kendi burjuvazisinin iktidarını sağlamlaştırma yolunda devrimci safları terk etmiştir. Sovyetler Birliği, ağır yenilgi ve iç savaş koşullarına rağmen açlık ve sefaletle boğulmuşken, Almanya'da olası bir proleter iktidarı güçlendirmek için sosyal-demokratların hükümette oldukları Almanya'ya trenlerle tahıl gönderirler (amaç iktidardaki sosyal-demokratları güçlendirmek). Alman sosyal-demokratları bu yardımı kabul etmeyip geri çeviriyordu. (Bu konuda A. Başer Karaoğlu'nun 2. Sol Dalga adlı çalışması okunabilir.) Ve zaten Alman sosyal demokrat partisinin proletaryaya ihanetini gören Karl Leibnet ve Rosa Lüksemburg önderliğindeki Alman komünistleri 1918'de ayaklanırlar ve iktidarda olan eski partilerinin de ortağı olduğu burjuvazi tarafından hunharca katledilirler.

Ve yine, dünyaya devrimi taşımak amacıyla Kızıl Ordu 1918'de Polonya'ya gider. Fakat önceleri kendi devletine karşı ayaklanmış olan halk, ulusal teranelerle Kızıl Ordu'nun yardımını reddedip karşısına dikilir.

Bu süreçle birlikte Kızıl Ordu çekilir ve Avrupa'da olası devrim-

ler gerçekleşmeyince Bolşevik Parti, Avrupa proletaryası ve tüm dünya komünistleri Ekim Devrimi'ni yaşatma yönünde bir çabada yoğunlaşırlar.

Bu emareler, "Lenin'de 1922'ye kadar tek ülkede sosyalizm düşüncesi olmamıştır" vb... Troçkistlerin ileri sürdüğü tezleri yalanlıyor.

TROÇKİZM VE DÜNYA DEVRİMİ

Yukarıda da belirtildiği gibi Troçkizm tek tek ülkelerde sosyalizmin yaşayamayacağını sosyalizmin ancak gelişmiş kapitalist ülkelerde toplu devrimin olmasıyla ve giderek dünya devrimine dönüşmesiyle birlikte sosyalizmin yaşanabileceğini ileri sürer.

Belki de Troçki ile Stalin arasında en belirgin fark bu noktada öne çıkar. Troçki'de tek ülkede devrim yaşayamayacağı inancı Ekim Devrimi'ne korkunç tutkundur ve onun yaşaması için her şeyi yapmaya hazır bir devrimcidir. (Nitekim de yapıyor.)

Genel olarak Troçkistler, sosyalizmin inşasına yönelmeden önce devrimi dünyaya taşımak gerektiği, çünkü sosyalizmin inşasının ancak böyle mümkün olduğu inancı ege-menken, Bolşevikler, devrimin yaşamasının sosyalizmin inşasına bağlı olduğunu ve dünya devriminin çoğunluğunun sandığı gibi birden ve hızlı bir gelişme göstermeyeceğini kavrar ve buna yönelirler.

Burada yine deminki teze karşılaşıyoruz. Yani bu sürecin 22'lerde başladığını yukarıda ifade ettiğimiz gibi dünya devrimine bakışta Lenin Emperyalizm adlı inceleme-sinde, devrimlerin, emperyalizmin kendi iç çelişkilerinden yararlanarak, zayıf halkalarda ve tek tek ülkelerde gelişebileceğine işaret ediyor.

Daha sonra Leninizmin bakış açısı haline gelen, devrimlerin teker teker ülkelerde, emperyalizmin zayıf halkalarında, birbirini destekler hızla büyüyerek dünya devrimine dönüşümü hem temel düşünce ve hem de yaşanan gerçek oluyor.

Dünya devrimler tarihi ve devrimlerin gelişim diyalektiği de bunu doğruluyor. Devrim teker teker ülkelerde (ikinci dünya savaşında bir grup) ve artan bir hızla dünya devrimine büyüme eğilimi gösteriyor.

Bugün yine, orijinal bulgu sanılarıyla "Ortadoğu Devrimci Çemberi" vb. tezlerle (70'lerde Hüseyin İnan "Türkiye Devriminin Yolu" adlı broşüründe bu savla alay eder.) bazıları Ortadoğu'da toplu devrim hayalleri geçiriyorlar. Oysa bu mümkün değil. Savaşığımız güçler en nihayetinde artık mutlaka kaybetme noktasına gelindiğinde (emperyalist sistem bir bütün olarak) bunu minimumla kotarmaya çalışır. Yine eşitsiz gelişim yasası ülkelerde toplu devrimin önünü tıkiyor. Bazı ülkeler yoğun bunalıma girerken bir diğerinin gelişiminin önünü açabiliyor da.

Leninistlerin buradaki bakış açısı, tek tek ülkelerde gerçekleşen devrimleri sağlamlaştırmak ve proleter enternasyonalist bir anlayışla, dünya devrimci hareketinden kopmayarak, gerekli dayanışma ve desteği sağlayarak diğer ülkelerin de devrimlerini gerçekleştirmelerinde gerekli rolü oynamaktır.

Yaşanan tarih yerine kafalarda ki kuruntuları ikame etmek materialist tarih bakış açısıyla bağdaşmaz. Süreç dünya devriminin böyle gelişeceğini doğrulamış fakat kapitalizmin enine gelişmesiyle gelişen noktada dünya devriminin birbirine yakın ve hızlı olabilirliği artmıştır. Ulusal kurtuluş-burjuva demokratik devrim süreçleri ve tamamı yakın oranda kapanmıştır.

Ve yine eğer "Ekim Devrimi'nin yaşama koşulları yoktu bu gelişmelerin böyle noktalanması kaçınılmazdı" çıkarımını yapanlar, sosyalizm bayrağını dalgalandıran Küba, kapitalizme karşı direnen K. Kore, Vietnam vb. ülkeleri yok saymak zorundalar. Daha doğru bir ifadeyle, sosyalizmde direnen ülkeleri boş beyhude içinde görmeliler. Başka sonuç çıkmıyor.

TROÇKİZMİN LENİNİZME YÖNELTİĞİ BİR ELEŞTİRİ DAHA

Devrim perspektifi konusundadır. Demokratik devrim-sosyalist devrim ikileminde de troçkistlerle leninistler Ekim Devrimi öncesinden süren bir tartışma içerisindedir. Bu konuda troçkist olmamakla birlikte Demokratik devrimin gerekliliğini savunanlara troçkistlerle paralel eleştiri yönelten yapılar da var: TİP ve bugün Gelenek çevresi bu konumdadır.

Rusya'da demokratik devrimin gerekliliğini kabul etmeyen troçkizm Lenin'in geliştirdiği demokratik devrim tezlerini reddeder ve Lenin'in de Ekim Devrimi öncesinde, Nisan Tezlerinde, artık demokratik devrim tezlerinden vazgeçtiğini, troçkistler kendi tezlerinin kabullenildiğini ileri sürmekte. Nitekim Lenin, Nisan Tezlerini Bolşevik partisinede kabullendirmekte zorlanır ve hatta merkez komitesini istifaya ile tehdit eder. Fakat bu, sosyalist devrim anlayışını savunanların anladıklarının aksine Lenin, demokratik devrim perspektifinin yanlışlığını kabullenip sosyalist devrim perspektifine boyun eğmiyor. Bolşevik Partisine şunu söylüyor: Bizim savunduğumuz demokratik devrim gerçekleşti fakat bu bizim öngördüğümüz biçimde değil bir başka biçimde oldu. Lenin, yaşanan ikili iktidar döneminin bu süreçte tekabül ettiğini ifade eder. Troçkistlerin ve sosyalist devrimi savunanların anlayamadığı budur. (Bu konuda Paris Komünü Üzerine adlı, Marks, Engels, Lenin'in makalelerinden derlenmiş kitaptan bilgi alınabilir.)

Bu nedenledir ki sosyalist devrimi savunanlar karşımıza şu savla çıkmaktalar: "Demokratik Halk evrimini savunanlar Sovyetler Birliği'nde Şubatla Ekim arasında bir demokratik devrim yerleştirmek zorundalar." Evet aynen yerleştiriyoruz. Dahası belirttiğimiz gibi Lenin yerleştirmektedir. Bu durum Lenin'i kavrayamayanların delaleti-

dir.

(Marksistlerin uğruna savaştıkları toplum komünist toplumdur. Fakat buna ütopyalardan farklı olarak, birden uzanmanın mümkün olmadığını bilirler. Kapitalizm ile sosyalizm arasında bir geçiş süreci vardır. Bu süreç çok da net olmayan bir karaktere sahiptir. Yani sosyalizm. Sosyalizme de özgün karakterler taşıyan çeşitli geçiş biçimleri vardır.

Devrim üretici güçlerin gelişmelerinin ölçüsüne göre olmuyor. Onu yaratan siyasal ortam bazen çok daha öne çıkabiliyor. Zaten devrimler, çok gelişmiş kapitalist ülkelerden çok az gelişmiş ama buna bağlı olarak baskı ve sömürünün ve bunun yarattığı özgürlük isteğinin daha yoğun olduğu ülkelerde gelişmektedir.)

Bir ülkenin devriminin karakterini onu yaratan dinamikler belirler. Yani devrim mücadelesine katılan sınıf ve katmanlar o devrimin bileşenleri olarak yer alırlar. Devrimin de karakterini veren onun iktidar bileşenleri olduğuna göre:

Sosyalist devrim proletaryanın hiç kimseye paylaşmadığı iktidardır. Bu iktidarının bazı katmanların çıkarlarının da koruyucusu olması bu gerçeği değiştirmez.

Bir diğeri ise, proletaryanın dışındaki katmanların da yer aldığı iktidar Halk İktidarı ve doğal olarak belirleyeni Demokratik Halk Devrimi olur.

Bu hususta şunu belirtmek gerekiyor: sosyalist devrim perspektifine sahip olmak troçkist olmanın ölçütü olamaz. Kimi siyasi çevrelerin sosyalist devrim perspektifini savunan herkese hemen troçkist yaftasını yapıştırmaları cahillik ve bilim dışıdır. Her devrim perspektifi gerekliliği ve koşullarında savulmalıdır.

Birbirinden ayrı iktidar bileşenlerine sahip olan bu iki devrimci süreç birbirinden koparılmayacak denli ortak özelliklere sahip olmakla birlikte, birbirlerinin görevlerini (bazı) taşıyabilmelerine rağmen birbirinin aynı değil ayrı iktidar bi-

çimidir. Yani demokratik halk devrimi sosyalist devrimin "özgün bir biçimi" olmadığı gibi (ki bu kendisi demenin bir başka ifadesidir), ama ne de ilk günden proletarya diktatörlüğüdür. Bir geçiş biçimidir. Daha doğrusu proletaryanın, küçük burjuvazinin devrimci dinamiklerini tekelci devlete karşı kullandığı ve tükettiği süreçtir. Sosyalist devrimin sağlıklı gelişimi için bu süreci atlamaya da gerek yoktur.

Esas konumuza dönecek olursak:

Başta belirttiğimiz gibi, başta Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan geriye düşüşlerden sonra, olumsuz gelişmeler üzerine uygunlaşan tartışma ve araştırmalar birbirine yakın gibi duran insanları zamanla farklı konuma getirdi. Başta, bu sonucun doğurduğu iki eğilimi şöyle ifade etmiştik:

I- Yaşanan sosyalizm sürecinin yaşanması ve bu noktaya gelmesi geriyordu. Yani bu geriye düşüş kaçınılmazdı.

II- Yaşanan sosyalizmin süreci mümkün ve daha ileriye gidebilirdi ve halende yaşamasının maddi temelleri mevcuttur.

Bu ikinci saptamaya sahip olarak Sovyetler Birliği'nde yaşanan sürece neden olan olumsuzluklara işaret etmek gerekirse:

- Her şeyden önce sosyalizm kapitalizmle eşit olmayan koşullarda varola geldi. Kapitalist abluka altında kuşatılmış Sovyetler Birliği kapitalist dünyaya karşı durabilmek için girdiği hızlı sanayileşme döneminde toplumun refahından ziyade endüstriyel gelişimi öne aldı. Bunun sonucunda sosyalist toplumda esas olan köy-kent arasındaki uçurumu gidermek, bölgeler arası gelişmişlik farkını gidermek mümkün olmadı ve endüstri tipi kapitalist işletmelerin yoğunlaşma biçimine benzer, hammadde yataklarının bol olduğu bölgelerde yoğunlaştı. Bölgeler arası dengesizlik korkunç bir farklılıkla bu güne geldi.

- Yağmacı emperyalist kapitalizme geniş pazarın ve sömürünün

sağladığı endüstriyel atılım olanakları sosyalizm için yoktu.

Bunlar bir yana toplumdaki çürümeyi billurlaştıran olgular: - Partinin topluma yabancılaşması, bürokratikleşme. Sosyalist demokrasinin eksikliği ve bunun yarattığı, toplumla en iç içe ve en canlı komünist parti yerine topluma yabancılaşmış parti.

- Kültürel dejenerasyon, ahlaksal çürüme.

- Dünya devrimci hareketinde kopukluk, devrimci hareketler yerine reformist, barışçıl geçiş anlayışına sahip parti ve hareketleri SBKP'nin desteklemesi, canlı savaştığı hareketlere uzaklık, Sovyet insanını dünya devrimci hareketinden uzaklara düşürdü. Stalin süreciyle şekillenen "barış içinde bir arada yaşama" politikasının eksik uygulanışı Sovyet insanına enter-nasyonalist savaştığı bir kimlik kazandırmak yerine, dünya devrimini canlı canlı yaşamayan içine kapanık bir topluma dönüştürdü zamanla.

Sonuç olarak daha güçlü olarak ileri atılım yapabilmesi mümkündür ve bu geriye düşüşün olmaması da mümkündür. Eğer proletarya diktatörlüğü gerçek anlamda uygulanabilseydi (Özellikle doğu Avrupa'da burjuvaziye sürekli ödünler verildi) başka bir ifadeyle: burjuvazinin yaşama koşullarına amansız, proletarya ve emekçilere en geniş katılımcı demokrasi sağlanabilseydi adım adım bu sonuca ulaşmamak mümkündür.

Burjuvazi özellikle politik alanda verilen ödünlere ve toplumda sosyalist ideolojiye olan yabancılaşma artan bir şekilde sosyalizmin aleyhine gelişen bir toplumsal çürümeye yol açtı.

Bu gün katılımcı bir demokratik yapıya sahip toplumla bütünleşebilmiş komünist partisiyle Küba sosyalizm bayrağını dalgalandırmaya devam ediyor.

Selam olsun dünyanın aydınlık sosyalist geleceğine.

PLATFORM VE YIKILAN HAYALLER

İstanbul Sendika Şubeleri Platformu başlangıçta az sayıdaki şube tarafından Anadolu yakası şubeler Platformu olarak başlatıldı. Bu platform ilk toplantısını Cevizli'de yaptı. Toplantıya katılım 150-200 kişi arasındaydı. Daha sonra iki yakasının platformları birleşerek İstanbul sendika şubeleri platformunu oluşturdu. Şubeler platformu Beşiktaş'ta bir toplantı yaptı. Katılım 700-800 kişi arasındaydı. Son toplantı ise 26 Eylülde Zafer sinemasında yapıldı. Katılım 2000 kişi kadardı.

İlk toplantının gündemi T.İ.S. döneminde yapılabilecek hak arama eylemleri idi. İkinci toplantının gündemi Genel Grevi tartışmak ve örgütlemek idi. Üçüncü toplantının gündemi ise özelleştirmeye karşı mücadele idi.

Bunları yazmanın sebebi Gerçek dergisinin ilk iki toplantıya vermediği değeri üçüncü toplantıya abartarak vermesidir. Çünkü üçüncü toplantıda Gerçek taraftarlarının şovu yaşanmıştır. Üçüncü toplantı aslında Bostancıda yapılacaktı. İptal edildi. Bostancıya gelen kitleden kimileri toplantıyı mutlaka yapalım dediler ve Hava-İş genel merkezine gidildi. Hava-İş'te sorumlular arandı ve eleştirildi. Ama sonradan anlaşıldı ki kitlenin Hava-İş'e taşınmasındaki amaç İş-Ekmek-Özgürlük sloganının 150 kişiye ezberletilmesi imiş. Bugün Refah Partisi'ninde söylediği bu reformist slogan dört duvar arasında çınlayıp durdu. İşin komik yanı ise, Hava-İş'e gelen 150 kişinin çoğunluğu zaten gerçek taraftarı idi. Yani birbirlerinin gözlerinin içine bakarak sloganlarını attılar ve görevlerini yerine getirmiş oldular.

Zafer sinemasındaki toplantıda neler olabileceği artık kestirilebiliyordu. Öylede oldu. Sadece İstanbul

bul'dan değil, diğer illerden de işçiler, sendikacılar getirildi. Gelenler platform adına değil de, Gerçek Dergisi adına geldikleri içi; İstanbul Platformunun geçmişini ve yapısını önemsemeyerek kendi kafalarındaki platformdan bir şeyler belediler. Ama belediklerini de bulamadılar. Çünkü Gerçek çizgisi birdenbire şubeler platformuna ulvi görevler yüklemişti. Hatta Gerçek okuyan bir kişi platform toplantılarının Bostancı'dan sonra başladığını düşünebilir. Bunun sebebi ise platformun kendi çıkarlarına hizmet edebileceğini Gerçek'in geç anlamasıdır.

Zafer sinemasındaki toplantıya çağrı yapan da, toplantıyı yöneten de her zaman ki gibi şube başkanları idi. Yani Platformun demokratik bir yapısı yoktu. Gerçek bunu bildiği halde platformu abartıyor. Taraftarları da çok şeyler bekliyor. Ama başkaları platform oluşumuna işçiler de katılsın; "emekçi meclisi", "işçi konseyi" gibi çalışsın deyince karşı çıkıyor. Çünkü bu Gerçeğin ideolojisine uymuyor. Gerçek'e göre sadece sendikalar ve parti olmalı. Böylelikle de bu günkü devletçi-sarı sendikalar meşrulaştırılmış oluyor. Örneğin Platform sonuç bildirisinde işyeri komitelerinden bahsediliyor. Gerçek buna karşı çıkıyor. Peki bu sendikalar nasıl dönüştürülecek. Gerçek'e göre sendikal demokrasi kurularak. Ashında görünüm olarak sendikaların çoğunda devrimcilerin etkin olma şansları "var". Yani "sendikal demokrasi" var. Ama işçiler "devrimcileri" tercih etmiyorlar. Çünkü "devrimciler" işçilerin güvenmediği sarı-sendika aygıtına güven aşlamaya çalışıyorlar. Sadece sendikal mücadeleye hapsedilerek sendikalar dönüştürülemez. Gerçeğin kabul etmediği işyeri komiteleri yaygınlaştırılarak

çok yönlü ekonomik, politik, sosyal mücadele verilebilirse bunun ürünü olarak sendikalar devrimleştirilir ve bir üst düzeyde sendikal demokrasi yaratılabilir.

Gerçek, gerçekleşmeyecek hayali için Zafer sinemasında olduğu gibi boşuna çabalar harcıyor. Geçmişten gelen çizgisiyle faydacı davranıyor. 29. sayısında şunlar yazıyor; «toplantı boyunca ağırlıklı olarak "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm", "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük mücadelemiz", "Kürdistan'a Özgürlük, Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganı atanlar, tüm iyi niyetlerine onca çalışmalarına rağmen istedikleri sonucu alamamışlardır. Bunun yanında da kendileri şahsında sınıfın partisi de vebal altında bırakılmıştır.» Burada önceden kararlaştırdıkları sonucu alamayınca kendi kadrolarına eleştiri yöneltiyorlar. Demek ki parti için çok önemli bir eylemiş fakat sonuç alınamayınca vebal altında kalınmış. Kadrolar toplantıdan sonuç almak yerine "Yani iş öyle bir noktaya gelmiş ki: Dünyayı dönüştürme, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmak için yola düşenler; uzun yılların verdiği muhalefet hastalığı, demokrasizlik sonucu kendi düzenleyip örgütledikleri, kendi toplantılarında dahi muhalefet olmaktan kurtulamamışlardır". Gerçek yazarı bu alıntıda görüldüğü gibi herşeyin Zafer sinemasındaki toplantıyla başladığını sanıyor ve üstelik toplantıyı kendilerinin düzenleyip, örgütlediğini söylüyor(!) Eğer bu doğruysa bu kadar çok burjuva-reformist sendikacıyı nerden bulduğunu sormak gerekiyor. Birde görünen o ki kendi taraftarı işçiler bile kendilerini tutamayıp toplantıya muhalefet etmişler.

"Biz buraya kendi kaderimizi kendi elimize almaya geldik, o halde burada da bizi yönetecekleri ge-

ri alma hakkımızla birlikte seçelim ve toplantıyı nasıl yapacağımızı programlayalım" vb. deseydi, acaba ne olurdu?" Sorusunda ise tamamen toplantıyı ele geçirmek ve "sonuç almak" yatmaktadır. Yoksa demokratik olarak oluşturulmuş bir toplantı hedeflenmiyor. Sadece Gerçek taraftarlarının gündem maddelerinin kabul ettirilmesi ve toplantının yönetilmesi hedefleniyor. İşin kötüsü Gerçek sadece toplantıyı yönetecekleri seçmekle kalıyor. Platformun aşağıdan yukarı seçilmiş bir organ olmasını istemiyor. Kendi çıkarları gereği toplantılar yapılsın, kendi sloganları atılsın ve sonra dağılsın. Peki platform seçilmiş temsilcilerle aralıksız çalışan bir organ olursa kötümü olur.

Gerçeğin yazarı platformu Zaffer sinemasında farketmiştir ve kararını vermiştir. Platform benim olmalı. 10 saat boyunca hamleler yapıyor fakat olmuyor. Birde işin içine "ayrı bir sınıfın temsilcisi" olarak memurlar giriyor. "... genel grevin değil, genel direnişin unsuru olması gereken memurların platformda eşit statüde olmaları ve üstelikte divana dahi girmelerini nasıl açıklayacağız? Eğer bu toplantı bizleri genel grev, genel direnişe götürecek bir toplantı olarak düşünülmemişse, sadece tartışmak için düşünülmüşse diyecek bir şey olamaz. Ancak genel grev, genel direnişin örgütlenmesi somut göreviyle, ya da bu beklentiyle bir araya gelen işçi temsilcileri kendi tarihsel misyonlarını karartacak şekilde işçi-memur platformuna dönüştürülmüşlerdir." Gerçeğin bilmediği bir konu var. Daha Cevizli'deki ilk toplantıda Kartal Eğitim-Sen başkanı platformda idi ve görev aldı. Ayrıca o toplantıdaki konuşması ile en çok alkış aldı. Ulusal soruna değindi. İşçi sendikalarının hiç "duymadığı" bir soruna. Ayrıca İsmet Aktaş'ı bahane ederek iki sendikal yapı birbirinden kopartılmaz. Uygun bir biçim bulunarak

mücadele birliği sağlanmalıdır. Platformdan somut kararlar çıkma beklentisi gene devam ediyor. Genel Grev, Genel Direniş kararı bekleniyor. "Sadece tartışmak için düşünülmüşse" deniyor. Daha önceki iki toplantıya da işçiler karar çıkartmak için gittiler. Otuzu aşkın işçi söz aldı. Hep aynı şeyi söylediler. Genel grev. Fakat platform temsilcileri Genel grevi Türk-İş'e tavsiye etmekle yetindiler. İşçiler Türk-İş genel merkezini işgal edelim dediler; fakat karar son anda değişti. İstanbul Türk-İş temsilciliği "ziyaret" edildi. Platform "tartışmak için düşünülmüştür". Yürütmenin kendisi somut öneriler götürmüyor. İşçiler konuşuyor ama öneriler sonuç bildirgesine yansımıyor. Konuşma özgürlüğü adı altında platform kendini geriye çekerek eylemden kaçıyor. Yapılan üç toplantıda da genel merkezlerine, Türk-İş yönetimine sarı sendikacısın, burjuva sendikacısın diyemeyen şube başkanlarının platformundan ne beklenirdi ki. Bol, bol "sermayeye" karşı mücadele lafı edipte, sermayenin içimizdeki ajanı Türk-İş yönetimine laf edemeyenlerden, ona tavsiyelerde bulunanlardan bir şey beklenemez. Onların cesaretini koltukları, kariyerleri maaşları kırmıştır. Onlar Türk-İş yönetimi ile uzlaşmaz bir çelişkiye düştükleri zaman ne yapacaklarını bilmiyorlar. Çünkü sendikacılıktan başka bir şey bilmiyorlar. Bu yüzden cesaretleri yok. Ama gene de bu şekilde Türk-İş'le birlik ilkesi korunmuş oluyor.

Gerçeğin bir yanlığı da "sendika merkezlerinin toplu sözleşme sürecinde işçileri satmasıyla sendikal muhalefetin yönü, İstanbul'a kendiliğinden yönelmiş" saptamasıdır. İstanbul platformu işçiler henüz satılmadan oluşturuldu. Haziran ayında. Satış ise Ağustos ayında oldu. Platformun kuruluş aşamasında henüz ülke çapında birlikte eylemler yoktu. Platform birlikte eylem arayışı

sonucu kuruldu denilebilir. Ama platformdaki şube yöneticileri dahi İstanbul'da birlikte eylemden kaçındılar; sadece eylem edebiyatı yaptılar. Nesnel olarak da 89-91 eylemlerine izin vermeme, taban eylemini engelleyip Ankara'dan gelecek eylem kararlarını bekletme görevi yaptılar. "Ankara'nın" ise ne yaptığı belli. İki eylemden sonra satmak.

Gerçek dergisi 28. sayısında İstanbul Sendika Şubeleri Platformlarının daha önceki yıllardaki icraatlarını anlatarak "zor koşullarda" bir araya geldiklerini, mücadele ettiklerini yazıyor. Platform çalışmaları acaba mücadele eden işçilerin koşullarından ne kadar daha zordur. Türk-İş bürokrasisine bağımlı bu şube başkanları için zor olan şey işçi sınıfının devrim mücadelesine inanma zorluğudur. Onlar daha önceki yıllarda platform toplantılarına katılma zahmetine bile katlanamamışlardır. Bugünkü platformdan önemli kararlar çıkmasını ve eyleme geçilmesini beklemek boşunadır. Sadece sendikacılar işçilerin Türk-İş'e olan öfkelerini biliyorlar ve biraz daha ciddiler. Ama platformu dağıtacak yollar da arıyorlar. Çünkü toplantılara katılan işçilerin kararlılığı ve siyasal bilinçli işçilerin çokluğu onları korkutmaya başladı. Türk-İş'i kurtarmak isterken kendileri tabanla yüz yüze geldiler. İşleri zor.

Son olarak eklenmesi gereken bir konuda şudur: Gerçek taraftarları "sonuç çıkarma" hırsı ile toplantının sonuna doğru beğenmediği konuşmacıları engellemişler ve hatta birisine kürsüde saldırmışlardır. Bu tam bir yavuz hırsızlıktır. İşçilerin kendi kaderini kendi ellerine alması, sendikal demokrasi gibi kavramların kendi grup çıkarları uğruna yok edilmesidir.

Not: Alıntılar Gerçek / sayı 29 sayfa 50-51'den alınmıştır.

KAMU EMEKÇİLERİ SESSİZLİĞİ YIRTTI

Kamu Emekçileri 15 Ekim 93'de, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Samsun, Zonguldak ve İstanbul'da viziteye çıktılar. O gün kamu emekçileri toplu olarak hastalandı.

İstanbul'da Anadolu ve Avrupa yakasından belli bölgelerde toplanan kamu emekçileri (Çapa ve Haydarpaşa Hastanesine) yürümeye başladılar.

Güvenlik güçlerinin yürütme kararına rağmen kamu emekçileri "baskılar bizi yıldıramaz", "yürüyüş hakkınız engellenemez" sloganlarıyla kararlılıklarını gösterdiler. Ve yürüyüş haklarını elde ettikten sonra yürüyüşe geçerek "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır", "Devlet Terörüne Son" diye haykırarak hastanelerin içine girerek buralarda topalandılar ve basın açıklamalarını okudular. İstanbul'da yaklaşık yedibin kamu emekçisinin katıldığı eylemlerde sloganlarla, zafer işaretleriyle çekilen halaylar, direnişin coşkusunu sağlık emekçilerine ve diğer izleyenlere de yaşattı.

MALİYE EMEKÇİLERİ BU KEZ SÖZLEŞME FESİHLERİ İÇİN SOKAKTAYDILAR!

Tüm Maliye-Sen'e üye 4, üye olmayan 3 kişinin sözleşmesi hiçbir gerekçe gösterilmeden feshedildi. İdari anlamda çeşitli girişimlerde bulunmalarına rağmen olumlu yanıt alamayan maliye emekçileri sokaklara taşta. 27 Ekim 93 tarihinde 300 maliye emekçisi İstanbul Defterdarlığı önünde pankartlarını açtılar. "Sözleşmeli Personel Yasasına Hayır", sloganları sonrası bir basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında şöyle deniliyordu: "Kamu çalışanları olarak nasıl ki sendikalarımıza kurarak sendika hakkımızı elde ettiyssek aynı şekilde grev hakkımızı da grev yaparak alacağımızı, aksi takdirde yapılan düzenlemelerin kamu çalışanları sendikalarını işsiz kılacakları halini getireceği hepimizce bilinmektedir. Çalışanlarımıza yönelik sözleşme fesihlerinin artması bizi bu konuda tavır almaya zorladı. 1989 yılından bu yana tehdit aşamasında kullanılan sözleşme fesihleri bugün artık fiili olarak hayata geçirilmektedir" denildi.

Maliye Emekçileri basın açıklamasından sonra "Sözleşme fesihlerine son", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" sloganlarından sonra "bundan sonra yanıtımız iş bırakarak olacaktır" diyerek kalemlerini yere attılar.

İSTANBUL TÜM MALİYE-SEN ŞUBELERİ

KAMU SENDİKALARI YASA TASLAĞINI TARTIŞTI

Tartışma 6 Kasım 1993 tarihinde üç sendikanın konferans salonunda geniş bir katılımı gerçekleştirildi. İlgili hayli büyüktü. Panelistler Rasim Öz (DİSK eski avukatı) Tonguç Çoban (Eğitimci), İsmail Sanoğlu (Eğitimci), Kamil Özalp (Avukat).

Panele başlamadan önce demokrasi mücadelesinde şehit düşmüş insanlar için saygı duruşunda bulunduktan sonra; Tüm Maliye Sen Genel Başkanı hazırlanmış oldukları yasa taslağını genel hatlarıyla okudu.

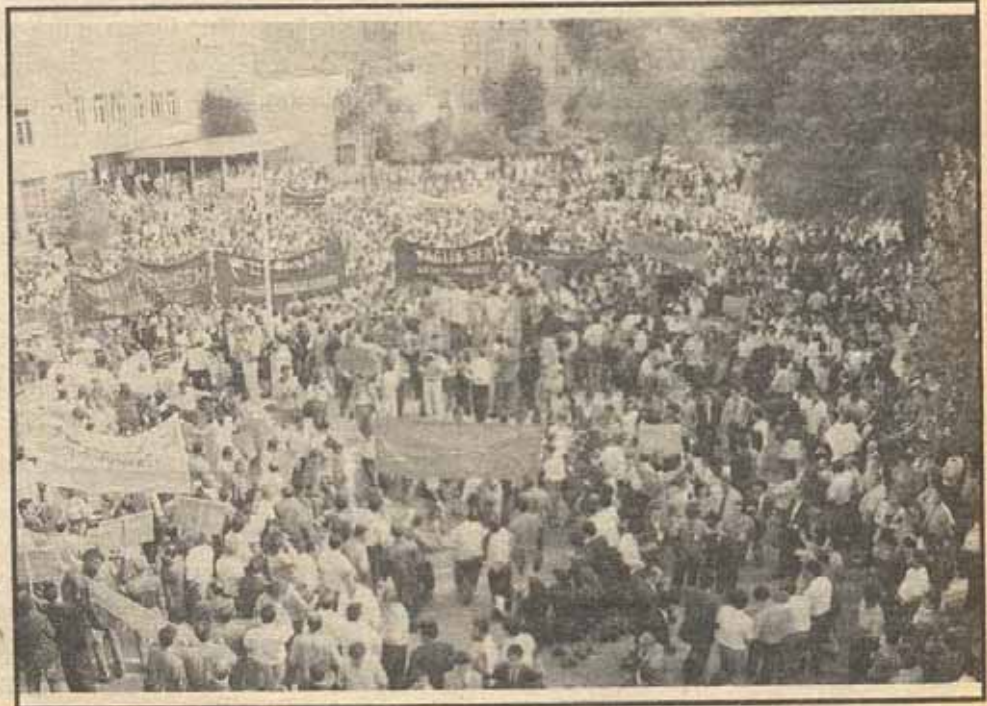
Hükümet tarafından hazırlandığı öne sürülen taslak üzerinde tek bir görüş hakimdi. Her yönüyle anti-demokratik olan bu taslak, çıkarılmak için çıkartılan bir yasa taslağı. Ve kamu emekçilerinin elini kolunu bağlayan, danışma bürolarından farkı kalmayan bir anlayış üzerinde şekillendiği ifade edildi.

Kamu emekçilerinin kaç yıllık mücadelesi bununla raflara kaldırıyordu. Ve gündemde olan Terörle Mücadele Yasasıyla, yapılacak eylemlerin önünü kapamak için bir kılıf hazırlandığı, ileri sürüldü. Kamu emekçilerinin dünyada olup biten herşeye duyarlı olması ve buna karşın topyekun emekçilerin mücadele birliğini pekiştirmenin gerektiği noktasında birleşildi.

EĞİTİM SEMİNERİ

Tüm Maliye Sen İst. 1 Nolu şubesi eğitim komisyonu eğitim programları çerçevesinde 30.10.1993 tarihinde Tüm Maliye-Sen genel merkez konferans salonunda yaklaşık 70 kişinin katılımıyla özelleştirme konulu bir seminer düzenlendi. Seminere konuşmacı olarak Tüm Maliye Sen genel başkanı İrfan Erdemoğlu, Gazeteci Şükran Ketenci, Eğit-Sen eğitim danışmanı Tonguç Çoban katıldılar. Konuşmacılar seminerin ilk turunda özelleştirmenin nedenleri üzerinde durdular. Özelleştirmenin nedenleri: Dünya genelinde emperyalizmin ve tekeli sermayenin 1930 ve 1970'lerdeki bunalımından sonra en ağır buhranını 1980'lerden başlayarak günümüzde sürdürmesine ve bu bunalımı aşma çabalarına bağlı olarak yürütüldüğünü öne sürdüler.

Batı kapitalizminin, sosyalist sistemin dünyada gösterdiği gelişmelere karşı denge unsuru olarak sosyal devlet uygulamalarını hayata geçirmesine yol açtığını ve reel sosyalizmin çözülmeye yüz tutmasıyla birlikte emperyalist sisteminde içinde bulunduğu ekonomik krizle birlikte bu politikaları terk etmesi için iyi bir fırsat yakaladığı, dünya pazarlarının yeniden paylaşımı ve sermayenin uluslararasılaşmasıyla birlikte ekonomik sistemin tek merkezden yönetilmesi için özelleştirme programının dünyaya; IMF ve Dünya Bankası tarafından dayatıldığı görüşü savunuldu.

SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN EYLEMLERİ YAYGINLAŞIYOR

Türkiye genelinde hükümete "uyarı" niteliğinde gelişen sağlık çalışanlarının eylemleri yaygınlaşıyor, süreklileşiyor. Tabipler Odası'nın, Tüm Sağlık Sen ve Genel Sağlık - İş sendikalarının birlikte organize ettikleri eylemlilik İzmir'de de sürdürüldü. Uzun zamana yayılmış eylem takvimleriyle sonuç alınca kadar sürdüreceklerini bildirdikleri mücadelelerinin ilk kısmı olan "İş bırakma"lar İzmir'de başlangıç için iyi bir katılımı hayatı geçti. Özellikle halkın desteği, sağlık çalışanlarıyla birliği önemli gelişmelerden biriydi.

İzmir'de katılıma ilişkin gözlediğimiz ve Türkiye'nin diğer taraflarında da gerçekleştiğini öğrendiğimiz bir konu da eylemliliklere tabiplerin ilgisizliği idi. Esas itibarıyla Tabipler Odası'nın önderlik ettiği ve başlattığı eylem esas gücüne ve sürekliliğine sendikaların özellikle Tüm Sağlık Sen'in katılımı ve çalışmasıyla kavuşmuştur.

Tabipler Odası'nın talepleri sadece hekimlerle sınırlı kalan, diğer sağlık çalışanlarını bile kapsamayan ekonomik iyileştirmeler ve özlük hakları idi. "Ayıp olmasın" diye sıraladıkları bir takım demokratik nitelikte talepler ise görüntüden öte bir şey ifade etmiyordu. Nitekim eylemlilikler içerisinde de bu geriliğini, ciddiyetsizliğini gösterdi.

Tabipler Odası'na destek mahiyetinde katıldıkları eylemin yükünü bilinçli sağlık emekçileri sırtlamışlardır. Hastanelerdeki sorunları toplumdaki ve tekeli kapitalist düzenden ayrı olarak görmeyen, mücadelesini bu doğrultuda veren, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı, ücretsiz, eşit, kaliteli sağlık hizmeti talepleriyle yola çıkan sağlık emekçileri bu alandaki mücadeleyi başarıya götürecektir.

Eylemliliklerin göz önüne serdiği diğer bir konu ise Genel Sağlık - İş'in yanlış tutumudur. Eylemliliklerde geriye çekici, bütünlüğü bozucu bir tavır sergileyen Genel Sağlık - İş sağlık emekçilerinin mücadelesine zarar vermektedir. Sağlık emekçileri bugün haklarını alabilmeleri için ister bilinçli ister bilinçsiz devlet ile kavga etmişlerdir. Genel Sağlık İş suçladığı eylem biçimlerini bu gün kendisi yapmak durumunda kalmıştır. Türkiye topraklarında bir gerçeklik vardır. Emperyalizmin işbirlikçi tekellerinin hakim olduğu bir devlet yönetiminde hak verilmez, alınır. Hele ki bu devlet tüm yasa ve kurumlarıyla zora dayalı bir şekilde ayakta duruyorsa "hak" dışı dış mücadeleyle alınabilir. Bu konudaki yönelimiyle sağlık çalışanlarının mücadelesini belli bir yere kadar getiren T.S.S. haklı olarak genişlemiş ve sağlık emekçilerinin güvenini kazanmıştır. Tabanını tutmakta zorlanan Genel Sağlık İş ise "terörist", PKK'li suçlamalarıyla Tüm Sağlık Sen'in prestijini kırmaya çalışmaktadır. Bugün hakkını arayan onun için mücadele eden herkes TC devleti gözünde "terörist"tir. 657'ye tabi olanların sendika kurması yasaktır, ama kuruldu, grev yapması yasaktır ama iş bırakmalar yapıldı, izinsiz gösteriler, mitingler yapıldı, bildiriler dağıtıldı. Bunların hepsi devlet için "yasadışı"dır. Devlet, egemen burjuva sınıfın örgütlülüğüdür. Çıkarına dokunan her şey onun yasalarına aykırıdır. Ama bu tip eylemlilikler bizim için meşrudur. Biz kendi meşruluğumuzu, yasallığımızı sınıf çıkarlarımızdan ve haklılığımızdan alırız. Genel Sağlık İş'de örgütlü bulunan sağlık emekçileri haklarını ancak böyle bir mücadele ve anlayışla elde edebilirler. Genel Sağlık İş'in sorgulaması, doğru sendikal anlayışın ve sendikal birliğin sağlanması gerekmektedir.

Sağlık çalışanları işyerlerinde çoğunlukla emekçi ve yoksul halkla yüz yüze gelmektedir. Eylemlilikleri içerisinde kurdukları ilişkiler olumludur. Taleplerinin önemli bir kısmı halkın istekleri ve çıkarları yönündedir. Toplumun ezici bir kısmında sağlık hizmetinde yaşadığı sorunlar ciddi boyutlardadır. Sağlık emekçileri eylemliliklerini daha fazla kesime duyurmalı ve onları da aktif eylemlilik içine çekmelidir. Bu sağlık çalışanlarının mücadelesine çok büyük destek ve güç katacaktır.

Devrimci Emek İZMİR

İZMİR'DE MİTING

Devrimci Emek/İZMİR:

"Faşizmin Ekonomik ve Siyasal Baskılarına Karşı Birlik Mitingi" adıyla, İzmir'de oluşturulan, çeşitli kamu sendikalarının, işçi sendikalarının, meslek örgütlerinin ve diğer demokratik kitle örgütlerinin katıldığı Faşizme Karşı Birlik Platformu'nun düzenlediği miting etkisiz geçti. Emniyet ve valiliğin ilk başvuruyu reddetmeleri üzerine yapılan ikinci başvuruda onların gösterdiği Gazimür Meydanında yapılan mitinge katılım azdı. Var olanlarda kuşatma atındaydı. Platformun Sivas katliamı sonrasındaki kuruluş bütünlüğünü koruyamadı. Tabanlarından kopuk yöneticilerin bir araya gelip oluşturduğu, ayakları yere basmayan platform tabiatıyla zayıfladı, sağlıksızlaştı ve dağılma noktasına geldi. Böylesine bir örgütsüzlüğün örgütlediği miting, ne platformun kendi tabanına mâl oldu ne de çalışması diğer halk kesimlerini kapsayabildi. Şu haliyle sadece adı olan platform sadece yapmış olmak için yapılan bir miting düzenlemiş oldu.

Bir grup Devrimci Emek okurununda attıkları "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar Her Şey Emegın Olacak!...", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla ve açtıkları Devrimci Emek pankartıyla katıldıkları mitingde herhangi bir olay çıkmadı.

YAZIK AMA GERÇEK

Satırlarına kendimi anlatarak başlamak istiyorum. Ben sağlık işlerinde 300 yataklı diye bilinen bir hastanede çalışıyorum. Tüm Sağlık Sen üyesiyim. 657'ye 48. devlet memurları yasasına bağlı, iki çocuk sahibi bir babayım. Yazım size bir yakınına mektup olarak yazılmış gibi gelebilir. Evet, ben mektup yazıyorum, sesleniyorum tüm proletaryaya. Ben şu an ki konumumun zorluğunu suçunu genelde emekçi sınıfta bulduğumuz için geçmişte yapılan hataların tekrarlanmaması için sesleniyorum. Siz dışarıdan bakmakla yetinen, siz bana dokunmayan bin yaşasın diyen asıl emeği baltalayan sizlersiniz. Sizler kendi yağımızla kendimiz kavruluruz kimseye zararımız olmaz diyenler asıl darbeyi gelecekteki çocuğunuza vurduğunuz gibi günümüzde gerçekten emeğin yüceliğini savunanlara vuruyorsunuz. Sizler acı gerçeği görmekten kaçıyor kardeşi kardeşe düşman eden emperyalizmle savaşmaktan kaçılıyorsunuz, şu güne kadar Osmanlı torunu deyip sırtımızı sıvazlayanlar elimizdeki işimizi, soframızdaki aşımızı alıyorlar. Sizler bunları görmekten bile acizsiniz. Ben belki de ağır bir dille eleştiriyorum. Ama haklıyım. Satılan ekmek benim, bulduğum toprak benim, solduğum hava benim, ben bir kamu çalışanıyım.

İzmir'den Devrimci Emek Okuru Bir Sağlık Emekçisi

BEN BİR EMEKÇİYİM

Geçmişte bizden önceki emekçi insanları protesto ediyorum. Osmanlı devrinden bu yana emek kendisini çok ucuza satmış. Bu gün 21. yüzyılda ben bunun ceremesini çekiyorum. Ben şuna inanıyorum belki biraz ateşli bir yazı ama şu anda hissettiklerim benim bu şekilde davranmamı gerektiriyor. Kısacası ben din, dil, ırk, mezhep, kara ya da beyaz olması fark etmez diğer saygı duyduğum emeğinin değerinin yüce olduğunu bilen ve karşılığının maddiyatla kesinlikle ödenmeyeceğini avazı çıktığı kadar haykıran, burjuvazinin kendisini kullanmasına karşı çıkan tüm emekçiler gibi gurur duyuyorum. Bir gerçektir ki biz köşeye sinmiş, çaresiz ve aciz bir insan değiliz. Bununla da gurur duyuyorum. Bulduğumuz ortamın burjuvazinin isteğini yerine getirmeyeceğini kanıtlamak için tüm devrimci proleterlere sesleniyorum. Sizler sanmayın ki yalnızsınız, hayır değilsiniz sizler toplumun kendini göstermekten çekinen düşüncelerini duygularını içine gömen belki şu an destek vermeyen fakat kendilerinden utanarak özenle bakan kesiminde bile çok yücesiniz. Siz düşüncenin, insanın, yaşamın güzelliğini savunan her proleter kendisinin yeri geldiğinde burjuvaziye çok şeyler gösterebileceğini kanıtlayan sizler kesinlikle yalnız olamazsınız emek sizlerin sayesinde yücelecek, kurtulacaktır.

İzmir'den Bir Devrimci Emek Okuru

ÖĞRENCİLER, DEVLET YETKİLİLERİNİN UYKULARINI KAÇIRMAYA DEVAM EDİYOR.

1917 Ekim devriminden önce, dergiler kapatılarak yasadışı zemine geçmeye zorlanıyor, işçi ve öğrenci hareketlilikleri polis ve asker gücü ile bastırılıyordu. İnsanlar öldürülüyor ya da bir daha bulunamıyordu. Aynı şekilde bundan 30 sene önce emperyalizmin kokuşmuşluğunu yaşayan içinde Küba'nın da bulunduğu bazı Latin Amerika ülkelerinde yükselen halk muhalefeti her zaman çaresizliğin en bariz örneği olan yöntemle yani; kanla bastırılıyordu. Bu baskı, yıldırma politikalarında kuşkusuz en fazla paylardan birisini toplumun ilerici kesimini oluşturan politik öğrenciler alıyordu. Bu yıldırma hareketi sonunda onlarca belki yüzlerce ana çocuklarını aradı fakat çocuklarından geriye ya bilinmeyen kişilerce gönderilen tehdit mektupları ya da çocuklarının vücutlarının birer parçası kaldı. Ve acıları ve onların militan ruhları ve de hiç bitmeyecek inançları umutları. Bedenleri kendilerince yok ettiler ama UMUDU ASLA.

Ülkelerimizde de böyle bir zaman dilimi içerisinde yükselen halk muhalefeti sonucu olgunlaşan devrimci durum artık yoğun bakımda yaşayan yıkılmaya yüz tutmuş düzenin yaşam süresini biraz daha uzatmak için giderek artan polis ve asker takfiyesi ile çaresizliğin sonucu olarak kan, şiddet ve zulüm ile bastırılmaya çalışılıyor.

Genelde devrimci demokrat tüm insanlar, özelde toplumun ilerici kesiminin bir kısmını oluşturan öğrencilere uygulanan baskı ve zulüm giderek artıyor ve hergün insanlarımız öldürülmeye devam ediyor.

Artık burjuvazi futursuzca saldırıyor. Öğrenciler kendi okullarında 3. kattan atılıp katledilebiliyor. Okullarından alınıp işkenceye giriyor gözaltında kaybediliyor yada ölümle tehdit edilerek okullarına girmeleri engelleniyor. Gerek İçişleri bakanı gerekse devletin diğer organları öğrencileri potansiyel suçlu olarak görüp canlı hedef olarak gösterebiliyor. Dün Seherler okullarında, Uğurlar, Şengüller evlerinde, Birtanlar işkencehanelerde katledildi Ayhanlar gözaltında kaybedildi. Kürdistan'da hergün öğrenciler öldürülüyor. Bizler hergün gözaltına alınıyor, işkencelere giriyor, ölümleri hergün yaşıyoruz. Bilimsel! üniversitelerimiz polis işgali altında.

ÖĞRENCİLER

DEVLET TERÖRÜ İLE KARŞI KARŞIYA.

Ve okullarımız açıldı;

Evet bilimsellikten uzak, çağdışı, apolitikleştirilmiş,

körükörüne bağlı, ezik insan tipini geliştirmek için eğitim veren okullarımız açıldı. Hemde ne açılışlarla. Pek sayın! devlet büyüklerimizin boş vakitlerine uygun olarak, üniversitelerin konferans salonlarında siyasetçilere, tarafsız! bilim adamlarına ve tabiki polislere açık kokteyllerle açıldı. Üniversitenin en önemli unsuruna yani öğrencilere kapalı olarak.

Açılışların hemen arkasından da 12 Eylül faşist diktatörlüğünün, insanları daha fazla sindirmek için oluşturduğu anayasasını 8. maddesi, yani öğrencilerin politikaya girmesini yasaklayan maddenin her okul döneminde olduğu gibi, uygulanacağını gerekirse bunu tam olarak uygulamak için daha sert biçimde ek önlemler alınacağına ilişkin demeçler verilmeye başlandı. İşte bununla ilgili yapılan ilk açıklamalarından birisi;

"İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve Valisi Hayri Kozakçıoğlu yaptıkları açıklamalarda; geçen öğretim dönemi içerisinde 3 – 5 terörist nitelikte öğrencinin okullarda hiçte hoş olmayan biçimlerde eylemler yapıp toplumun huzurunu bozdukları saptanmıştır. Bu yüzden okul idareleri ve üniversite rektörlükleri ile iş birliği yapıp gerekirse tüm okulların önünde karakol kurarak bu tür olaylara izin vermeyeceğiz. Terörist nitelikte öğrencileri okullarda barındırmayacağız. Okul idareleri ile işbirliği yapıp gizli iş çevirenleri tesbit edeceğiz" dediler.

Evet artık öğrencilerin okuldan atılan arkadaşları için, yada okuldaki gerici faşist eğitime, polis idare işbirliğine son verilmesi, öğrencilerin özlük hakları için yaptıkları eylemlerinin anayasasının 8. maddesine dayanarak gerekirse sert yöntemler kullanılarak bastırılacağı söyleniyor.

8. maddeye dayanarak ha! Acaba bu kuş beyinli hâlâ anlamadılar mı bizim okullarımızda yaptığımız politik çalışmalar anayasaya yada anayasasının herhangi bir maddesine karşı değil, anayasasının kaynağı olan ve onu oluşturan devlete karşıdır. Bu yüzden onların anayasaları bizi bağlamaz. Ayrıca şu konuyuda belirtmek isterim ki; yapılan katliamlar yada yolsuzluklar gözönüne alındığında kendi anayasalarını ve kanunlarını kimin çiğnediği bariz bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Burada valinin ve emniyet müdürünün açıklamalarında işaret edeceğimiz en önemli nokta şudur; öncelikle şu soruları sormamız gerekiyor. Eğer biz söyledikleri gibi sadece 3 – 5 tane öğrenciysek niçin bu kadar açıklama, okullara yapılan bu kadar yığınak niye, soruyoruz size 3 – 5 öğrenci sizi niye bu kadar çok korkutu-

yor. Cevabı biz verelim bu açıklamalarınız her fırsatta reddettiğiniz halk muhalefetine ve dolayısıyla devrimci durumun olgunlaştığını gösteriyor. Ve siz bu koşullar için de 3 – 5 kişi dediğiniz önder nitelikte insanların yığınları harekete geçirerek kangren olmuş bacağı kesmek misali sizi ortadan kaldıracığını biliyorsunuz ayrıca bu konuda sizin tehditkar açıklamalarınız üzerinde birkaç noktaya değinmek istiyorum;

Birincisi bu açıklamalar asıl teröristin kim olduğunu ve toplumun huzurunu kimin bozduğunu bariz bir şekilde ortaya koyuyor zaten yıkılmışlığınızın göstergesi olan ve gitgide artan katliamlarda bunu yeterince ortaya koymakta.

İkincisi bizler gizli kapaklı işler çeviren insanlar değiliz. Gizli kapaklı işleri mesela gözaltında kaybetmeleri kimin yaptığı belli ve bu işleride ancak korkaklar yapar ve biz korkmuyoruz.

Bizler ezenlere ve onların sizin gibi uşaklarına karşı ezilenlerin yanında devrimci insanlar olarak ölümleri göğüsledik. Bizim arkamızda Denizler var, 1 Mayıs 1977'de katledilenler var ve bizim arkamızda 13 Mart savaşıyla ile Yaşar Bulut yoldaşımız var. Ve tüm dünya devrim savaşçıları var. Önümüzde ise leninizmin yüce ideolojisi. Sizin arkanızdaysa kokuşmuş yıkılmaya yüz tutmuş yapı yani devlet var. Ve biz size şunu söylüyoruz: Biz bu DEVLETİ YIKACAĞIZ!

Aslında şu son kelimeler bile sizin korkularınızın sebebini açıklıyor. Evet korkmakta çok haklısınız şu anda ne tedbir alırsanız alın almakta olduğunuz tedbirler sizi düştüğünüz çirkeften kurtaramayacak ve yaptıklarınızın hesabı sorulacak.

Ya önder konumunda devrimci insanlar olarak bizim üzerimize düşenler neler olmalı. Öncelikle çok özverili bir çalışma bizleri bekliyor. Yığınları harekete geçirmek için ideolojimizi yaymalı, insanları örgütlü mücadelenin içine çekmeli bunun içinde teori ve pratiğimizi artan şekilde yetkinleştirmeliyiz. Anfilerde bağırmalı, proletarya ile dayanışma içinde alanlarda sloganlarımızı haykırmalıyız. Devrimci durumun şartlarını kullanarak örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. Biz şunu söylüyoruz; ülkelerimizde işçi öğrenci ve memurların mücadele birliği sürdükçe Leninist Gerillalar savaşıkça sosyalizm ve devrim yolunda yürüyüşümüz daha hızlı bir şekilde sürecek ve hergün bir adım daha ilerleyeceğiz. Ve sizler sevgili halkımız biz LENİNİST'lere güvenin. Çünkü bu devleti yıkıp sosyalizmi kuracağız.

**YAŞASIN İŞÇİ VE ÖĞRENCİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!**

İstanbul Üniversitesi DÖB

EKB BASIN AÇIKLAMASI

**EKB MERKEZİ ÖRGÜTLENME KOMİSYONU,
TÜM EZİLEN KADINLARI
"94 8 MARTINDA BİRLİĞE,
DAYANIŞMAYA, MÜCADELEYE" ÇAĞIRDI.**

"Cinsel, ulusal, sınıfsal baskıya karşı, kadınlar, uyanın, harekete geçin savaşın" şiarıyla tüm ezilen kadınların mücadele birliğini hedefleyen EKB'nin örgütlenme komisyonu 20.11.1993 tarihinde yaptığı basın açıklamasıyla 13-14 Kasım'da yapılan iller toplantısında aldıkları eylem kararları ve önlerine koydukları hedefleri basına kamuoyuna açıkladılar.

Açıklamada tüm şiddetiyle uygulanan topyekün savaşa karşı kadınlar cephesinden karşı koyuşun biçimi olarak bu günden 94 8 Martına kadar sürecek etkinlikler zincirinin başlatıldığı bildirildi. Ve saptanan 16 pilot ilde 8 Mart haftasında kitlesel bir gece ve kitlesel mitinglerle, ezilen kadınların güçlü, birleşik seslerinin kadının bulunduğu her alanda yankılanmasının hedeflendiği belirtildi.

EKB, bu çalışmaların başlangıç tarihi olarak Uluslar Arası Cinsel Şiddete Karşı Dayanışma Günü 25 Kasımı seçti. "Cinsel sömürü, taciz ve şiddetin kadın için tarihi, sınırları, biçimi, sonuçları, ataerkil yönelişler ve onun kaynağı ekonomik sistemin teşhiri, sonuçları: Bu alanda verilmesi gereken mücadelenin niteliği ve taleplerinin anlatılacağı etkinlikler zincirinde Ocak sonuna kadar kadının meta gibi görülmesinin, uğradığı cinsel, ulusal baskının, şiddetin kaynağında ki sınıfsal baskının ve sömürünün teşhiri ve bu alanda mücadelenin bir aracı olarak EKB'nin ne olup ne olmadığının anlatıldığı etkinlikler yapılacaktır.

Ocak sonunda ise EKB kültür komisyonunun katkılarıyla emekçi kadınların kendi ürünlerini sergilediği (Folklor, Koro, Tiyatro) bir şenlik düzenlenecek.

EKB örgütlenme komisyonu açıklamasının sonunda ise ezilen tüm emekçi kadın katmanlarının bu etkinlik ve çalışmalara çağrılı olduğunu bildirdi ve "94 8 Martı tüm ezilen kadınların birliğinin ve dayanışmasının, mücadelesinin toplandığı EKB'yi güçlendirmenin ve kitleselleştirmenin atılımı olsun" denildi.

İKİTELLİ'DE BIÇAK KEMİĞE DAYANDI

Köyünden kasabasından elinde kalan son toprak parçasını da satarak, işsiz kalan bir çok emekçi, çocuklarına eğitim sağlayabilmek, sağlık hizmetlerinden yararlanabilmek ve karınlarını doyurabilmek için İstanbul'a ve diğer büyük şehirlere göç ediyorlar. Yada Kürdistan'daki gibi evleri bombalanıp malları yağmalanarak, çocukları kurşunlanarak zorla göç ettirilmeye çalışılıyorlar. Fakat büyük şehirlerde kocaman apartmanların, lüks villaların gölgesine yaptıkları küçük küçük derme çatma gecekondularında büyük umutlarını fabrika atıkları ve lağımların oluşturduğu çöplerin ve derelerin akıntısına bırakıyorlar. Her gün sekiz on saat çalışıp aldıkları azıcık ücretlerinden kesilen milyonlarca liralık vergiler onlara yol-su-elektrik olarak geri dönmüyor. Çocukları aç kalıyor, hastalanıyor. Küçük yaşlarda çalışmak zorunda kalıp eğitim göremiyor. Eşleri de çalışıyor, fakat yine de geçinmeye, yaşamaya yetmiyor. Aile içinde geçimsizlik başlıyor, tabii bu topluma da yansıyor. Büyük şehirlerde ancak kendileri gibi emekçilerin yaşadığı gecekondularında yaşıyor ve burnu büyük, aç gözlü, paradan başka bir şey düşünmeyen burjuvalarca alabildiğine sömürülüp, eziliyorlar, insani değerleri hiç bir şeye sayılmayıp değersizleştiriliyorlar, horlanıp alay ediliyorlar. Kan emici burjuvaların kendi cennetlerinde lüks içinde yaşabilmeleri için, emekçilerin çalışıp sömürülmeleri, vergi vermeleri yetmiyor, yaşamlarını zar

zor sürdürebildikleri içinde barındıkları gecekondularına göz dikiliyor. "Çarpık kentleşmeyi düzeltmek, doğanın bozulmasını önlemek" adı altında işbirlikçi tekelciler, yabancı sermayeye fabrikalar kurmak, villalar yapmak için gecekondularını başlarına yıkılıyor. Tüm ezilmişlik ve sömürülmüşlüğe karşı bir de sokağa atılıp yaşama hakları gasp ediliyor.

İşte bu ortak sorunların yaşandığı her yeri buram buram alın teri ve emekçi insan kokan gecekondularından birisi de İkitelli. İkitelli bölgesindeki halk da çöplerin, lağımların ve pis derelerin içinde yaşıyor yıllardır. Bir çok çocuk da dereden hastalık kapmıştı. Hatta Kirpilik bölgesinde bir kaç ay evvel gece kondularını başlarına yıkılmıştı. Gününün çoğunu evinde bu pisliklerin içinde geçiren, çocuklarının her gün hastalandığını gören kadınlar artık buna dur demenin vaktini geldiğini, küçük sorunlardan başlayıp mücadele etmek gerektiğini anlıyorlar ve İkitelli Ekin Sanat Derneği'nde kadın komisyonunda bir araya gelip bir imza kampanyası başlatıyorlar. Kadın Komisyonunun önerisiyle bütün dernek imza kampanyasına katıldı. Her gün ev ev dolaşarak insanlarla konuşarak 5000 tane imza topladık. İki haftalık çalışmadan sonra İkitelli Ekin Sanat Derneğinde emekçi halk bu ortak sorunu konuşmak üzere bir araya geldi. Bu toplantıya muhtarlar da (2 tane) davetli olmasına rağmen hiç biri katılmadı. Bin bir vaatle bizleri kandıra-

rak muhtarlığa gelen görevi halkın sorunlarıyla ilgilenmek olan muhtarlar toplantılara gelmeyerek gerçek yüzlerini bir kez daha gösterdiler.

Bu soruna duyarlı, oraya toplanan insanlar bizim gibi emekçilerdi ve bizlerden başka bu sorunu halledebilecek kimse yoktu. Tek çare bizlerdik bunu anladık. 31 Ekim'de yani 3. hafta derenin başladığı yerden elimizde "insanca yaşamak istiyoruz" pankartımızla, çocukların yaptığı resimlerle, rüşvetçilere seslenen "Rüşvet yiyenler birazda çöp yiyip İkitelli deresinin suyundan içiniz. Afiyet olsun", kapitalistlere seslenen " Kapitalist sistem dereden daha pis kokuyor". Burjuva partilerine ve devlete seslenen öfkeli dövizlerimizle, sloganlarımızla yürüyüşümüze başladık. Yarım saat boyunca İkitelli deresi kenarındaki bütün sokakları dolaştık, halkımızı saflara davet ettik ve neredeyse 200'ü aşkın insan olduk. Yürüyüşümüzü bitirip, topladığımız imzaları basına göstereceğimiz ve basın açıklamamızı yapacağımız derenin sonuna az bir mesafe kalmışken tamda Milli Gençlik Vakfı'nın önünde jandarmalar önümüzü kesti. Jandarma uzman çavuşu şikâyet telefonu aldığını çevrenin rahatsız olduğunu dağılmamızı söyledi. Bu arada örümcek kafalı, sakallı bir yaşlı faşist Milli Gençlik Vakfı'ndan çıkıp hemen safını jandarmadan yana aldı ve ne haddineyse bize dağılmamızı söyleyip durdu. Emekçi halkımız bir kez daha faşist yuvası Milli Gençlik Vakfı'nın

yüzünü jandarma yanında açıkça gördü. Aramızdaki yaşlı amcalar, teyzeler "askerde bizimde oğlumuz var sizinle yüz yüze gelmek istemiyoruz" diyorlardı. Ama oğullarını gönderdikleri asker ocağını karşılarında görünce asker ocağının halkı değil o zenginleri, iki yüzlülük devlet adamlarını koruduğunu anladılar. Devlet en temel hak olan yaşama hakkımızı bizi burarlarda sağlıksız koşullarda gerekirse evsiz bırakarak gasp ediyor, karşı durduğumuzda canımızı almak için askerini polisini karşımıza dikiyor. Bu arada bizi teröristlikle suçluyor. Evet, teröristlik hakkımızı

aramaksa bizde teröristiz diyorlardı orada. Her gün onlarca insanı gözaltında kaybeden evde sokakta infaz eden, Kürdistan'da şehirleri bombalayan faşist devlette hakkını arayan bu uğurda ölen insanlar teröristse bizde teröristiz.

Jandarma erleri basın açıklamamızı okumaya bile fırsat vermeden ellerinde yaptıkları resimleri taşıyan çocuklardan korkarak bizlere saldırdı. Arkadaşlarımızı almaya kalktı. Ama kimseyi vermedik. Bizler imzalarımızı belediye başkanına götürme ve dere sorununu çözüncüye kadar mücadele kararı alarak dağıldık.

İkitelli'deki dere sorunu, sorunlarımızdan yalnızca bir tanesi ve bizler tüm sorunlarımızın kaynağının tekeli kapitalist sistem olduğunu biliyoruz. Dolayısıyla sorunlarımızın gerçek ve kalıcı çözümünün ancak tekeli kapitalist sistemin devrim yoluyla yıkılıp, yerine sosyalist bir düzen kurmak olduğunu da biliyoruz. Mücadelemizi tüm alanlarda en küçük sorunlardan bile hareketle sisteme karşı mücadeleye hizmet edecek şekilde sürdüreceğiz.

**İkitelli Ekin Sanat Derneği'nden
Genç Bir Emekçi**

GENÇ EKİN FAŞİST BURJUVA BASINI YAKTI

30 Ekim Cumartesi günü Genç Ekin Sanat Merkezi, İkitelli Ekin Sanat Derneği ve Emekçi Kadınlar Derneği Özgür Gündem Gazetesinin Kadırgadaki merkezinin önünde bir basın açıklaması yaptılar.

Burjuva basının Kürdistan'dan atılmasını desteklediğini belirtirken, burjuva basını protesto etmek için de, Sabah, Hürriyet, Milliyet ve Cumhuriyet gazetelerini yaktılar.

Yaptıkları açıklamada "Kürdistan'da burjuva

basına karşı gösterilen tavır doğrudur. Bu daha önce de leninistlerin söylediği ve uyguladığı bir tavidir. Bunun Türkiye genelinde de yaygınlaşması gerekmektedir" dediler.

Ayrıca aynı anda Lice katliamını da protesto ettiler ve "Lice katliamının sorumlusu faşist devlettir" diye slogan attılar. "Devletin son dönemde arttırdığı topyekün savaş karşısında, topyekün mücadele edilmelidir" diyerek halklarımızın nihai kurtuluşunun mücadele birliği ile sağlanacağını vurguladılar.

DEVİRİMCİ EMEK KAPATILAMAZ ÖZGÜR BASIN SUSTURULAMAZ

Devrimin sıcak soluğunu ensesinde hisseden burjuvazi "çözümü" en küçük muhalefetin üzerine bile kanla, baskı ve zulümle yürümekte görüyor. Bu kapsamda MGK'nın son kararlarıyla birlikte tüm emekçi kesimlerin üzerine katliamlarla yürünüyor, yine emekçi halkların sesi, soluğu haykırışı olan sosyalist basında bu saldırılara maruz kalıyor. Kapatmalar, para cezaları, tutuklamalar, gözaltında kayıplarla muhalif basının üzerine yürüyen tekelci burjuva şunu bilmelidir; yapılan tüm baskı ve katliamların hesabı sorulacak ve mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilecek. Bizde bu bilinçle faşist TC devletinin baskılarını kınamak, sosyalist basına karşı yapılan saldırıları kamu oyuna duyurmak için Esenler'de bir eylemde bulunduk. "Sosyalist Basın Susturulamaz", "Devrimci Emek Okurları" yazılı bir pankart astık ve "Devrimci Emek Kapatılmaz", "Özgür Basın Susturulamaz" sloganlarını attıktan sonra dağıldık. Eylemlerimiz burjuvazinin baskıları, sömürü ve zulmü sürdükçe kısacası burjuvazinin iktidarı sürdükçe devam edecektir.

Esenler'den Devrimci Emek Okurları

MERHABA YOLDAŞLAR

Öncelikle bu mektuba başlamadan önce, Devrim adına yazdığınız bu cesur yazılar için sizi kutlamak istiyorum. İsterseniz kendimi tanıtayım. Lise mezunu K. Kürdistanlı bir emekçiyim.

Şimdi benim size söylemek istediklerimi, nasıl kalem alacağımı bilemiyorum. Onun içindir ki, kaba gelebilecek sözlerimi affetmenizi diliyorum. Ben Lise yıllarımdan beri sosyalist düşünceyi benimsemiş bulunmaktayım. Derginizi ve sizin yazılarınızı, 19. sayıdan itibaren takip etmeye başladım. Fakat bildiğiniz gibi, ilimiz olan Van'da burjuva düzen öyle bir gelişmekteki maalesef, sosyalistlerle, devrimci mücadeleyle tanışma fırsatını bulamadan.

Devrime artık okur olarak değil daha aktif bir şekilde katkıda bulunmak istiyorum. Ve sizden istediğim bu şekilde girişimde bulunmanızdır.

Van'ın devrimci gençleri olarak tek eksikliğimiz, örgütlenme çalışması yapamamaktır. Bizim demokratik kitle örgütlerinin! maalesef yöneticileri bile devletin karakol başta olmak üzere, hiçbir ihalesini kaptırmıyor. Acaba biz, gençler bunlara mı teslim edildik. Van'da önce yurtsever insan, TC'nin ve onun maşası olan örgütleri tarafından susturulmaktadır. Sizden bir yurtsever, devrime inanmış insan olarak, âcil yardım istiyor ve bize sahip çıkılmasını bekliyorum.

DEVİRİMİ SOSYALİST İNSANLA KAZANACAĞIZ

VAN'dan Bir Devrimci Emek Okuru

Sevgili okurumuz;

Sizden ilinizdeki gelişmeleri bize yazmaya devam etmenizi istiyoruz, bu sayede düşünce alış verişini sürdürebiliriz.

Dostlukla Devrimci Emek

MERHABA!

Ben İbrahim Turhan Lisesinden Devrimci Emek okuruyum.

Faşizm her türlü baskı ve saldırılarına karşın adeta sarp kayaların içinde sudan, güneşten, barıştan yoksun, dosta umut, düşmana inat gelişip filiz veren bir gül gibi açılıp mücadelenizde başarıya ulaşmanızı diliyorum.

Tüm zorlukların üstesinden geleceğinize okuyucularımızın ihtiyaç duyduğu konuları aydınlatacağınıza inanıyorum. Bu onurlu mücadelede Devrimci Emek çalışanlarına başarılar ve en içten saygılarımı ve sevgilerimi sunuyorum.

Devrimci Emek Kapatılmaz!

Esenler'den DÖB'lü Bir Öğrenci

Ben İbrahim Turhan Lisesi'nden bir Devrimci Emek okuruyum. Yaşanan yoğun baskılardan ve tehditlerden biz liselerde nasibimizi almaktayız. Artık liselilerin, işçilerin ve sömürülen herkesin yavaş yavaş uyanma korkusu faşist devleti daha da azgınlıştırmış ve baskıları daha çok yoğunlaştırmıştır.

Faşist TC'nin ve burjuvanın kapatmak istediği Devrimci Emeği sonuna kadar savunuyor ve mücadelesinde başarılar diliyorum.

Esenler'den DÖB'lü Bir Öğrenci

Bir Devrimci Emek okuru olarak burjuvazinin derginizi kapatmaya çalışmasını şiddetle kınıyorum. Devrimci Emek Dergisi'nin verdiği mücadeleyi sonuna kadar destekliyorum.

Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Mücadele Birliği!

Esenler'den Bir Devrimci Emek Okuru

LENİNİST GERİLLA AGİT YOLDAŞ ANKARA CEZAEVİNDE ANILDI

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da emek ve sermaye cephesinde saf tutmuş toplumun çeşilli kesimleri arasında boyutlanan iç — savaş ve bu iç — savaşı bizzat başlatan faşist TC devletinin "ZOR"u karşısında "DEVİRİMCİ ZOR" u, İç — savaş koşullarında, işçi sınıfının ve emekçi yığınların politik mücadele taktiği olarak örgütleyen ve uygulayan LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ 27 Ağustos günü, devrimci bir eylem sonunda faşist katil sürüleriyle, yoldaşıyla birlikte girdiği silahlı çatışma sonucu KOMÜNİST İŞÇİ, LENİNİST GERİLLA AGİT YOLDAŞ (Yaşar Bulut) ölümsüzleşirken, devrim yolunu kızıl kanlarıyla da sulamış oldu.

Biz, Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde bulunan TKEP/L tutsakları olarak devrim ve sosyalizm yolunda düşen ilk LENİNİST GERİLLA AGİT yoldaşımızı bir anma eylemiyle, bırakmış olduğu kızıl bayrağı devralarak, mücadelesini sürdürüp zaferle taçlandıracağımıza and içtik.

AGİT yoldaşımız 27 Ağustos günü ölümsüzleşti. Üç gün sonra ise partimiz TKEP/L'nin 3. kuruluş yıldönümüydü. Türk ve Kürt komünistleri olan bizler bu iki tarihsel olayı yapacağımız anma eyleminde birleştirmeye karar verdik. Anma eylemimiz, 12 Eylül gününe denk geldi. Eylemimizin böylesine geç bir tarihe kalışının nedeni yine aynı eylem sonunda, faşist katillerin sağ yakalamak zorunda kaldıkları diğer yoldaşımızı işkencede katledebilecekleri ve kaybedebilecekleri olasılığı idi.

Anma günü hazırladığımız "DEVİRİM YOLUNDA YÜRÜYEN LENİNİST GERİLLA ZAFERİ ZORLA SÖKÜP ALCAKTIR!" "LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ" pankartı, "TKEP/L" bayrağıyla AGİT yoldaşın 60 — 40 cm.'lik posteriyle, partimizin 3. kuruluş yılını ve LGB'nin önemini belirten afiş ve dövizlerle havalandırmada TKEP/L, Devrimci Sol ve THKP/C — HDÖ tutsaklarıyla birlikte toplandık. Cezaevinde bulunan PKK, Devrimci Yol, PRK (Rızgrai), Direniş Hareketi, TKP/ML — TIKKO ve TIKB davası tutsakları da gönderdikleri mesajlarla anmamıza katıldılar. Devrimci Sol tutsakları, anma eylemimizde bize katılmakla beraber çeşilli şiir ve sanat etkinlikleriyle de anmamızda aktif olarak yer aldılar.

Anma sırasında TKEP/L tutsakları olarak toplumsal — poli-

tik durumu, partimizin ideolojik-politik çizgisini ve örgütsel gelişimini anlatan, LGB'lerin hangi ideolojik — politik perspektifle kurulduklarını açıklayan ve en sonunda AGİT yoldaşımızın nasıl katledildiğini, onun mücadelesini ve devrim yolunda düşen ilk LENİNİST GERİLLA oluşunun önemini belirten bir metin okuduk. Devrimci Sol tutsakları da daha çok, anmanın rast geldiği 12 Eylül faşist darbenin anlamını anlatan bir metin okudular. Daha sonra "DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!", "AGİT'LER ÖLMEZ!", "KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!", "FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!..." sloganlarını hep birlikte attık. "Yaşasın Partimiz TKEP/L" sloganlarını biz TKEP/L tutsakları olarak haykurduk. Anma eylemimiz şiir, türkü ve marşlarla, çektiğimiz devrim halaylarıyla sonlandı.

NE MUTLU Kİ KAVGAMIZ UĞRUNA ÖLEBİLMEYİ ÖĞRETEN YOLDAŞLARA SAHİBİZ. NE MUTLU Kİ DEVİRİM BAYRAĞINI KANLARIYLA KIZILLAŞTIRAN YOLDAŞLARIMIZ VAR.

SEN EY YİĞİT SAVAŞÇI, SEN AGİT YOLDAŞI AND OLSUN Kİ ONURLA TAŞIDIĞIN BU BAYRAĞI ZAFERE KADAR TAŞIYACAĞIZ. SANA AND OLSUN Kİ YARATTIĞIN YÜCE DEĞERİ, GELENEĞİMİZİ ZENGİNLEŞTİREK YAŞATACAĞIZ. SANA AND OLSUN Kİ KANIN YERDE KALMAYACAK! FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAK VE SENİ ÜLKELERİMİZ UĞRUNA DÖĞÜŞTÜĞÜN AMACA, SOSYALİZME TAŞIYACAĞIZ!

KOMÜNİST İŞÇİ, LENİNİST GERİLLA AGİT YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!
YAŞASIN TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ/LENİNİST!

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

YAŞASIN LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
TKEP/L Tutsakları

YAŞAR BULUT (AGİT) YAŞIYOR!
Faşist Devlet
Güçleri Tarafından
Katledilen
LENİNİST GERİLLA
AGİT Yoldaş
Mücadelemizde Yaşıyor
Avrupa Temsilcileri M. Kömürcüoğlu, Aslan

YAŞAR YOLDAŞ ÖLÜMÜ
25 Ağustos 1993 Çarşamba
günü katledilen
YAŞAR BULUT yoldaş
mücadelemizde yaşatacağız.

TKEP — L
tutsakları adına Savaşçılar Cezaevinden Cuma Şat

YAŞAR BULUT (AGİT) YAŞIYOR!
Faşist Devletin
Polislerince Katledilen
Komünist İşçi
LENİNİST GERİLLA
AGİT Yoldaş
Mücadelemizde Yaşıyor
Avrupa TKEP/L
Adına Celal Çetin

**KÜRT VE TÜRK HALKLARININ
YİĞİT EVLADI YAŞAR BULUT**

Biz seni Paşabahçe direnişinde
polisle göğüs göğüse kavgada tanıdık.
Duyduk ki, proletaryanın davası için
LENİNİST GERİLLA BİRLİKLERİ
savaşçısı olarak polisle girdiğin
çatışmada düşmüşsün.
Seni unutmayacağız!
MÜCADELEN MÜCADELEMİZDİR!
Paşabahçe Cam ve Belediye İşçileri

Bu ilan GÜNDEM GAZETESİ'ne gönderildiği
tarihte çeşitli bahanelerle yayınlanmamıştır.
Bu gün biz yayınıyoruz...

3. KURULUŞ YILINDA TKEP/L İÇ SAVAŞIN ALEVLERİ İÇİNDE ÇELİKLEŞİYOR, GÜÇLENİYOR – GELİŞİYOR

1 Eylül 1993, Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist'in 3. kuruluş yılıdır. Türkiye ve K. Kürdistan devrimci proletaryasının marksist-leninist öncü savaş müferezesi şimdi üç yaşında. Kısa fakat, kavga, mücadele ve savaşla yoğrulmuş bu tarih, Türkiye ve K. Kürdistan proletaryasının kaçınılmaz zaferinin, o büyük günlerin müjdecisidir. TKEP/LENİNİST'in 3. yıldönümü, Türkiye ve K. Kürdistan devrimci proletaryasına ve emekçi halklarına kutlu olsun!

DEVİRİMCİ PROLETERLER;

Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist, 1970'li yılların iç savaş ortamında şekillenen, çağımızın en ileri düşüncesi olan marksizm-leninizmi rehber edinen TKEP'in bu düşünce ve devrimci çizgiyi terketmesi sonucu; tüm devrimci değerleri yaşatmak, geçmişin savaşçı parti yapısını, devrimci proletaryanın uzlaşmaz sınıf çizgisini sürdürmek üzere ayrılan komünist kadrolar tarafından kuruldu. 1980'li yıllar boyunca süren ağır gericiilik koşullarında irin toplayan bir çıban gibi opotünizmi bünyesine alıp geliştiren TKEP, iflah olmaz bir yalsalcılık, sınıf uzlaşmacılığı, sınıf mücadalesinde-zor ögesinin devrimci rolünü reddetme, marksizmi geliştirme adına devrimci özünü boşaltma durumuna düştü. 1990'la birlikte olgunlaşmaya başlayan iktisadi ve siyasi bunalım koşulları; bu çıbanı patlattı. TKEP'in merkezini kendi sınıf uzlaşmacı, burjuva sınıfın yanı olan gerçek saflarına oturttu. Komünist kadrolar ise "merkez" in geçmişe dayalı ün ve otoritesi karşısında diz çökmeyi kabul etemeyerek, devrimci çizgi, değer ve mirası yaşatma kararlılık, bilinç ve iradesini göstererek "merkez"-den koptu ve TKEP/LENİNİST'i oluşturdu.

Türkiye ve K. Kürdistan proletaryasının öncü ve savaşçı müferezesi, kuruluşuyla birlikte kendini iç savaşın ağır koşulları ortasında buldu. Partimiz, bu koşullar içinde savaşarak çelikleşti, gelişti ve devrimci proletaryanın umudu olduğunu kanıtladı. Devrimci ortamın ayrıştırıcı etkileri "merkez"i burjuvazinin kucacağına doğru iterken, marksist-leninist çizgideki partimizi devrimci proletarya ile buluşturdu, sınıfın en ileri unsurlarını TKEP/LENİNİST'le kucaklaştırdı.

EZİLEN KÜRT ULUSUNUN DEVİRİMCİ PROLETARYASI!

Türk burjuvazisinin on yıllardır çektiği acıları, baskı ve katliamları gördünüz, yaşadınız. Son yıllarda yükselttiğimiz mücadele karşısında çaresiz kalan ırkçı-faşist Türk burjuvazisi ve devleti, ordusu, polisi ve tüm militarist güçleriyle eşi görülmedik bir katliama girişmiştir. Siz ise, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelenizi yükselterek karşılık veriyorsunuz. Sizin devrimci mücadeleniz Türkiye halklarını etkiliyor, sarsıyor, harekete geçiriyor. Bu mücadele içinde kan ve ateşle paha biçilmez değerler yarattınız. Şimdi bu değerleri koruyup, geliştirmenin zamanıdır. Bunun için mülk sahibi sınıfların politik platformlarından ayrışarak kendi örgütlenmeyi yaratmanız, Türk ve tüm ulusal azınlık proleterleriyle sıkı, birleşik enternasyonalist bir partide yer almanız gerekmektedir. TKEP/LENİNİST, her türlü milliyetçilikten uzak, proletaryanın bağımsız sınıf partisi olduğunu geliştirdiği marksist-leninist taktiklerle, benimsediği leninist parti anlayışı ve ilhakçı-faşist Türk burjuvazisinin özellikle Kürt halkına yönelik politikalarına karşı verdiği mücadele ile kanıtlamıştır. Üç yıla sığdırdığı mücadele birikimi ve anlayışı; "Kürt Halkı Yalnız Değildir" ve "Kürt Halkına Uzanan Eller Kırılacak" sloganlarıyla somutlaştırdığı politikalar, sizin her türlü desteğiniz ve katılımınızla daha büyük bir maddi güç haline gelecektir. Öyleyse, TKEP/LENİNİST'in enternasyonal yapısını geliştirip pekiştirmek için ona omuz verin, destek olun, ona katılın! Mücadelede yarattığınız başarıların geliştirilip kesin zaferle sonuçlanması yani, ilhakçı Türk burjuvazisinin varlığına son vermeniz ve sermayenin egemenliğinden kurtularak emeğin kurtuluşunun yolunu açmamız, tüm mülk sahibi sınıflardan ayrışmamıza, kendi proleter partinizde örgütlenmemize ve Türk proletaryası başta olmak üzere tüm ulusal topluluk proleterleriyle birleşik, sıkı, merkezi bir yapıda birleşmenize bağlıdır. Bu merkezi, birleşik, enternasyonal parti Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist'tir.

TÜRKİYE VE K. KÜRDİSTAN'IN EZİLEN HALKLARI!

Türkiye ve K. Kürdistan'da yoğun bir iç savaş ortamına girilmiştir. K. Kürdistan'da bu savaş en yoğun haliyle yaşanıyor. Türk burjuvazisi, iç savaş hazırlıklarını tüm hızıyla ve on yılların deneyimiyle yapıyor. Sivil faşistler devlet tarafından silahlandırılıyor, eğitiliyor ve hazırlanıyor. "Özel Ordu" kurma hazırlıkları yanında faşist milisler örgütleniyor ve harekete geçiriliyor. Sivas'ta ilk prova yapıldı. Sivas'ı başka yerlerin izleyeceği kesin. Burjuvazi kendi yasalarını ayaklar altına alarak sivil faşistleri silahlandırдыğını açıkça kabul ediyor. Kürdistan'da ise ordu, polis, özel timin yanında sivil faşistler harekete geçmiş durumdadır. Faşistler devletin yardımı, açık desteği ve öncülüğünde her gün bir cinayet, katliam gerçekleştirmektedir.

Türkiye ve K. Kürdistan bir çelişkiler yumağına dönüşmüştür. Sermayenin egemenliğini sarsan çelişkiler yumağı en yoğun biçimini almıştır. Türkiye tekeli kapitalizmi ve sermayenin egemenlik sistemi bu çelişkileri her gün yeniden üretmekte, yoğunlaştırmakta, keskinleştirmektedir. Bu Türkiye ve K. Kürdistan'ın bir devrim için gerekli tüm nesnel koşulları biriktirdiği anlamına gelmektedir.

Proletaryanın devrimci partisi **TKEP/LENİNİST**, kurulduğu günden bu yana sürecin bu yöndeki gelişimine işaret etmiş, bu koşullarda devrimci zorun en önemli ögesi olan silahlı mücadelenin önemini doğru olarak kavramıştır. Bunun sonucu olarak, silahlı mücadeleyi, sıkı merkezi, disiplinli biçimde pratik önenderliğinde yürütmek için, 1. Kongre'de Leninist Gerilla Birlikleri'nin kurulmasını kararlaştırmıştır. İçine girdiğimiz iç savaş sürecinden dolayı silahlı mücadelenin kazandığı belirleyici önem; bu mücadelenin örgütlenmesi ve yürütülmesi görevini göreceğ olan Leninist Gerilla Birlikleri'nin geliştirilip güçlendirilmesini temel görev haline getirmiştir.

Leninist Gerilla Birlikleri, kuruluşunun bir yılını daha doldurmadan giriştiği askeri eylemlerle proletaryanın ve ezilen halkların kurtuluşu yolunda temel öneme sahip olduğunu göstermiştir. Burjuvazinin politik zor aracı olan devlet aygıtının parçalanması, ordu ve polisin yenilgiye uğratarak dağılması sizlerin; siz işçi ve emekçilerin silahlı mücadelesine, bu mücadelenin örgütlü biçimini yürüten Leninist Gerilla Birlikleri'nin faaliyetine bağlıdır. Öyleyse, Leninist Gerilla Birlikleri'ne güç katmak, ona katılım sağlamak, silah ve maddi yönden destek vermek en başta işçilerin, işçi gençliğin, Kürt-Türk ve tüm ulusal topluluk emekçi halklarının, devrimci gençliğin görevidir. LGB'nin gelişip güçlenmesi, silah, maddi ve teknik olanaklarla donatılması, faşist devlete aygıtının dağılmasının teminatıdır. Bir yandan LGB'ye her türlü desteği sağlarken öte yandan devrimci komünist parti olan **TKEP/LENİNİST**'in döneme ilişkin politikaları doğrultusunda silahlanmak, silahlanmaya teşvik etmek, sivil faşist güçlerin devlet öncülüğündeki örgütlenmelerine karşın her fabrika, semt, mahalle ve işyerinde örgütlenip silahlı milis güçlerini yaratmak, yaklaşan devrim fırsatının sermaye egemenliğini yerle bir etmesi için kaçınılmazdır. LGB'yi güçlendirmek, silahlandırmak ve silahlı milis güçlerini örgütlemek için görev başına!

TÜM ULUSLARDAN DEVRİMCİ PROLETERLER!

Marksizm-leninizmden kaçışın, burjuva saflarına sığınmanın, yasalılığın ve oportünizmin oldukça rağbet gördüğü koşullarda **TKEP/LENİNİST**, geliştirdiği tüm taktik ve stratejik politikalarla markist-leninist çizgide kararlı olduğunu, sınıf uzlaşmazlığına, yasalılığa boyun eğemeyeceğini, her koşul ve duruma proletaryanın bağımsız sınıf çıkarlarını burjuva sınıf karşısında titizlikle koruyacağını öğrenmiştir. **TKEP/LENİNİST**, proletaryanın sınıf çıkarları yanında, tüm çalışan yığınların çıkarlarını savunarak, Kürt ulusunun haklı davası yanında tereddütsüz yer alarak bir devrim partisi olduğunu kanıtlamıştır. Üç yıl gibi kısa bir zamana sığdırılan bu politikalar ve mücadelelerle **TKEP/LENİNİST**, siz devrimci proleterlerin öncü müfrezesi ünvanını fazlasıyla hak etmiştir. Öyleyse, **TKEP/LENİNİST**'e destek verin, güç katın, onun örgütsel yapısı içinde kenetlenin, işçi sınıfını onun politik etkisi altına alın, partinin etrafını sınıf örgütleriyle çevirin!

Kurulduğu günden bu yana tüm ulus ve ulusal azınlıklardan devrimci proletaryaya dayanmayan politik hareketlerin çoraklaşacağı bilinciyle hareket eden **TKEP/LENİNİST**, işçi sınıfının en ileri unsurlarını çausı altında toplamaya kararlı biçimde devam ediyor. Bu partiyi güçlendiriyor, geliştiriyor ve enternasyonal karakterini pekiştiriyor.

YAŞASIN KÜRT-TÜRK VE TÜM ULUSAL TOPLULUK PROLETARYASININ

DEVİRİMCİ PARTİSİ TKEP/LENİNİST

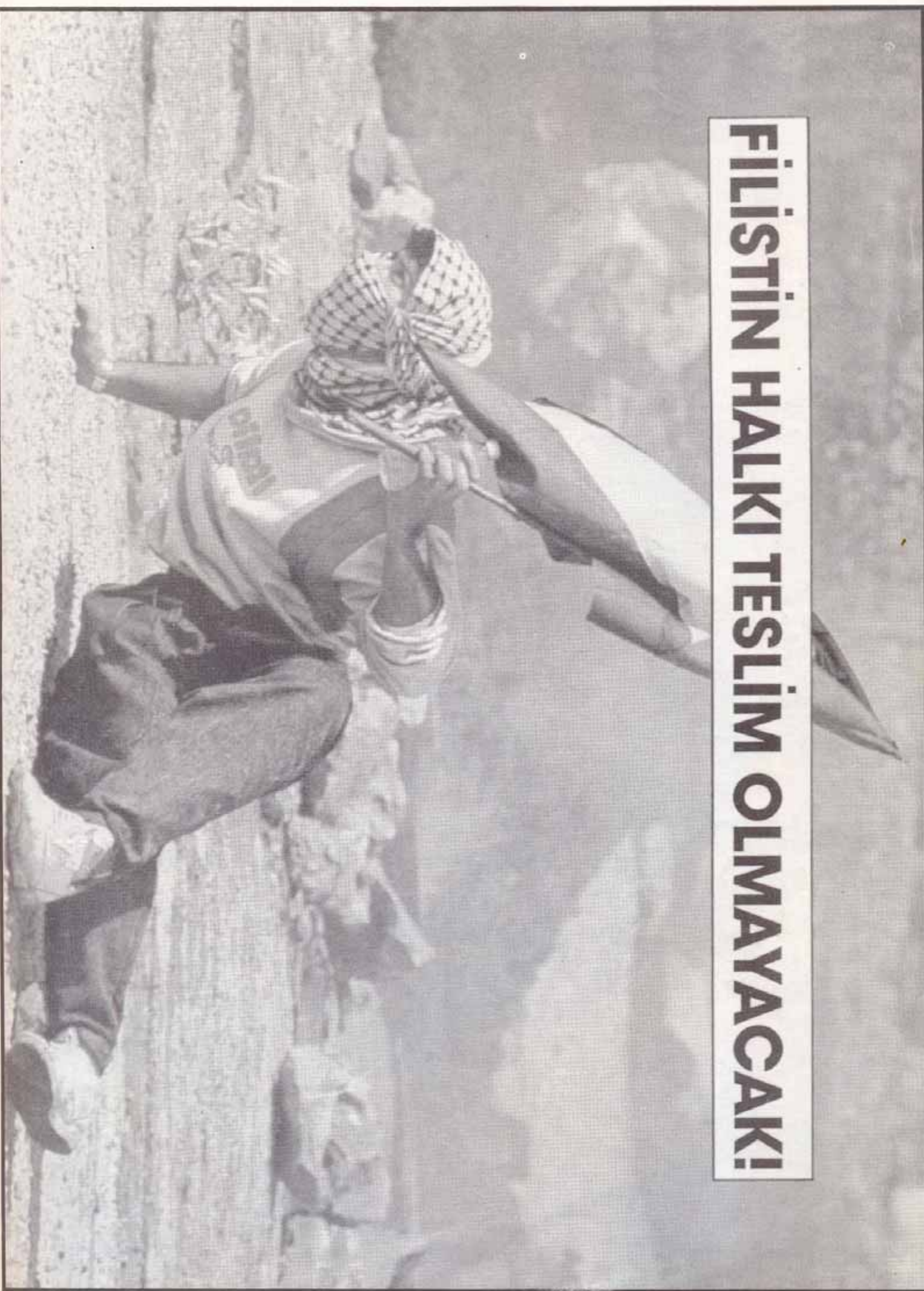
YAŞASIN DEVRİMİN GÜVENCESİ VE HALKLARIN UMUDU TKEP/LENİNİST

YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST

Eylül 1993

TKEP/L MERKEZ KOMİTESİ

FILİSTİN HALKI TESLİM OLMAYACAK!

YENİDEN;

«BÜTÜN İKTİDAR SOVYETLERE!» LENİN